

HAKİKAT'te Bu Ay:

TAKDİM

BAŞYAZI

"Onlar O Kimselerdir ki, Allah İmanı Kalplerine Yazmış ve Onları Kendinden Bir Ruh İle Takviye Edip Desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

"Allah Dilediğini Yardımıyla Destekler." (Âl-i İmrân: 13)

"Allah Dilediği Kulunu Zâtına Seçer." (Şûrâ: 13)

"Lütuf Ancak Allah'ın Elindedir. Onu Ancak Dilediği Kimselere Verir. Allah Büyük Lütuf Sahibidir." (Hadîd: 29)

**HAZRET-İ ALLAH, ONU KUDSÎ RUH İLE DESTEKLEMİŞ, SEVMİŞ VE SEÇMİŞ
TECELLİYÂT-İ İLÂHÎ İLE ESSİZ LÜTUFLARA MAZHAR KILMIŞTIR.**

Hazret-i Allah için

Hâza Kamer

Yâ Seyyid! Duâ, Duâ

Tedbir Mahiyetinde Önceden İkaz Edilmeye İki Örnek

Allah için Yapılan Mücadeleye, Nebvî Lütuf ve Destek

BİZZAT KENDİLERİNİN ANLATTIKLARI BÂTİNÎ VE MÂNEVÎ HAKİKATLER

Peygamber Efendimiz'i İki Defa Türk Kıyafetinde Görmeleri

Yûşâ Aleyhisselâm ve Eyüb Sultan Hazretleri

Hacı Bayram Camii'ndeki Hikmet

Emir İle Yönlendirilme

Onlar Ölü Değil

[Aynı Koku](#)
[Hatice -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz, Fatıma -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz](#)
[Mânevi İrtibat](#)
[Merkeziyet Lütfedilen Bursa'da Metfun Sultanlar](#)
[Telkin Edilen Virdler](#)
[Sultanlar İle Görüşme](#)
[Kabre Girmeye İki Karış Kala Değişen Sıfat](#)
[İbtılâ'nın Mükâfatı](#)
[Tevâzu'nun En İncesi](#)
[Hâtem-i Enbiyâ ve Hâtem-i Evliyâ Âlemleri Kuşatmıştır](#)
[Ahiret Dünyadan Çok Hayırlı](#)
[Gök Kapılarının Açılması](#)
[Düzce Sizin İçin Mânevi Bir Emanet](#)
[Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri'nin Celâllenmesi](#)
[Atılanı O Atar, Alınanı O Alır](#)
[Hayatta da Olsa, Kabirde de Olsa](#)

[MÂNEVİ DESTEK](#)
[İlâhi Ahd-ü Misâk](#)
[Mânevi Destek](#)
[Hepsi Destekliyor](#)

[MÂNEVİ HÂL İLE YAPILAN SOHBETLERDEN SEÇMELER](#)
[Hiç Olan Seviliyor, Kendisinde Varlık Olan Sevilmiyor](#)
[Şeytanın Hilelerinden Bazıları](#)
["Allah'ım! Hükümünü Sevdin!"](#)
[Kul Olabilmek](#)
[İçteki En Büyük Düşman](#)
[Hicaz'dan Birkaç Hatıraları](#)
[Gönül Yolculuğuyla Hacc](#)
[Asıl Kardeşlik](#)
[Emanet ve Havale](#)
[Fitne Harp Gibidir](#)
[Allah İçin Sevmek](#)
[Misafirlikte Külfet](#)
[İbtılâ](#)
[Mânevi İşâret](#)
[İhvana Öncelik](#)
[Yol Kesiciler](#)
[Ortaklıkta İhlâs](#)
[Ümmet-i Muhammed İçin Duâ](#)
[Güzelliğe Meylin Mânâsı](#)
[Üç Büyük Lütuf](#)
[Hakk'ta Fâni Olmak](#)
[Oradaki Dört Çeşit Hali Gördüm](#)
[Hayatta İki Şeyden Çok Korktum](#)
[Kibir Pisliktir](#)
[Cennet Anaların Ayağı Altındadır](#)
[Yol Allah Yolu](#)
[Yol Ne Güzel, Yolcusu Ne Güzel](#)
[Yolun Kıymeti](#)
[Bizim Yolumuz Nezafet Yoludur](#)
[Cehennem'de Görülen İki Hâl](#)
[Hakk Akıtacak ki...](#)

[Bir Yıl Öncesinden İfşa Edilen Kıbrıs Harekatı](#)
[Adam Çok İnsan Az, Bulursan İsmi Yaz](#)

/ İsmail Yavuz

[MUSTAFA ÖZCAN'IN YAZISINA CEVAP](#)

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâna, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Geçen ayki sayımızda haziran ayında dâr-ı bekâya irtihal eden Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretlerimiz'in zahirî ve manevî hayatlarını anlatmaya çalışmış Zât-ı âlileri'nin; neseb-i âlileri ve manevî tahsilinden, hâl ve ahvâlinden, dinî, ahlâkî vasıflarından bir nebze bahsetmeye gayret etmiştik.

Bütün ömrü irşad ile, İslâm dini'nin müdafası ile, iman kurtarma cihadı ile geçen bu Zât-ı âli'nin bu meyanda yayınlanmış olan eserlerinden, bu uğurdaki gayretlerinden kısa da olsa okuyucularımızı haberdar etmeye, kurucusu olduğu Hakikat Vakfı hakkında bilgiler vermeye çalışmıştık.

Bu ayki dergimizde ise Zât-ı âlileri'nin Allah-u Teâlâ katındaki büyük değerini ve manevî ihtişamını, hayat-ı saadetlerinde yaşamış bazı gizli hadiseleri arzetmeye çalışacağız.

Bâtınî haller, manevî tecellîler, ledün ilmî gibi derunî ilimlere dair ifşaatlarla dolu bir ömürden bazı hususi ve umumi mevzular ayrıntılı olarak açıklanacak; Hakk dostu, Hakk aşığı, manevîyat hazinesi, gönül eri bu zât-ı âli Ümmet-i Muhammed'e duyurulmaya çalışılacaktır.

O öyle bir Zât-ı âli'dir ki tasavvurumuzun ve kuvve-i beşeriyemizin fevkindedir. Ancak acizliğimizi itiraf eder ve affına sığınırız.

Hazret-i Allah'ın nazargâhı ve tecelliyât-ı ilâhi'nin zuhur yeri idi. İlmini, hilmini Hakk'tan alır, hakikati söylerdi. Hep Âyet-i kerime ve hep Hadis-i şerif konuşurlardı. Allah-u Teâlâ'nın ahkâmına son derece riâyet ederlerdi. Gönüllerin, kalplerin gizliliklerini Allah-u Teâlâ'nın bildirdiği kadar bildirdi. Hep

huzurdaydılar. Hiç kimseden korkmadan ve çekinmeden hakikati neşreder, Ümmet-i Muhammed'i tenvir eder, fitne ve fesadın sönmesi için can pahasına çalışır, **"Allah uğrunda, Allah yolunda bir değil, bin canım olsa fedadır!"** derlerdi.

Her zaman kendilerini gizlemişler, şöhretten kaçmışlar, nam, makam için değil Hazret-i Allah ve Resulullah için çalışmışlar, hiçbir kimsenin kinamasından çekinmeden yalnız ve yalnız doğru olanı, bildirileni, mânevî olarak işaret edilenleri duyurmaya gayret göstermişlerdir. Din-i İslâm'ın ilk tazeliğini, Asr-ı saâdet devrinin yaşanmasını tüm hayatı boyunca sağlamaya çalışarak, etraflarına numune olmuşlar ve gelenlere yalnız Allah ve Resul'ünün sevgisini doldurarak, gerçek bir mümin, örnek bir müslüman, numune bir insan olmalarına gayret ederek irşad etmişlerdir. Beşeriyetin istifadesi için mübarek dillerinden dökülen sohbetleriyle gönüllere ışık saçıp yol göstermişler, eserler neşrederek Ümmet-i Muhammed'i tenvir etmişlerdir.

Her hâl ve ahvalde ihlâs, istikamet ve mahviyet üzere olmuşlar ve hep bunu tavsiye etmişlerdir. Keramete hiç değer vermemişler, bilâkis varlıktan yokluğa, yokluktan hiçliğe, hiçlikten fenâya inmek gerektiğini ve fâni olmak gerektiğini arz etmişlerdir.

Çok tertipli idi, güzel giyinirdi. Müslümanın numune olması gerektiğini söylerdi. **"Nezih ve temiz olan İslâm dini'ni kimsenin pis göstermeye hakkı yok"** derdi. Bu nedenle giyime kuşama çok önem gösterirler, bir müslümanın buna çok dikkat etmesi gerektiğini vurgular, hatta sakallı bir müslüman ise daha fazla dikkat etmesi gerektiğini her zaman söylerlerdi.

Helâl lokmaya ve kalbin takvâsına çok dikkat ederlerdi. Bunu tembihlerdi. **"Gönülde Hakk olacak, gönülde ihlâs olacak"** buyururlardı.

Halkın helâl harama bakmadığını, herkesin zevk ve safada, yaşayayım derdinde olduğunu söyler ve çok üzülürler, **"Ebedî hayatın hesabını kimse yapmıyor"** derlerdi.

"Bu yol gönül yoludur, hâl ile terbiye olunur. Söz olursa ricâ ile olur, emir olursa kaba kalır. Çünkü yolumuz nezafet yolu, mahviyet yoludur. Allah yolunda emir ancak ricâ ile olur. Emrin yapamayacağını ricâ yapar" buyururlardı.

Din-i İslâm'da bölücülük yapıp fitne çıkaranlarla yaptığı mücadeleden dolayı sadece o eserini görüp, içerisini okumadan tavır alıp kötü zan besleyen ve bölücü grupların yaydığı fitneler doğrultusunda iftira ve uydurulan haberlere kanarlar bu Zât-ı âli'yi tanıyamamıştır.

Vefatlarından sonra bir yazı yazarak kendi zannını ortaya koyan, yalan, iftira ve hakaretlerde bulunan Mustafa Özcan'ın da yazısına cevap verilmiştir.

Zât-ı âlilerinin himmet ve tasarruflarının her an üzerimizde olması niyazıyla, Hâtem-i Nebi ve Hâtem-i Veli Efendilerimiz'e ve tüm Peygamberân-ı izam ve Evliyauullâh Hazerâtı'na nâmütenâhi salât ve selâmlar ederiz.

.

Bu ay içerisinde idrak edeceğimiz mübarek **"Ramazan-ı Şerif Bayramı"**nızı tebrik eder, Cenâb-ı Hakk'tan hayırlara vesileler olmasını niyaz ederiz.

"Onlar O Kimselerdir ki, Allah İmanı Kalplerine Yazmış ve Onları Kendinden Bir Ruh İle Takviye Edip Desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

"Allah Dilediğini Yardımıyla Destekler." (Âl-i İmrân: 13)

"Allah Dilediği Kulunu Zâtına Seçer." (Şûrâ: 13)

"Lütuf Ancak Allah'ın Elindedir. Onu Ancak Dilediği Kimselere Verir. Allah Büyük Lütuf Sahibidir." (Hadîd: 29)

HAZRET-İ ALLAH, ONU KUDSÎ RUH İLE DESTEKLEMİŞ, SEVMİŞ VE SEÇMİŞ TECELLİYÂT-I İLÂHÎ İLE EŞSİZ LÜTUFLARA MAZHAR KILMIŞTIR.

Bugüne kadar yüze yakın Evliyâullah Hazerâtı, Hatem-i veli'den, ona verilen lütuflardan haber vermişler, onun yolunu, eserlerini, icraatlarını anlatmışlar, ezelde ona verilen mânevî makamlardan bahsederek eserler neşretmişler, şerhler yapmışlar, hatta talebelerine tarif ederek hakkında ders talim etmişlerdir. Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh-, Muhyiddîn-i İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri gibi Evliyâullah Hazerâtı hususi kitaplar yazmışlar, İmâm-ı Rabbânî, Abdülkadir Geylânî, Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî, İsmail Hakkı Bursevî Hazretleri gibi daha birçok zevât-ı kiram eserlerinde Hatem-i veli'den bahsetmişler, ona biatı şart koşmuşlar, tâ o zamandan onun apaçık alâmetlerini, ilâhî vazifesini, makamını, ilmini, eserlerini, cihadını, yolunu haber vermişler ve sevgilerini, bağlılıklarını arz etmişlerdir. Öyle ki bununla yetinmemişler, Cenâb-ı Allah tarafından ilhâm-ı ilâhî ile geleceği kendilerine bildirilen Hatem-i veli'nin hakikatının anlaşılabilmesi ve bilinmesi için izah ve ispata çalışmışlar ve âhir zamanda gelecek olan Hatem-i veli'yi Cenâb-ı Hakk'ın bildirdiği kadar ümmet-i Muhammed'e duyurmuşlardır.

Bilindiği üzere dergimizin kurucusu Muhterem Ömer Öngüt -kuddise sırruh- Hazretleri'miz geçtiğimiz haziran ayının yirmi sekizinde, (16 Recep 1431) dâr-ı bekâyâ irtihal etmişlerdi.

Bu vesile ile dergimizin Ağustos 2010 tarihli nüshasında münhasıran zahirî ve manevî hayatlarını anlatmaya gayret ettik.

Zât-ı âlileri'nin; neseb-i âlileri ve manevî tahsilinden, hâl ve ahvâlinden, dinî, ahlâkî vasıflarından bir nebze bahsetmeye çalıştık. Terceme-i hâli, hayat-ı saâdetleri, hocası Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri'nin teveccühleri, Muhammed Es'ad Erbilî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin manen tecelli edip yetiştirmeleri hakkında malûmat arzettik. Aynı zamanda Muhterem Ömer Öngüt Hazretleri'nin gönüllere hitap eden nasihatlarından bazılarını, manevî âlemde cereyan eden bazı incelikleri, hususiyetleri anlatmaya gayret ettik.

Bütün ömrü irşad ile, İslâm dini'nin müdafası ile, iman kurtarma cihadı ile geçen bu Zât-ı âli'nin bu meyanda yayınlanmış olan eserlerinden, bu uğurdaki gayretlerinden kısa da olsa okuyucularımızı haberdar etmeye, kurucusu olduğu Hakikat Vakfı hakkında bilgiler vermeye çalıştık.

Bu ayki dergimizde ise Zât-ı âlileri'nin Allah-u Teâlâ katındaki büyük değerini ve manevî ihtişamını, hayat-ı saadetlerinde yaşamış bazı gizli hadiseleri arzetmeye çalışacağız.

Bâtınî haller, manevî tecelliler, ledün ilmî gibi derunî ilimlere dair ifşaatlarla dolu bir ömürden bazı hususi ve umumî mevzular ayrıntılı olarak açıklanacak; Hakk dostu, Hakk aşığı, manevîyat hazinesi, gönül eri bu zât-ı âli Ümmet-i Muhammed'e duyurulmaya çalışılacaktır.

O öyle bir Zât-ı âli'dir ki tasavvurumuzun ve kuvve-i beşeriyemizin fevkindedir. Ancak acizliğimizi itiraf eder ve affına sığınırız.

Şeyh Sadreddin Konevî -kuddise sırruh- Hazretleri "**İ'câzü'l-Beyân fi Te'vîli'l-Ümmi'l-Kur'an**" isimli eserinde şöyle buyurmaktadır:

"Bütün hükümleri ihtivâ eden 'Hir'lik'; yani 'Son'luk kemâli ona âittir. Bu sebeptir ki Mevlâ'sından başkası onu bilemez." buyurmuşlardır.

Hazret-i Allah İçin:

Hazret-i Allah'ın nazargâhı ve tecelliyât-ı ilâhî'nin zuhur yeri idi. İlmîni, hilmini Hakk'tan alır, hakikati söylerdi. Hep Âyet-i kerime ve hep Hadis-i şerif konuşurlardı. Allah-u Teâlâ'nın ahkâmına son derece riâyet ederlerdi. Gönüllerin, kalplerin gizliliklerini Allah-u Teâlâ'nın bildirdiği kadar bilirdi. Hep huzurdaydılar. Hiç kimseden korkmadan ve çekinmeden hakikati neşreder, Ümmet-i Muhammed'i tenvir eder, fitne ve fesadın sönmeye için can pahasına çalışır, "**Allah uğrunda, Allah yolunda bir değil, bin canım olsa fedadır!**" derlerdi.

Her zaman kendilerini gizlemişler, şöhretten kaçmışlar, nam, makam için değil Hazret-i Allah ve Resulullah için çalışmışlar, hiçbir kimsenin kınamasından çekinmeden yalnız ve yalnız doğru olanı, bildirileni, mânevi olarak işaret edilenleri duyurmaya gayret göstermişlerdir. Din-i İslâm'ın ilk tazeliğini, Asr-ı saâdet devrinin yaşanmasını tüm hayatı boyunca sağlamaya çalışarak, etraflarına numune olmuşlar ve gelenlere yalnız Allah ve Resul'ünün sevgisini doldurarak, gerçek bir mümin, örnek bir müslüman, numune bir insan olmalarına gayret ederek irşad etmişlerdir. Beşeriyetin istifadesi için mübarek dillerinden dökülen sohbetleriyle gönüllere ışık saçıp yol göstermişler, eserler neşrederek Ümmet-i Muhammed'i tenvir etmişlerdir.

Konuşmasındaki fesahat ve belâgati tarif edilemez, son derece fasih söz söyler, gayet açık ve külfetsiz konuşurlar, herkesin seviyesine göre hitap ederlerdi. Lüzumsuz yere konuşmaz, konuştuğu zaman sözün en güzelini söyler, az kelimeyle çok şey anlatırdı. Misafirlerine gösterdiği ilgi ve alâka samimi, verdiği değer ve itibar yüksek idi.

Bütün iş ve icraatlarda, ibadet ve taatlerde numune idiler. Son derece sehavetli ve cömert idiler. Her şeyde sadeliği tercih ederlerdi, süsten ve lüksten hoşlanmazlardı. "**Sadelik en güzel nezafettir, tevazuya meyletmektir, süs ise kibre vesile olur**" derlerdi.

Bir kimseye darılırsa Kur'an darıldığı için darılır, beğenirse Kur'an beğendiği için beğenirdi.

Çalışkan insanları çok sever, tembellikten hoşlanmaz ve dilenciliği sevmezlerdi. Kimseye yük olunmamasını tavsiye ederlerdi.

Hem vakur hem de son derece mütevazi ve alçak gönüllü idi. Yıllar yılı kendi hizmetlerini kendileri yapmışlar, gelen misafirlerinin de hizmetlerini bizâtihi kendileri yaparlardı.

Bütün işlerini tam bir intizam içinde yapar, vaktini hiç israf etmezdi. Namaz vakitleri, tesbih ve tehlil zamanları, istirahat zamanları, misafirlerini ve ziyaretçilerini kabul zamanları hep belirli idi.

Temizliği pek sever, nezafete pek çok riâyet ederdi. Elbisesine ve elbisesinin temizliğine son derece itinaya gösterirdi. Vücudunu temiz tutar, sakallarını tarar, güzel kokular kullanırdı.

Çok tertipli idi, güzel giyinirdi. Müslümanın numune olması gerektiğini söylerdi. **"Nezih ve temiz olan İslâm dini'ni kimsenin pis göstermeye hakkı yok"** derdi. Bu nedenle giyime kuşama çok önem gösterirler, bir müslümanın buna çok dikkat etmesi gerektiğini vurgular, hatta sakallı bir müslüman ise daha fazla dikkat etmesi gerektiğini her zaman söylerlerdi. Kendileri de bu konuda eşsiz bir numune idi. Dışarı giderken takım elbise giyerdi, üzerine pardösü alırdı. Cemaat içine çıkarken beyaz veya krem renkli cübbelerini giyerlerdi. Sünnet-i seniyye'ye son derece bağlıydılar.

Helâl lokmaya ve kalbin takvâsına çok dikkat ederlerdi. Bunu tembihlerdi. **"Gönülde Hakk olacak, gönülde ihlâs olacak"** buyururlardı.

Her hâl ve ahvalde ihlâs, istikamet ve mahviyet üzere olmuşlar ve hep bunu tavsiye etmişlerdir. Keramete hiç değer vermemişler, bilâkis varlıktan yokluğa, yokluktan hiçliğe, hiçlikten fenâyâ inmek gerektiğini ve fâni olmak gerektiğini arz etmişlerdir.

Halkın helâl harama bakmadığını, herkesin zevk ve safada, yaşayayım derdinde olduğunu söyler ve çok üzümler, **"Ebedi hayatın hesabını kimse yapmıyor"** derlerdi.

"Bu yol gönül yoludur, hâl ile terbiye olunur. Söz olursa ricâ ile olur, emir olursa kaba kalır. Çünkü yolumuz nezafet yolu, mahviyet yoludur. Allah yolunda emir ancak ricâ ile olur. Emrin yapamayacağını ricâ yapar" buyururlardı.

Hâza Kamer:

O Hazret-i Allah'ın velisi, Resulullah Aleyhisselâm'ın vekili idi. Hazret-i Allah'ın seçtiği, sevdiği, ileri sürdüğü, ilim, hilim, mahviyet verdiği, âlemlere duyurduğu müstesna kulu idi. Nuru göz kamaştırır, gittiği her yerde ayın on dördü gibi parlardı.

Gittikleri her Hacc ve Umre ziyaretinde birçok hikmetli hâller, manevî tecelliler husule gelmiş, halk büyük teveccüh göstermişti. En son 1993 yılında Umre'ye gitmişlerdi. O Umre ziyaretlerinde yanında bulunan bütün sevenleri de hatırlar ki oradaki Araplar, zât-ı âlilerini gördüklerinde **"Hâza Kamer, Hâza Kamer!"** derlerdi.

Yaşanan bir hadise şöyle cereyan etmişti:

Havaalanında uçağa binmek üzere olan bir Arap kendilerini görünce hemen yanlarına gelmiş, zât-ı âlilerini işaret ederek **"Ömer!"** diye sual edici tarzda hitap etmişti. Kendilerinin **"Ene Ömer!"** diye cevap vermeleri üzerine **"Hâza Kamer! Hâza Kamer!"** diyerek hürmetle elini öpmüş ve tanışmışlardı. Bu kısa tanışmadan sonra o Arap kardeşimiz kalkmak üzere olan uçağına yetişmek için hızla yanlarından ayrılmıştı. Sevenlerinin hayretle müşahede ettikleri bu hadise üzerine Zât-ı âlileri **"O zâtın kuvvetli bir hocası var, bizim geleceğimizi söylemişler!"** buyurmuşlardı.

Orada resmi bir müessesenin genel müdürü olarak görev yapan bu zât-ı muhterem bir yıl sonra Türkiye'ye gelip kendilerini tekrar ziyaret etmişlerdir.

Yâ Seyyid! Duâ, Duâ:

Tavaf esnasında, Hacer'ül-Esved taşının hizasına gelip selâmda bulduklarında orada görevli olan askerlerin **"Yâ Seyyid! Yâ Şeyh! Duâ, duâ!"** dedikleri sevenleri tarafından müşahede edilmekteydi.

Oturdukları yerde hiç tanımadıkları kimseler bakar, bir daha bakar, onu gören mutlaka elini öpmeye eğilir, onu gören ibadet, tefekkür halindeyse usulca yanına gelir, tazim eder öyle çekilirdi. Yani hâza nurdu, nûrun âlâ nûrdu.

Bir yere gitiğinde, sık sık ziyaret ettiği; Yûşâ Aleyhisselâm, Eyüp Sultan -radiyallahu anh- Hazretleri, Emir Sultan -kuddise sırruh- Hazretleri'nin huzur-u saadetlerinde ya da başka sebeple insanların arasına karışıklarında ona büyük teveccüh olur, bakan bir daha bakar, güzelliğinden gözler kamaşırdı.

Tedbir Mahiyetinde Önceden İkâz Edilmeye İki Örnek:

Uzun görüş sahibiydi. 11 Eylül ABD'deki hadiseler çıkmadan evvel **"Büyük bir ateş gösteriyorlar, kardeşler dikkatli olsunlar! Allah'ım Ümmet-i Muhammedi korusun!"** buyurmuştu.

21 Şubat 2001 ekonomik krizinden evvel de **"Borç almayın, borç vermeyin, altın yapın her an her şey olabilir!"** buyurmuşlardı.

Dünyanın; 3. Dünya Savaşı'na doğru gittiğini, korkunç harplerin olacağını, bütün silâhların patlayacağını, dünyanın dümdüz olacağını, bunların Hazret-i Mehdi'ye hazırlanacağını, deprem ve felâketlerin, afetlerin artacağını söyler, Hazret-i Allah'a sığınmak gerektiğini, tedbirli olunmasını tavsiye ederlerdi.

"Hiçbir memleket hariç olmamak üzere, biz onu kıyamet gününden önce ya helâk ederiz veya onu şiddetli bir azapla cezalandırırız. Bu, kitapta (Levh-i mahfuz'da) yazılıdır." (İsrâ: 58)

Âyet-i kerime'sini her vesile ile hatırlatır, her bir milletin bir musibet göreceğini haber verirdi.

Amerika'nın; Irak'tan sonra İran'ı, ardından Mısır ve Suûdi Arabistan'ı da vuracağını söylerdi. **"Herkes savaş hazırlığı yapıyor, her şey hazır emr-i ilâhi'ye bakıyor"** buyururlardı.

"Dünyanın ne olacağı belli değil, bir defa ateşlendi mi dünya ateşlenir. Yurtdışında olanlar için orada olmak, orası için ölmek çok korkunç. Mühim olan memleketimizde olalım, memleketimizde ölelim" derdi.

"Para harcanacak zaman değil, para biriktirin" derdi, **"Bir çeyrek altına bir ekmek alınacak zaman gelecek, bu evler, bu apartmanları satacaklar, alacak insan bulamayacaklar zira insan az olacak"** buyururlardı.

İç karışıklıklardan Allah'a sığınır, amma tedbir lâzım buyururlardı.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"Her asırda benim ümmetimden sabikûn (önde gelenler) vardır ki bunlara bûdelâ ve siddikûn itlak olunur (söylenir). Haklarındaki inayet ve merhamet-i ilâhiye o kadar boldur ki sizler de o sayede yer ve içersiniz. Yeryüzü halkı için vukuu tasavvur olunan belâ ve musibetler onlarla kaldırılır." (Nevâdir-ül Usûl)

Hadis-i kudsî'de ise şöyle buyuruluyor:

"Kulun benimle meşgul olması, en fazla önem verdiği şey olursa, onun arzu ve lezzetini zikrimde kılarım. Arzu ve lezzetini zikrimde kılırsam da o bana âşık olur, ben de ona âşık olurum. O bana, ben ona âşık olunca da, onunla aramdaki perdeyi kaldırıyorum. Bu hâli onun umumî hâli kılarım. İnsanlar yanıldığı zaman o yanılmaz. Böylelerinin sözleri peygamberlerin sözleri gibidir. Gerçek kahramanlar onlardır.

Onlar öyle kimselerdir ki yer ehline bir cezâ ve azab vermek istediğim zaman onları hatırlarım da azabdan vazgeçerim." (Ebû Nuaym, Hilye)

Yani onlar Allah-u Teâlâ'nın nazargâh-ı ilâhi'yesi, tecelliyât-ı ilâhi'yesi oluyor.

"Allah yer ehline azap etmeyi murad ettiğinde onlara nazar eder de, azâbı derhâl onlardan geri çevirir." (el-Vesâyâ li-İbnü'l-Arâbî, Hâlet Ef. nr.: 198/2, vr. 486^a)

Binaenaleyh bizim duâmız hep başkaları için, Ümmet-i Muhammed'in iman ve selâmeti için.

"Yâ Rabb'î! Halilullah Mekke için duâ etti,

Yâ Rabb'î! Resulullah Medine için duâ etti,

Yâ Rabb'î! Fakir bu devlet için duâ ediyor, bu devlete zevâl verme!" buyurmuşlardır.

Hazret-i Allah veli kulları sayesinde bu milleti, bu devleti dilediği kadar muhafaza ediyor. İyi kötü, iyi kötü bu veliler sayesinde yürütüyor. Velilerin sonu kesildiği zaman ateş başlar. Öyle bir ateş ki, gide gide Mehdi Aleyhisselâm, İsa Aleyhisselâm'a kadar gider. Deccal çıkar, Çinliler (Ye'cüc, Me'cüc) çıkar. Bu ateşi velileri sayesinde kaldırıyor, çünkü onların yüzü suyu hürmetine indireceği azaptan vazgeçiyor.

"Çadırın direği dururken herkes rahat. Fakat çadırın direği yıkılırsa ne olur bilmiyorum, o zaman her şeyi bekleyin. Allah-u Teâlâ o direkle murad ettiğini tutar. Amma direği alırsa kimi tutar?" buyurmuşlardı.

"Dünyanın ömrü kısa, seyyiat zamanı. Sağ olursanız kırk seneye kadar neler göreceksiniz, aklınız almaz" demişlerdi.

Allah İçin Yapılan Mücadeleye, Nebevî Lütuf ve Destek:

Şöyle anlatmışlardı:

Bir gün Medine-i Münevvere'de Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz tecelli ettiler ve şöyle buyurdular:

"Çatır çatır, çatır çatır kafalarına vuruyorsun. Gerçekten tebrike şayansın."

Demek ki memnunlar.

Beş dakika sonra çıktılar:

"Gerçekten tebrike şayansın."

Rabb'ime sonsuz şükürler olsun.

Her şeyi görüyor, seyrediyor. Görüyor, icraatlardan memnun oluyor.

İslâm'ı bölüp, yok etmek istiyorlar, fakat kendileri yok oldular. İslâm nuru galip geldi.

Onun için Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyuruyor ki:

"Onlarla harp eden ordunun Allah yanındaki yerini bilseler hiçbir iş yapmazlardı." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 1783)

Bize Allah yeter! Çünkü başka sığınağımız da yok. Bize başka Mevlâ bildirmedi, kendisinden başka. Bu bizim için en büyük bir lütuftur. Putlara taptırmadı. Bu bölücülerin liderleri birer puttan farksızdır. İtimat edin durumlarını görür gibiyim, duracağı yeri görüyorum. Çünkü Allah-u Teâlâ dilediği zaman bize gizli şeyleri gösterir, biz inanarak konuşuruz, bilerek konuşuruz, görerek konuşuruz. Niçin? Görüyorum çünkü. Amma halk görmüyor, zamanla görür. Allah-u Teâlâ'nın lütfu ile, desteği ile, göstermesi ile çatır çatır çatır konuşuruz. Biz o zaman söyleriz. Niçin? O zaman gösterdiği için. Elhamdülillâh! Bu bir lütuf değil midir?

En büyük lütuflardan birisi de hak ile bâtılın arasını ayırmak için berzah yapmış.

"(Hak ile bâtılın, hakikat ile dalâletin, doğru ile eğrinin) arasını ayırdıkça ayıranlara andolsun ki!" (Mürselât: 4)

Allah-u Teâlâ'nın emir ve nehiyelerini ümmetlerine tebliğ eden peygamberler ve onların vekilleri de bu Âyet-i kerime'nin şumulüne girmektedir.

Diğer bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Acı ve tatlı sulu iki denizi salıverdi, birbirine kavuşuyorlar. Fakat aralarında bir berzah (perde) vardır, birbirine geçip karışmazlar." (Rahmân: 19-20)

Bu karışmamanın bâtinî mânâsı; Allah-u Teâlâ hakikati de salmış, dalâleti de salmıştır. Fakat aralarında mürşid-i kâmil vardır, birbirine karışmazlar.

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [| Diğer Sayılar](#) | [| Ana Sayfa](#) |

BİZZAT KENDİLERİNİN ANLATTIKLARI BÂTİNÎ ve MÂNEVÎ HAKİKATLER

"De ki: "Ey mülkün sahibi Allah! Sen mülkü kime dilersen ona verirsin, kimden dilersen ondan alırsın. Kime dilersen ona izzet verirsin, yükseltirsin. Kime dilersen ona zillet verirsin, alçaltırsın. Hayır senin elindedir. Sen her şeye kâdirsin." (Âl-i imrân: 26)

Peygamber Efendimiz'i İki Defa Türk Kıyafetinde Görmeleri:

Allah-u Teâlâ bu gemiyi batırmayacak. Bunun sebebi Resulullah Aleyhisselâm'ı iki defa Türk kıyafetiyle gördüm. Anladım ki Allah-u Teâlâ'nın Türkiye'ye bir nazarı, bir lütfu var. Onun hürmetine Allah-u Teâlâ bu gemiyi batırmayacak. Her ne kadar batırmak istedilerse de bu gemiyi batırmayacak, gene yüzdürecek. Denizaltı batıyor, ama dilediği zaman çıkarıyor. Onun için biz bunlarla çok meşgul olmak zorundayız. Bir tabir var: Ordu kumandanı ordudan mesul, nefer ise bir kendinden mesul.

"Allah'ım bizden râzı olsun, bizi affetsin, mağfiret etsin. Bize acısın. Bizi bağışlasın." diyorum hep.

Allah'ım bizi bağışla. Bize acı. Bizi bağışladıktan sonra bizi muhafaza et. Senden başka sığınağımız yok. Çünkü biz Zât'ından başka ilâh edinmedik. Hamd olsun Mevlâ'mıza. Şu halde bizi koru. Çünkü biz başka Mevlâ tanımadık. Tanıtmadı. Başka mabudumuz yok. O'nu tanıdık, O'na sığınıyoruz, O'na yöneliyoruz. O'na yöneldiğimiz için O bizi koruyor. Onun için dumana bakıyoruz, sığınmaya çare arıyoruz.

Bazen gülüyorum, bazen ağlıyorum.

Yâ Rabb'i! Cennet-i Alâ'da yaşatır gibi yaşatıyorsun. Sana sonsuz şükürler olsun gerek bâtinî ve zâhirî. O zaman Allah'ım bunun şükürünü de, zikrini de, fikrini de bize bahşet. Nankörlerden etme.

Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri o zaman İslâm'a ruhsat vermiş. Ve bakıyorum ki, hep Hazret-i Allah'ın sevgililerini yanlarına almışlar. Hazret-i Allah'a onların vasıtasıyla yalvarmışlar ve kazanılmayacak zaferleri kazanmışlar. Yani bu zaferin ilâhi bir lütf olduğu belli. Birincisi ruhsatı onlara veriyor. Dilediğine veriyor, dilediğinden alıyor. O zaman yâ Rabb'i! Senin lütfun, ihsanın, ikramın vardı, bugün de olsun. Çünkü bugün İslâm âlemi dağınık. Bunun da müsebbibi dinden ayrılmalar oldu. Fakat O nasıl murat ederse öyle olur. O zaman İslâm'a hüküm vermiş, şimdi küffara hüküm veriyor. Fakat O'nun iradesi, gücü dilediğindedir. Onun için Allah'ım bizi mahrum etme. Bize yardım et, bizi muzaffer et.

Bunu okurken bu iki şey aklıma geldi. **"Biz nöbetleşe, nöbetleşe veririz."**

Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"De ki: "Ey mülkün sahibi Allah! Sen mülkü kime dilerse ona verirsin, kimden dilerse ondan alırsın. Kime dilerse ona izzet verirsin, yükseltirsin. Kime dilerse ona zillet verirsin, alçaltırsın. Hayır senin elindedir. Sen her şeye kâdirsin." (Âl-i imrân: 26)

O gün hep İslâm'a vermiş. Çünkü o gün O'na yalvaran, O'na sığınan İslâm vardı. Samimi bir İslâm. İslâm'dan sonra Cenâb-ı Hakk Resulullah Efendimiz'in yolunda gidenlerden sonra onlara verdiği için o yolda devam ettiler, muzafferiyet de devam etmiş. Ümidimizi kesmeyeceğiz. Çünkü Resulullah Aleyhisselâm'ı iki defa Türk kıyafetinde gördüm. Bu bana yeter.

Yûşâ Aleyhisselâm ve Eyüb Sultan Hazretleri:

Bir gün: **"İstanbul'a git!"** diye emir verdiler. Niçin gideceğimizi bilmiyorum. İstanbul'a hareket ettik, Yûşâ Aleyhisselâm'ı ve Eyüb Sultan Hazretleri'ni ziyaret ettik. Eyüb Sultan Hazretleri'nin avlusunun içinde iken, baktım ki uzun boylu bir zât-ı muhterem bize doğru geliyor, yanımdakilere; **"Bu gelen Yûşâ Aleyhisselâm'dır."** dedim.

Kapıdan dışarıya çıktık, o yuvarlak yerde bir zât-ı muhterem oturuyordu, yerinden kalktı, baktım o da geliyor. İkisinin birleşme durumları husule geldi. **"Bu da Eyüb Sultan Hazretleri'dir."** dedik.

Ahzâb sûre-i şerif'inin yedinci Âyet-i kerime'si tecelli etmiş oldu.

"Hatırla o zamanı ki, biz peygamberlerden kesin söz almıştık. Resul'üm! Senden de, Nuh'dan da, İbrahim'den de, Musa'dan da, Meryem oğlu İsa'dan da." (Ahzâb: 7)

Birisi peygamber, birisi ashâb. Onların her fırsatta yardıma ve her desteğe hazır oldukları anlaşılıyor oluyor. Değil veliler, peygamberler dahi yardım ediyorlar.

Bu ilâhî bir lütuftur, Allah'ım lâyıık etsin.

Onlar orada bu şekilde zuhur etmekle: **"İşte biz hazırız, biz yanındayız, destekçiyiz! Amma siz görmüyorsunuz!"** diyorlar. Amma bunu kim bulacak? Meğer destek, onların varlığının zuhuru ile imiş.

Yûşâ Aleyhisselâm uzun boylu bir zât-ı muhterem, Eyüb Sultan Hazretleri ise orta boylu nârin yapılı bir zât, zaten onu tanıyorum, buraya sık sık gelir, teşrif buyurur.

Yûşâ Aleyhisselâm mücahid, cihatçı ve Hazret-i Allah'ın naz makamında olan bir zâttır.

Hacı Bayram Camii'ndeki Hikmet:

Bir defasında Ankara'da bulunuyoruz. Hacı Bayram Veli -kuddise sırruh- Hazretleri'nin türbesini ziyaret ettik. Baktık ki karşıdan eski zaman elbiseleri giymiş iki zât-ı muhterem bize doğru geliyor. Birisi Hacı Bayram Veli -kuddise sırruh- Hazretleri idi, elinde bir yemeni vardı; diğeri ise Şeyh Edebâli -kuddise sırruh- Hazretleri idi, onun elinde bir şey yoktu, uzunca boylu ve nârin yapılı idi. **"Osman bunlar kim?"** diye sordum. **"Bilmiyorum, tanınmayan kimseler bunlar!"** dedi. Bir tanesinin Hacı Bayram Veli -kuddise sırruh- Hazretleri, bir tanesinin de Edebâli -kuddise sırruh- Hazretleri olduğunu ifşâ ettik.

Buradaki durum neyin ifadesi idi? Destek ve yardım ifadesi idi. **"Yanındayız!"** demek istiyorlar. Her fırsatta her desteği vermeye hazırlar ve nâzırlar. Çünkü Allah-u Teâlâ onlardan söz aldı.

Hülâsa olarak arzetmek gerekirse; hem peygamberlerin, hem ashâbın, hem de evliyâullahın hazır olduğu anlaşılıyor.

Emir İle Yönlendirilme:

Bir defasında Urfa'dan dönüyoruz. Tarsus'taki Peygamber Aleyhimüselâm Efendilerimiz'in kabri şerif'lerini her zaman içeriden ziyaret ederdim, işimiz acele idi. **"Dışarıdan ziyaret edeyim de hemen geçeyim!"** dedim.

Ziyaret esnasında: **"Sen İznik'te Abdülvehhâb Hazretleri'ni ziyaret ettin de Eşref-i Rûmî Hazretleri'ni niçin ziyaret etmedin?"** buyurdular.

Yani attığım adımlardan haberleri var.

"Peki! İnşallah hemen giderim inşaallah!" dedim ve kısa zamanda hemen gittim.

Çünkü onlar ölü değil diri.

Onlar Ölü Değil:

Bir gün de Ashâb-ı Kehf'i ziyaret ediyordum. Baktım, kelb geldi sol ayağıma yapıştı. Yani "*Ben buradayım!*" diyor. Kelb bu hâli yaparsa hayatta olursa o zâtlar hayatta olmazlar mı?

Onun için onlara karşı sonsuz bir sevgim var. Her gün onları duâ içerisinde anarım. Onun için o güzel yerleri sakın kaçırmayın derim.

Size orada fevkalâde bir hayatın olduğunu duyurmaya çalışıyorum. Yani onlar ölü değil.

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölüler sanmayın. Bilâkis onlar diridirler, Rabb'leri katında rızıklanmaktadırlar." (Âl-i imrân: 169)

Çok evvel ahirete irtihal etmiş büyük bir zevât-ı kiram'ın köşküne giriyorum, baktım meyveyi yemişler. Onlar orada oturuyorlar. Kapıdan girerken nöbetçiler ayakkabıyı alıyor bilet veriyorlar. İçeridekiler fevkalâde yiyip içiyorlar, cennet nimetleriyle rızıklandırılıyorlar. Gözümle gördüm. Burası bu dünya çalışma mahalli.

"İnsan için kendi çalışmasından başka bir şey yoktur." (Necm: 39)

Cennette sümkürmek, tükürmek, abdesthaneye gitmek olmadığı için lâtif nimetlerle nimetleniyorlar ve yaşıyorlar.

Ve hayatın bütün zevki iman sahibi için çalışmaktır. Ebedî saadeti hazırlamaktır. Yoksa dünyada zevk, safa aramak çok büyük bir hatadır. Huzur lâzım! O da Hakk'tan gelir, halktan gelmez.

Aynı Koku:

Eyyub Aleyhisselâm'ın makamını bir zaman rahmetli Gölcük'lü Şemsi Efendi ile ziyaret ettim. Bir de Düzce'den bir müftü vardı, aşağı indik ve Eyyub Aleyhisselâm'ın bulunduğu taşın içinde sohbet ettik. Amma öyle tatlı bir sohbet ki! Oraya giderken hiç ömrümde rast gelmediğim bir şeye rast geldim. Sanki misk içine giriyorum gibi geldi. Herhalde birisi duvarlara misk sürmüş. O kadar güzel kokuyordu ki, misk kokusunu duyup duymadıklarını ben onlara sormadım. Oradan çıktığımızda Şemsi Efendi dedi ki: "*Yemin ederim ki Ravzâ-i Mutahhara'nın içindeyiz.*" demek bu hâl oraya tecelli etmiş.

Şemsi Efendi'nin bir sözü daha var.

Uludağ'da ikamet ediyorduk. Bir bizim oturduğumuz yer var, bir de çeşmenin yanında bir yer var. Fakat çeşme ile oturduğumuz yer arasında 2-3 kilometre var. Yerimizden yavaş yavaş kalktık. Yolun bir yerine geldik, yol gidiyor. Adımı attım, başka bir yere atmışım. Yavaş yavaş gittik. Her zamanki yere oturduk. Çok güzel bir sohbet açıldı. Sohbetten sonra Şemsi Efendi: "*Burada kimler vardır? Nerededir?*" dedi.

Hayatımda onu kimseye söylemedim, söyleyemem, dedim.

Bunları size arz etmekle, her şeyden haberdar olduklarını, attığımız adımları bildiklerini ve takip ettiklerini anlatmak istiyoruz. Gerçekten de biliyorlar ve takip ediyorlar.

Bunu biraz daha açalım:

Bir zât-ı muhterem Şeyh Tâhâ'l-Harirî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin kabrini ziyaret ediyor. Yanındaki kabirden bir ses: "*O burada değil!*" diyor. Nerede olduğunu sorduğunda, Şeyh Esad Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri'nin yanında olduğunu, ona tasarruf ettiğini söylüyor. Çünkü hayatta olan her bir mürşidin vazifesi çok ağır olduğu için; yanında ruhâniyeti ile onu tasdikleyecek, onu destekleyecek, ona yardım edip kuvvet verecek bir tasarruf memuru bulunur.

İşte o söz almanın mânâsı budur. *"Her an için rûhâniyeti ile destek vereceklerine dair söz aldım."* mânâsına geliyor. Çünkü aynı vazifenin ağırlığı intikal ediyor, aynı vazife yürüyor, aynı nur yayılıyor.

Şu bir gerçektir ki bütün evliyâullah bütün güçleriyle yardım ediyorlar da kimse farkında değil.

Hatice -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz Fatıma -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz:

Hatice Vâlidemiz ne yüksek bir kadın, ne âli bir hatun, ne büyük bir anne.

Hatice Vâlidem, orta boylu, topluca biridir. Esmerce, yani esmer güzeldir. Fakat nur. Rabb'immin sevdiği seçtiği nur.

Bir gün Ravzâ-i Mutahhara'da bulunuyorum. Fatma annem ağlıyor. Gayri ihtiyari acaba niçin ağlıyor diye sordum. **"Senin için ağlıyor!"** dediler.

Onun için onlara müstesna gözüyle bakarım. Gelmiş ve geleceği biliyorlar. Onun için onlar bizim annemizdir. Fatma Vâlidemiz'e; **"Canım anneciğim!"** derim, Hatice Vâlidemiz'e; **"Sultan anneciğim!"** derim. Her gün anarım onları duâmın içinde. Allah'ım onlardan râzı olsun.

Mânevi İrtibat:

Bundan otuz sene evvel bir gün çok sıkılmışım. Belki de fazla üzülmişim.

Bursa'ya, Üftâde -kuddise sırruh- Hazretleri'ni ziyarete gitmişim, bu esnada:

"Amma da yaptın ha! Bir Sünnet-i seniyye için insan bu kadar üzülür mü?" buyurdular.

"Hay Allah râzı olsun. İbtîlâ'nın Sünnet-i seniyye olduğunu sen bana hatırlattın!" dedim.

İbtîlâ'nın en şiddetlisi peygamberlere verilir. Sonra velilere gelir. Sonra imanın derecesine göre gelir. Bu miras-ı İlâhi oluyor. Fakat herkes mirası maddî arar. Hazret-i Allah sevgili kullarına manen verir. Onun mirası da ibtilâdır.

Bursa'ya gitme isteğimiz, Bursa'daki zâtları çok sevdiğimizden. Orhan Gazi olsun, Osman Gazi olsun, bu zâtları çok severim. Çünkü onlar nasıl çığır açtılar, nasıl nuru yaydılar, nasıl medeniyeti götürdüler. Allah sizden râzı olsun, sizi ziyaret etmek benim boynumun borcudur diyorum.

Emir Sultan Hazretleri benim öz dedem, bazen emirleri oradan alırsınız. En son Bursa'ya gittiğimde bana **"İstanbul'da Eyüp Sultan'a git!"** buyurmuşlardı.

Bir gün de başka bir meseleden sıkılmışım. Yine Bursa'da Zeyniler'de Molla Hayâli -kuddise sırruh- Hazretleri'ni ziyarete gitmişim. Elimi koydum kabristana yasladım ve okuyorum.

"Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri bu putu başından atacak." buyurdu.

Hay Allah senden râzı olsun! Onun büyük bir zât olduğunu duyurmaya çalışıyorum.

Şimdi ona öyle bir muhabbetim var ki, geçen gün burada oturuyorum, Molla Hayâli Hazretleri'nin bana bir gün iyiliği var, onu düşündüm. Kabri gözümün önüne geldi, onun kabri mermer. Elimi sıvadım, gayri ihtiyari kabrini elimle okşadım bir de baktım ki, altında Kelime-i Tevhid çekiyor.

Yani **"Senin bu muhabbetini işittim, gördüm, tasdik ettim, cevap veriyorum."** diyor.

Bursa'da bunlar var. Buna benzeyen neler var. O zât-ı muhteremin kabrine gidince kabrini okşuyorum.

Onun için konuşan kimseler var. Gidip onları ziyaret edip geleceğiz, iyilikleri var. O zâta o zaman çok değer verdim. Sık sık o zâtı ziyaret ediyorum.

Üftâde Hazretleri'nin, Molla Hayâli Hazretleri'nin bana yaptıkları iyilikleri unutmuyorum.

Bursa'da çok güzel zâtlar var. Bursa mânevi bir hâl içindedir. Fakat siz tabi farkında değilsiniz.

Merkeziyet Lütfedilen Bursa'da Metfun Sultanlar:

Bursa çok güzel bir şehir. Büyük sultan Emir Sultan Hazretleri orada. Büyük sultanlar, veliler var orada. Bursa'nın iç ve dış hali var.

İç hali; zâhir ve bâtin oldu ya, iç haline baktığın zaman çok Allah-u Teâlâ'nın sevdikleri gelmiş, geçmiş, göçmüş. Oraya göçmüş. Onların feyz ve bereketi Bursa'yı devam ettiriyor.

Zâhiri kısmı da; oraya yabancı doldu. Süslü oldu, lüksü oldu. O feyzi örtüyor, fakat bize mâneviyat lâzım, bize ehl-i hakikat lâzım.

Onun için Bursa'nın mânevi ciheti çok zengin. Bâtinî kısmı da şehir çok güzel, bağı var, dağı var, kaplıcaları var. Her yönden Bursa güzel bir memleket.

Bir gün Emir Sultan Camii Şerifi'nin etrafında yürüyorum. Bir şey icap etti, neden olduğunu bilmiyorum. Gökyüzüne gayri ihtiyari şöyle baktım. Kabe-i Muazzama'yı gökyüzünde havada gördüm, Emir Sultan Camii Şerifi'nin üzerinde. Belki bu hadise olalı yirmi sene oluyor, **"Allah-u Teâlâ burayı merkeziyet yapacak."** dedim.

Bunu biz yirmi sene önce söylemiştik. **"Umarım ki Rabb'im buraya bir merkeziyet kuracak. Çünkü Kabe-i Muazzama'yı ben burada gördüm."** dedim ve o gördüğüm rüyâ değil, baktığım yerden Kabe-i Muazzama'yı gördüm.

"Cenâb-ı Hakk merkeziyeti burada kuracak."

Onun için Bursa'da büyük müjdeler var.

Allah'ım bizi bize bırakmasın, lütuf ve rızâsından ayırmasın, âkıbetimizi hayırlı etsin. Hayat tatlı bir hayalât. Bugün üstte yarın alttayız. Mühim olan ebediyat. Bu ebedi hayatın kazancı da bugün verilmiş.

Bu bakımdan hamd-ü senâlar olsun. Demek sahibimiz sevmiş, seçmiş, yürütüyor. O'na sonsuz şükürler olsun ve itimat edin devrilmedikçe hiçbir şey, kulda husule gelmez. O lütfedecek çünkü Cenâb-ı Hakk buyurur ki:

"Sana gelen her iyilik Allah'tandır, bütün kötülükler de kendi nefsendendir." (Nisâ: 79)

İyilik O'nda olunca, O'ndan desteklenince bütün işler iyi olur.

Artık Allah-u Teâlâ'nın lütfuna, ihsanına kalmış. Bize kalanı, bize düşeni biz yapıyoruz. Hüküm O'nun. Yalnız buna bakılırsa önümüzdeki harp bu gürültüyü götürür. Bu isyanın cezasız kalmayacağını haber veriyor. Evet bu meyanda kurunun yanında yaş da gider. Ama yaşı dilediği yere koyar, kuru da yanar gider. Ama bu kadar isyanın cezasız kalmayacağı aklınızdan geçmesin. Artık halk hapi yutmuş. Bir

mide için dinini değiştirmeye hazır. Bu hale geldik. Eğer bunda iman olsa bunu yapması mümkün değil.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"Ümmetim üzerine öyle bir zaman gelecektir ki İslâm'ın yalnız ismi, imanın resmi, Kur'an'dan ise harf ve hurufat kalacak.

Gayretleri mideleri, dinleri para, kibleleri karıları olacak. Onlar aza kanaat etmeyecekler, çok ile de doymayacaklar."

İşte o gün, bugündür. Rabb'im muhafaza buyursun.

Telkin Edilen Virdler:

Emir Sultan -kuddise sırruh- Hazretleri'nin huzur-u saâdetlerinde bulunurken:

"Ni'mel Mevlâ ve ni'men-nasîr" zikr-i şerifini verdiler.

Bundan o kadar istifade ettim ki, Mevlâ'mı içimde olarak kabul ettim.

Bir başka ziyaretimizde:

"İnnahu min Süleymane ve innahu Bismillâhir-rahmanir-rahîm" buyurdular.

Hepsi bunun içinde, anlayabilirsen anla. Çok gizli esrarlar var. Onlar açmadıkça yine hiçbir şey anlaşılmaz.

Emir Sultan -kuddise sırruh- Hazretleri bir ok attı, amma kırk asker öldü. Bunlar gizli şeyler. Buradan lâtifeler çalışıyor. O lâtifeleri zaten O halketmiştir, O çalıştırıyor. Bazısında kişinin haberi olur, bazısında olmaz.

Sultanlar İle Görüşme:

İzmir'e giderken Bursa'da Emir Sultan -kuddise sırruh- Hazretleri'ne uğradım, Üftâde -kuddise sırruh- Hazretleri'ne uğrayamadan geçmişim. Bu durumdan Üftâde -kuddise sırruh- Hazretleri'nin gücendiğini gördüm ve Düzce'ye döndükten sonra hususi olarak ziyaretine gittik.

•

Ara sıra Uludağ'a çıkardık. Birgün gene çıkarken arabanın arka tarafına bir ara gözlerim gitti, Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretleri'nin oturduğunu gördük. Elhamdülillâh. Yalnız bırakıyorlar.

•

Bir akşam toplantı vardı, çok hastaydım, oturuyordum. **"Biriniz çıksa burayı idare etse."** dedim.

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretleri idareyi eline aldı. Dedim ki; **"Böyle bir zât-ı âliniz olursa ben çekileyim!"**

"Yok, biz sen varsın diye geliyoruz, yoksa gelmeyiz!" dediler.

Elhamdülillâh! Teşrif buyuruyorlar, destekliyorlar, yalnız bırakmıyorlar. Bazen yine oradalar mı diye bakıyorum, hep aynı yerdeler.

Hatta Eyüp Sultan Hazretlerimizi çok severim. Buraya sık sık gelir. Bir gün gayr-i ihtiyarı dedim ki: **"Eyüp Sultan Hazretleri burada mı acaba?"** şöyle yanıma bir baktım, buradaymışlar. Onların nazarı burada.

Kabre Girmeye İki Karış Kala Değişen Sıfat:

Bir akşam üstü idi, bir kardeşin vefat haberi geldi. Fakat o anda sıfatını gösterdiler, çok korkunç bir sıfatla vefat ettiğini gördüm. Sevdiğim bir kimse olduğu için çok mükedder oldum. Dikkat edenler bu hâlimi anlamış olacaklar ki, *"Bu hâliniz nedir?"* diye sordular. **"Bir şey değil!"** dedik.

Sıfatını gördüğüm halde bu kardeşin cenazesine yine gittim. Kabrinin karşısında durdum ve şöyle niyaz ettim. **"Allah'ım! Sen hükmünde hikmet sahibisin, hakikatı ancak sen bilirsin. Bu kardeşi biz çok iyi biliyoruz. Ne olur bunu affet!"** Kabre girmeye iki karış kalmıştı, Allah-u Teâlâ, sıfatını sildi. İnsan suretinde aşağıya gitti.

Bu duâmı kabul ettiğinden ötürü Allah-u Teâlâ'ya öyle şükrettim ki, gözlerimden yaş boşandı. Kimse görmesin diye de usulca oradan çekildim.

Bu ki sevdiğimiz bir kardeş, bu hale düşüyor. Demek ki boşluğu varmış, sıfat-ı hayvaniyeyi tamamen izale edememiş.

Bir gün yakın tanıdığım biri vefat etmişti. Kabre konduktan sonra bir nazar edeyim dedim.

"Sakın dönme arkana" dediler.

Anladım ki durum ciddi, hemen ayrıldım oradan.

İbtîlâ'nın Mükâfatı:

İbrahim Hakkı -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Bu kâmilin ağırları çok, hareketi az, kuvveti zayıftır." buyuruyorlar. (Marifet-nâme)

Dolayısıyla, Allah-u Teâlâ'ya yakın olan insanların hasta oluşuna, ibtilâ çekişine acımayın. Hastalık, günaha kefarettir, yıkar. İbtîlâ, derecelere işaretir, çıkarır. Bununla Cenâb-ı Hakk sevdiği kulunu kontrol altına alır ve bunları yapar.

Elhamdülillâh! Şükürle vakit geçiriyorum. Buna da şükür, buna da şükür, buna da şükür, buna da şükür, buna da şükür, buna da şükür.

O'ndan gelen hep hoş, tasalar hep boş...

Bir defasında hemşire bir kız kolumu yaralamıştı, bir daha o kolumdan işlem yapılamadı, çok hastalandım ve tekrar ameliyat oldum.

Seyyid-i Kâinat Sebeb-i Mevcudat Efendimiz buyurdular ki:

"Bunu biz yaptık! Sakın kimseye bir şey deme! Bizden geldi bu sana."

Onlar işe müdahale ediyorlar.

Peki dedim. Allah râzı olsun...

Şöyle bakıldığı zaman Allah ve Resul'ünden geliyor bu ibtila. Onun için tatlı.

Bu bir teslimiyettir, Hakk'a boyun eğmedir. Bunu yalnız dil ile değil, bütün kalıbı ve kalbi ile söyler. Bu ise sabrın en ileri noktasıdır, rızâ ise bundan daha üstündür.

O'ndan çıkacak ilâhi hükmü peşinen kabul edenler, her emrine âmâde olup, samimi ve ihlâsla yönelip boyun bükülenler hakkında Allah-u Teâlâ iltifatta bulunmaktadır:

"İşte Rabb'lerinden bağışlamalar ve rahmet hep onlarıdır, yalnızca onlar doğru yolu bulmuşlardır." (Bakara: 157)

Hatta size bir sır daha vereyim:

Bir gün İstanbul'a Eyüp Sultan Hazretleri'ne ziyarete gitmiştim. O gece namaza kalktığımda, abdest alırken ayağımı lavaboya kaldıramadım ve düştüm, elimin bileği çatlamış. O gün sırf onu ziyarete gitmiştim. Bu hâdisât oldu, buyurdular ki: **"Bir rütbe de bizden olsun!"** Elhamdülillâhi Rabb'il âlemin. Bunlar hep O'ndan geldiği için güzel!..

Rütbe-i bâlâ denilen Hakk'tan gelen bu yüksek rütbeye bir tane daha eklenmiş oldu.

Bir ayda üç ameliyat geçirtti, akılda hayalde yoktu. Niçin? Öyle takdir etmiş. O merdiven de öyle tecelli etmiş.

O merdivende o tecelliyatı koymuş. O tecelliyat bitecek, o merdiven aşılacak ki O'na ulaşılacak.

Bunlar hep tekâmüliyet. Tekâmüliyetin tekâmüliyeti. Tecelliyatın tecellileri... Bunları, sizin anlayacağınız şekilde anlatmaya gayret ediyorum. Oysa anlatılamayan öyle sırlar var ki akıl, havsala almaz.

Tevâzu'nun En İncesi:

İbrahim Aleyhisselâm ile Cenâb-ı Hakk bizi yaklaştırmış. Bazı zevât-ı kiram; Hacer Vâlidemiz'den geldiğimiz için **"Asıl babası odur!"** buyuruyorlar.

Bu hususta Şeyh Muhammed ed-Dimeşkî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Şerh-i Fusûsu'l-Hikem"** inde; **"İbrâhim Halîlullâh Efendimiz'in evlâdı içinde Hacer'in oğludur."** buyuruyorlar.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri de bu sırrı şöyle ifşa ediyorlar:

"Nasıl ki İbrahim Aleyhisselâm: 'Allah'ım! Sen gökyüzünde teksin, ben de yeryüzünde tekim.' buyurmuşsa, o da Allah'ın yeryüzündeki 'Tek'idir.

Nitekim Peygamber Aleyhisselâm:

'Bu ümmetin içinde kalpleri İbrahim Aleyhisselâm'ın kalbi üzerinde bulunan erler vardır.' **buyurmuştur.**" ("Nevâdirü'l-Usûl fî Ma'rifeti Ehâdîsü'r-Resûl"; c. 1, s. 479-480)

İbrahim Aleyhisselâm ile çok ilgim var. Biz Cenâb-ı Hakk'ın lütfuyla bazen sıfat değiştiririz. Bunlar bâtınî gizli işler. Bir gün Makâm-ı İbrahim'in taşlarının altına girdik. Fakat oraya girdiğimizi kimse bilmiyor. Seyyid-i Kâinat Sebeb-i Mevcudat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ile İbrahim

Aleyhisselâm karşıdan geliyorlar. İbrahim Aleyhisselâm geldi ve taşın üzerine oturdu. Resulullah - sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz: **"Kalk! Bak altında ne var!"** dedi. Bir de kaldırdı ki sırtımdaki o levhayı gördü; **"Allah"** yazıyor. Onu görünce İbrahim Aleyhisselâm şöyle bir irkildi ve: **"Yâ! Ben kimin üstünde oturuyormuşum!"** buyurdu.

Onun için, şükürler olsun ki Rabb'im dilediği yere koyar, indirir, çıkarır. Fakat mahlûk mu, hükümsüz. Hüküm Sahib'ime ait. Ama çok güzel bir şey; Cenâb-ı Hakk bunları gösteriyor, seyrettiriyor, konuşturuyor, bu da bir nimet!

Yani Allah-u Teâlâ bize yerin dibini sevdirmiş, yerin üstünü değil. Bize; mahviyeti, taşlar altına gizlenmeyi, ayaklar altında bulunmayı sevdirmiş. Fakir daima her fırsatta deriz ki: **"Allah'ım! Boynumu sevgililerin ayağının altına koy..."** Bu halât her zaman için kalbimden geçer.

Biz arzumuzla hareket etmeyiz, nereye emrolursak oraya gideriz.

Yürütürlerdi bizi, **"Git!"** derlerdi giderdik, yaz, kış. Bazen kar bileklere kadar yığılmış olurdu.

"Allah'a tevbe edenler, ibadet edenler, hamd edenler, oruç tutanlar, rüku ve secde edenler, iyiliği teşvik edip kötülükten vazgeçirmeye çalışanlar ve Allah'ın hududunu koruyanlar var ya, işte bu müminleri müjdele!" (Tevbe: 112)

Âyet-i kerime'de geçen **"Essaihune"** çok gizli.

Bu, Âyet-i kerime orada tecelli oldu. Çok manalara gelir. Hem oruç, hem de seyahat manasına gelir. Amma emir seyahat. Seyahat gezme manasında değildir. O seyahat yürütme manasına gelir ki, hikmet ve ibret tahtındadır.

Hâtem-i Enbiyâ ve Hâtem-i Evliyâ Âlemleri Kuşatmıştır:

"Hâtemü'l-velâye" hakkında ortaya koyduğu gizli sırlar ve eşsiz beyanlarla dikkati çeken son devir Osmanlı Celvetî şeyhlerinin önde gelenlerinden Bandırmalı-zâde es-Seyyid Mustafa Hâşim el-Üsküdârî -kuddise sirruh- Hazretleri'nin, **"Vâridât-ı Mansûre"** adlı eserinde; Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'ın nübüvvetini ve mucizelerini inkâr edenlerin, onun bütün cesedlerin rûhu olduğunu ve kalbiyle bütün âlemleri kuşattığını bilmekten âciz olduklarına işâret ederek; onun nübüvvet sırrına ve velâyet nûruna vâris olan Hâtemü'l-evliyâ'nın da vücûdu ile bütün ruhları ve cesedleri kuşattığını, dilediği zaman ve mekânda, istediği herhangi bir sûret ve cesedle ortaya çıkmanın onun için zor olmadığını beyan buyurmuştur:

"Şimdi, ey îmân ve ikrâr davâsı eyleyen! Sakın ki, hakikat sınırının ucunda, melâmîliğin güzelliğini muhafazada âlemin mürşidi Hâtemü'l-enbiyâ'nın amellerini ve fiillerini görmeye ve bilmeye tâlip olma, onların ahvâli akla sığmaz! Zîrâ yeryüzündeki kâfirler saâdet sâhibi olanların ahvâlini teftiş etmeleriyle Mîrâc, ayın yarılması, taş ve ağaçların, dânelerin konuşması gibi mucizelere sebep oldular da; noksan irâdeleriyle, nefis ve akıllarıyla kıyâsa kalkışıp kâfir oldular. Bilmediler ki Hâtemü'l-Enbiyâ Efendimiz'in mübârek cesedleri diğer cesedlerin rûhudur ve onun pâk kalbi yerin derinliklerinden en üst noktaya kadar her yeri kuşatmıştır. Kalbiyle tasavvur ve tecellî etmede cümle cesedlerde zâhir ve belirgin olur; bir anda hem yeryüzünde, hem yıldızlarda seyrederek ve her bir cesed ve eşyanın unsûrî gölge ve ruhları Mübârek Seyyid'in cesedinden takviye görür. Onların cümlesinde tasarruf etmek, kendi kuvvetlerinde tasarruf etmektir. Rûhullâh'ın (Allah'ın rûhu'nun) sırrı budur ki, nitekim Âyet-i kerime'de:

"Resul'üm! De ki: Ben de sizin gibi bir beşerim. Ancak bana vahyolunuyor." (Kehf: 110)

Kavl-i şerîfi, beşeriyet Unsûr-ı pâki, cesedlerin cümlesinin misli olup hepsinin kaynağı olduğunu: 'Ancak bana vahyolunuyor' sırrı ile beyân eder. Bu alabildiğine derin denizi ve ince sırrı iyi anla!..

Tıpkı bunun gibi, o pâk beşeriyet sulbünden meşîyyet (dileme) üzere zuhûr ve Hatm-i nübüvvet, koruyucu bir ana rahminden tulû edip (doğup):

"Acı ve tatlı sulu iki denizi salıverdi, birbirine kavuşuyorlar." (Rahman: 19)

Sırrıyla velâyet sulbünden ve nübüvvet sırrının rahminden, zâhiri nübüvvet ve bâtını velâyet olmak üzere:

"Fakat aralarında bir berzah (perde) vardır, birbirine geçip karışmazlar." (Rahman: 20)

Sâdık hükmünce nesilden nesile ve asırdan asıra ilel-ebed nübüvvet ve velâyet sırlarına vâris olan, melâmîler sultânı 'Hâtemü'l-evliyâ' olanların beşeriyetlerinin tecdîdi ve zuhûru;

'Sonra onlara en çok benzeyen kimseler...' hükmünün delâletiyledir, sayısız zevk ve irfânları nihâyetsiz ve artıktır.

Aynı şekilde, nübüvvet sırları ve velâyet nûrlarına mazhar ve dört mertebeye vâris olma sırrıyla zuhûr eden melâmîler sultânı Hâtem-i evliyâ Hazretleri'nin mübârek unsûrları, cümle cesedleri ve kuvvetleri, cümle rûhları kuşatmıştır ve her biri bir anda hem serâyı hem süreyyâyı seyrederek ve dilediği sûret ve cesedlerle istediği zamanda ve mekânda tayy-ı amel (uçarak amel) eder. Bir anda hem doğuda, hem batıda, hem Mekke'de ve hem cesedlerin rûhu olan pâk cesedinin olduğu yerde görünür; belki her anda ve her zamanda, her mekânda bir sûret ile hazır olur ve zuhûr eder." ("Vâridât-ı Mensûre", Millet Ktp. Ali Emîrî, Manzum, Mecmû'a, nr.: 737, vr. 157^b-158^a)

Bunların özünü söyleyeyim:

Cenâb-ı Hakk'ın sevmesi. O sevmeseydi bir mahlûkun bunları yapması mümkün değil. İşin özü bu. Cenâb-ı Hakk severse; sevdiği için dilediğini yapar. O kudret sahibidir. Ama mahlûka âit bir şey değil. O çıkarır, O indirir.

Bunun sırrı şu:

Kimisi gider, kimisi tayy-i mekânla gider, kimisi ruhla gider. Ruhla giden nasıl olur? Bir anda istediği yere çıkması düşünce ile mümkün olur değil mi? O bunun tatbikini yapar.

Meselâ; siz bizi namazda burada görürsünüz, fakat Kâbe'de devamlı oturduğumuz yer vardır. Biz oraya nazar eder öyle namaz kılarız, oradayız. Ama kalıbımız burada...

Onun için hep oradan geliyor, Cenâb-ı Hakk dilediği şekilde hem kullanıyor, hem de kullanacak.

Cenâb-ı Hakk istediği şekilde onda tasarruf eder.

Bu zât-ı muhterem; **"Hatem-i Enbiyâ ile Hatem-i Evliyâ'nın âlemleri kuşattığını"** haber veriyor.

Büyük veliler birçok şeyler söylemek istiyorlar. Nasibi kadar söylüyor, fakat çok şey söylemek istiyorlar. Çünkü bilerek söylüyorlar. Yani beyanları bir kitaba sığmış değil. Bilgileri, mevzuatları çok geniş. Cenâb-ı Hakk onlara çok şey bildirmiş, âlemleri kuşattığını göstermiş ve Hâtem-i veli'ye verilen ihسانları duyurmuş.

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn İbnü'l-Arâbî -kuddise sırruh- Hazretleri, Hâtemü'l-evliyâ olan zât hakkında şöyle buyuruyor:

"Onun zuhûru bu ilim ve hikmetlerle meydana gelmezse, bu hükümlerle 'Hatm makâmı'nın ona verilmesi, velâyetin onunla hatmedilmesi ve hidâyetin onunla kemâle ermesi de sahih olmaz.

Onun haşrı iki, sabahının fecri iki, yüzünün nuru iki; hâfızasındaki ilim ikidir.

Hükümde, her iki âleme de iştirak etme ve ikisinden herhangi birine hükmetme yetkisi ona verilmiştir.

Dolayısıyla o, aynı zamanda iki de hüküm sâhibidir. ("Ankâ-i Muğrib fî Marifeti Hatmü'l-Evliyâ ve Şemsü'l-Mağrib", s. 72-75)

Hazret burada;

"Her iki âleme de iştirak etme ve ikisinden herhangi birine hükmetme yetkisi ona verilmiştir." buyuruyor.

Bu hususlar çok gizlidir. Mânevi hallerdir, sırların sırrıdır. İlâhi tayinle olan işlerdir.

Bütün bu Zevât-ı kiram, Allah-u Teâlâ'nın ihsan ettiği ilham ile konuşmuşlar, sohbet etmişler ve yazmışlar. Bunların bir çoğu keramet sahibi, ilim sahibi zât-ı muhteremlerdir, ilâhi lütfu paylaşmaya çalışmışlar. Allah hepsinden râzı olsun.

Ahret Dünyadan Çok Hayırlı:

Bizi bazen ahirete alırlar, oraya gidip geliriz. Orası o kadar güzel ki tarifi mümkün değil.

Bir gün Ashâb-ı kiram Efendilerimiz'in kabirlerini seyrediyordum! Bu esnada beni aldılar, ahirete götürdüler. Çıkardıkları yerde kimse yok, تنها. Bir çeşme var, havuz var. Şöyle baktım; birkaç kişi var ve hemen indiğim yere toplandılar, halk birikti. Orada etrafta namütenahi güzellikler vardı. Bize sordular: Nereye gitmek istersiniz? **"Nereye gidelim!"** dedim. **"Sen nereye istersen, senin için her yer serbest!"** dediler, sorduğumdan utandım. Allah Allah... Allah râzı olsun. **"O zaman beni Resulullah'ın yanına götürün"** dedim. Oradaki gidiş bir an, bir an... Makam-ı Mahmud çok yüksek. İndiğim yerle orası çok uzak. Bir anda oraya götürdüler ve Resulullah Efendimiz'in yanına gittik.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle ortada ayakta duruyordu. Seyrettiğim Ashâb-ı kiram da ayakta kenarda böyle duruyorlardı. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Ashâb-ı kiram'ı göstererek:

"Sen bunların taşlarını seyrettin. İşte bunlar burada hayatta, ayakta, hepsi canlı" dedi.

Ben onların türbelerini seyrediyordum. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz; **"Bak o baktıkların taşlar resimdi, işte buradalar, hepsi canlı..."** dedi.

Az evvel Ashâb-ı kiram'ın filmlerini seyrediyorduk, bu halden sonra bu hâl zuhur etti.

Hemen birkaç kişi birikti, nereye gidelim; **"Nereye istersen!"** dediler. Allah Allah, Allah Allah, musarrah kılmış Cenâb-ı Hakk. Orası buradan çok güzel... Orası çok güzel, çok çok çok güzel... Bir hayat var, bir hava var, bir rahatlık var, bir huzur var, sonsuz bir hayat... Hûlasâ-i kelâm ahiret dünyadan çok hayırlı...

Âyet-i kerime'de:

"Andolsun ki senin için ahiret dünyadan daha hayırlıdır." buyuruluyor. (Duhâ: 4)

Bu Âyet-i kerime orada tecelli ediyor. Hayat orada var.

Bu sözü söylüyorum; sakın öleceğim diye korkmayın, telâş etmeyin severek gidin, orada yabancılık çekilmiyor.

Ebu Saîd-i Hudrî -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurdular:

"Şüphesiz ki cennetlikler, üzerlerindeki köşk sahiplerini sizin doğu ve batı ufkunda kavuşmakta olan parlak yıldızı gördüğünüz gibi görürler. Çünkü aralarında fark vardır."

Ashâb-ı kiram:

"Yâ Resulellah! Bunlar peygamberlerin yerleridir. Başkaları onlara ulaşamaz." deyince buyurdular ki:

"Bilâkis!.. Nefsim kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, onlar Allah'a iman eden ve peygamberleri tasdik eden birtakım adamlardır." (Müslim: 2831)

Ölümden sakın korkmayın! Yalnız hazırlığınız çok olsun. Oranın hayatı bambaşka.

Beni alacaklar, bırakacaklar diye bir arzu yaşamaz. Benim bütün arzum Sahib'ime bağlılık, O nasıl isterse, O nasıl hükmederse... Benim arzu ve isteğim bu oluyor.

Ahiret vallahi daha hayırlı, orası çok güzel, o hayatı gördüm ve yaşadım.

O'nun hazinesinde öyle şeyler var ki, meselâ bir tanesini anlatayım: Gençtim, o zamanlar fazla araba yoktu. Bir gün İstanbul'a gittim, yeni çıkmış bir araba gördüm. Pırıl pırıl parlıyor. O gece âlem-i manada cennet arabalarını gösterdiler. Yüksek bir yerden arabaya bakıyorum, "Huuu..." diyerek bir ses yapıp hemen gideceği yere gidiyor. Dünyayı bir anda küçülttüler. İtimad edin bu dünyanın en iyi arabaları cennet arabalarının yanında camekânda satılan teneke parçaları kadar âdi geldi.

Onun için oranın hayatı bambaşka, çok güzel. Orada konuşuluyor, görüşülüyor, serbest olanlar çıkıyor, gidiyor. Ahiret hayırlı ve orası çok güzel, gönül oraya gitmek istiyor.

Allah-u Teâlâ:

"Senin için ahiret, dünyadan daha hayırlıdır." buyuruyor. (Duhâ: 4)

Amma gelde inan...

Biz o hayata aşınayız; hayat vefat hiç fark etmez. Yalnız Sahib'im nasıl murat ederse...

Biz Cenâb-ı Hakk'ın kudret elindeyiz. Bütün arzum Sahib'ime bağlılık. O nasıl isterse, O nasıl hükmederse benim arzu ve isteğim bu oluyor.

Benim; kalmamla gitmem, Sahib'imın kudret elindedir. Ben Cenâb-ı Hakk'ın kudret elindeyim. İster alır, ister bırakır, nasıl isterse öyle yapar. Onun için ölüm için bir telâşım yok...

Biiznillâhi Teâlâ Hakk bizi ihata etmiş, mahlûk bizi ihata edemez.

Gök Kapılarının Açılması:

Bu yol nazargâh-ı ilâhi yoludur. İzmir'de bir doktor kalp krizi geçiriyor, doktorların bütün uğraşına rağmen kalbi çalışmıyor ve öldü denilerek bırakılıyor.

Fakat Cenâb-ı Hakk ömür vermiş, bir müddet sonra kalbi çalışmaya başlıyor ve kendisine gelince yaşadığı durumu şöyle anlatıyor:

"Ruhumun çıktığını duyuyorum. Ruhum çıktı göğe yükseldi, arşurahtana dayandı.

Bana sordular; **"Senin hocan var mı?"**

"Yok!" dedim.

"Önderin var mı?"

"Ömer Öngüt" dedim, **"Tamam"** dediler **"Yürü!"** Bana arşurahtanı açtılar. Ne gördüğümü tarif edemem.

Bir isminiz. Bir isminizle bana arşurahtanı açtılar."

İzmir'deki kardeşimiz diyor ki: **"Ben ona tarif etmişim yolu"**

Rabb'im dilerse âlemlere duyurur.

Şöyle bir durum anlatayım.

Kardeş diyor ki:

"Bir kardeş ile beraberdim. Böyle bir bayır, böyle çıka çıka kocaman bir at çıktı. Böyle büyük bir at çıkınca tabi biz korktuk. Bize dedi ki "Kormayın!" o at konuşur mu? Korkudan dedik ki "Siz onu tanımıyor musunuz."

"Ah biz o Sultanı tanımaz mıyız?" dedi."

Biz o atı daha önce gördük. Onlar cennet atları 3,5-4 metre boyunda başları 1 metre boyunda.

Cenâb-ı Hakk değil ki meleklerle, hayvana bile duyurmuş. **"Biz onu tanımaz mıyız!"** Bunu sırf size yola merbutiyet olur mu diye söylüyoruz. Bizim yolumuz fenâ yolu, mahviyet yolu. Bir insanın tekâmül edebilmesi için **"Fân"** Âyet-i kerime'sine mazhar olması lâzım.

"Yeryüzünde bulunan her şey fenâ bulacaktır. Ancak azamet ve ikram sahibi olan Rabb'inin vechi (zâtı) bâki kalacaktır." (Rahman: 26-27)

Bu Âyet-i kerime'nin manası **"Hiçbir şey yoktur, yalnız O vardır."** Ama yalnız O'nu göreceksin.

"Fân" Âyet-i kerime'sinin öz manası ve sırrı; perdelerin kalkmasıdır. Zaten O'ndan başka bir şey yoktur. Yerler, gökler, arş, kürsi bunlar perde oluyor, aynı zamanda O'nun vücut nurunun zerrelere zühur mahalli oluyor, aslında bunlar nur oluyor. Her yerde O'nun nuru olduğuna göre O'nu görmüş olacaksınız, O'nu tefekkür etmiş olacaksınız. İçinde O'nu da bulduğunuz zaman meğer O imiş.

Bu Âyet-i kerime'nin tecelliyâtı ilmin sonudur. Niçin ilmin sonudur? Çünkü Hazret-i Allah, tecelli ettiği zaman sen fâni oluyorsun.

O yok edecek ki varlığını göresin. O yok edince sen de yoksun o zaman. Ne kaldı şimdi? O kaldı. O'nunla O'nu görmek esas oluyor. İşte tevhidin sonunda bu oluyor. Çünkü O'ndan ötesi yok.

Allah'ım rızasına çektiği, lütfuna dahil, Habib'ine nail ettiği kullarından eylesin. Mühim olan öbür dünya. Fakat size dünyadayken hepsini göstermiş.

•

İşte siz bu yolun içinde bulunuyorsunuz. Onun için kuru ekmeğe râzı olun, Hakk'tan ayrılmayın. Ben gidiyorum...

Düzce Sizin İçin Mânevi Bir Emanet:

Düzce'nin çok güzel, çok gizli halleri var. Düzce'de büyük tecelliyat var. Onun için o nimetin kıymetini bilin. Bahçeye girerken, eve girerken dikkatli girin çıkın. Orayı seviyorlar. Allah-u âlem orayı hiç bırakmıyorlar. Orası dünyada da ahirette de sizin için mesken olsun. Yorulduğunuz zaman havuzun başına gelip birer çay için dinlenirsiniz, manen gönlünüz dinlenir. Oralar çok zahmetle ele geldi. Çünkü ayakkabıcılıkta çok az para gelir ve zahmeti çoktur. Ve o zaman veresiye çoktu. Çoğu veresiye giderdi. Çünkü para yoktu.

Rabb'ime şükürler olsun. Bana Allah yeter. Benim durumum şöyledir: Bir insan evinde otururken, başka bir ev kiralar. Evinin eşyalarını da kiraladığı eve koyar. Şimdi o evde hiç eşya kalmadı. Bir tek ceket var. Ben emre bakarım. Gel dedikleri anda ceketimi alır giderim. Hiç eşyam yok. Bir tek ceketim var.

Onun için aklınızda bulunsun. Eve girerken, çıkarken çok dikkatli olun.

Evde kimse kalmadığından orada temizlik yapan bir kardeşimiz demişti ki:

"Sizin bulunduğunuz odayı açtım, baktım dolu, içeride sarıklılar var. Hemen usulca kapattım rahatsız etmeyeyim dedim." dedi

Onun için orası sizin için mânevi bir emanet. Oranın havası bir ayrı. Amma inanın ki hayalimden bile geçmez.

Rabb'im beni Düzce'den buraya getirdi. Evleri, dükkânları bir anda bıraktırdı. Biz emirle hareket ederiz...

Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri'nin Celâllenmesi:

Birgün biri geldi. Düzce'ye gitmek istedi. Git dedim. Bir veya bir buçuk saat sonra aklıma geldi. Düzce'ye Efendi Hazretleri'ne bir teveccüh edeyim dedim. Efendi Hazretleri bir kızmış, bir kızmış. Hayatta ikinci defa kızmasıydı. Orada yetiştiğim için her şeyi anlıyoruz. Bir defa daha kızmıştı birine. O kızmasıyla her şeyi anlıyorum. Ne demek istediğini biliyorum, görüyorum. Çünkü orada yetiştirdi Cenâb-ı Hakk. Anladım ki işleri bitmiş. Onun için onların hem iç durumlarını, hem vehametlerini, hem de onların hayatta olduğunu görmüş oluyorum. Onun için tek kelimeyle "**Sultanım!**" diyorum.

O zamanın kutbu idi, bunu gözümle gördüm. Mânen, Efendi Hazretleri'ne baktım bir madalyası var, Es'ad Efendi Hazretleri'ne baktım üç madalyası var. Onlar ayrı bir âlem...

Atılanı O Atar, Alınanı O Alır:

Atılana karışmayın, alınana karışmayın. *"Ben bilmem, sorumluluğum da yok!"* deyin.

Biz ahirete gidince de onlarla ünsiyet etmeyin. Atılana merhamet nefsânidir. Çünkü hiç kimse Hazret-i Allah'tan merhametli değildir. Mevlâ köle olarak bulundurursa ben bir köleyim. Atmaya da tutmaya da salâhiyetim yok... Cenâb-ı Hakk bir salâhiyet ihsan buyurmuştur, o salâhiyet dairesinde döneriz. O salâhiyetimizi kullanırız veya kullanmayız başka. Hazret-i Allah dilediğini atar, dilediğini tutar, o noktada sahib-i salâhiyet değiliz. Çünkü kişinin ebedî hayatına taalluk ediyor.

Düzce'de bir hanımın affı için senelerce yalvardılar. **"Bu benim salâhiyetim dışındadır. Mevlâ affederse amennâ. Affetsem, affettim dediğim anda apaçık bir riyakâr olmuş olurum, beni riyakâr yapmayın!"** dedim.

Bir gün dükkâna geldi, öyle bir boyun büküşü ki, acırım diye korktum.

"Hanım! Senin küfre girdiğini bana gösterdiler." dedim.

O zaman hayır demedi de: **"Evet! Benim küfre girdiğimi bana da gösterdiler."** dedi.

Bu itirafı ve o boyun büküşü bizi yaktı attı. Cenâb-ı Hakk'ın ihsan buyurduğu merhamet üzerine zile basar gibi bastı.

O akşam Gölcük'te misafir bulunuyoruz. Gece ibadet esnasında o hanımın o hâli gözümüzün önüne geldi. **"Hazret-i Allah öyle bir Allah ki, bu kadının affı için bir niyet edeyim, dilerse affeder dilemezse affetmez."** diye kalbimizden geçti. Onun fevkinde bir merhamet edici mi var? O'nun ihsan ettiği merhametle demek ki öyle bir sığınmışız ki; Cenâb-ı Hakk o sığınmayı kabul etmiş, bir anda küfür kirini döktüğünü gözümüzle gördük. Bir anda küfür elbisesini soyuverdiler. Sabaha kadar da o tesir altında kaldık. Sabahleyin parasını cebimizden vererek bir kardeşi Düzce'ye gönderdik: **"Git müjdeyi ver."** dedik.

Yani elde hiçbir şey yok. Seneler senesi onu affedemedik. İllâ Mevlâ kabul edecek ki biz affedeceğiz. Yoksa riyakâr olmuş oluruz.

Bu yolun Allah yolu olduğunu bilin, öyle sığının ve öylece yürüyün.

•

Bu atılmalar tutulmalar aslında Mevlâ'dan gelir. Bunun temsilini şöyle arz edelim.

Birgün Uludağ'da ikindiden sonra kendi halimize çekilmişti. Bir ara oradaki kardeşlere aramızdan bir kişinin atılacağını ifşa ettik. Bir tanesi bunu duyunca; **"O atılan ben olmayayım?"** demiş.

Vakta ki bir sene sonra hakikaten atılan o olunca, **"Filan zaman böyle söylemiştiniz!"** diye bir kardeş bize bunu hatırlattı.

Yani Hazret-i Allah ilm-i ezelisinde her şeye vakıftır, her şeyi bilir. Zerresine varıncaya kadar ezelde bütün mevcudatın takdir filmi koymuştur. O film an be an, gün be gün dünyada tecelli eder. Hiçbir şey yoktur ki kendiliğinden olsun.

Hazret-i Allah kimin ne olduğunu ne olacağını ne yapacağını bildiği için, takdir filmi ona göre yerleştirmiştir. O filme göre onun oradan kaydını siler. Ağaç kökünden çıkarılınca hemen kurumaz. Vaktaki zaman geçer, gıda alacağı hiçbir yer kalmaz, kurduğu anlaşılır.

Bu düşmelere sebep ne olabilir? Mühim olan da budur. Abd-i acizin kanaati şu ki, niyet-i halisa ile çok da hata yapılırsa af ediliyor. Hazret-i Allah kudret elinde bulundurduğu kalbi çevirmediği için muhabbet dönmüyor, râbıta kesilip yine bağlanabiliyor. Fakat kasd-ı mahsusa ile küçücük bir hata yapılırsa çok büyük oluyor. Hazret-i Allah kalbi çeviriyor, râbıtanın teminine imkân kalmıyor. Kalp bir kere çevrilmesin, o artık hep ters görür.

**Hayatta da Olsa,
Kabirde de Olsa:**

İnsan olarak ölebilmek, insan-ı kâmil olarak ölebilmek, sıddık olarak ölebilmek. Bunlar için ölüm yok.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Müminler ölmezler. Ancak bir evden bir eve naklolunurlar."

Mümin-i kâmil olanlar ise ayrıdır.

Bir kûmesten bir saraya gider. Oranın saraylarının kerpiçleri altın ve gümüşten, inciden olan da var. İşte ruhu'l-hakiki tekâmül ettiği zaman, bu hale erdiği zaman o insan ölmüyor buna hayat-ı ebedî denir. Yalnız kuş kafesteydi çıkamıyordu. Uçtu, makam-ı asliyesine gitti. Kafesi bile unuttu. Çünkü o kafeste yerleşmişti. Nefisle mücadele ediyordu. Ona galebe çaldı. Vücut her daim ihtimal vermedi. Niçin? Makam-ı asliyesi çok güzeldi oraya uçtu.

İnsanda ruhu'l-hakiki öyle bir yükseliyor ki, melekleri dahi geçebiliyor. Melekler ona hayran.

Kabir bir perdeden ibarettir. Biz onları göremediğimiz için "öldü, çürüdü" deriz. Halbuki onlar alem-i berzahta mükemmel bir hayat sürerler.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İşlerinizde sıkıştığınız zaman kabir ehlinde yardım isteyiniz." (Keşfü'l-Hafâ)

O ölmüş amma, ruhu ve ruhâniyeti ölmemiştir, askerleri de ölmemiştir. On kişi, yirmi kişi, kırk kişi istimdat etse, Allah-u Teâlâ'nın izniyle muradlarına erdirir.

Çünkü ölmediler. *"İstimdat et, yardım edecek, cevap verecek sana."* buyuruyor. Niçin? Ölmediği için. Elbise öldü, amma ruhâniyet ölmedi.

"O Lâtif'tir, Habir'dir." (En'âm: 103)

Lâtif olan, **Habir** olan Allah-u Teâlâ; bütün işlerin inceliklerini bilir, her şeyden haberdardır. O ruhâniyeti dilediği şekilde hareket ettirir, O ruhâniyeti her şeyden haberdar eder.

Bütün bunlar senden sana yakın olan Allah-u Teâlâ'nın tecellileridir. O ruhâniyet bütün bu işlere vâkıftir. Kabirde de, mahşerde de böyledir. İstedikleri zaman, istedikleri şekilde böyle yetişirler.

Kabir ehlinde nasıl istimdat edilir? Ruhu alınmış, kabre konmuş, böyle bir kimseden nasıl yardım istenir? Ruh alınmış amma, diğer insanlarda bulunmayan yalnız onda bulunan iki ruh vardır. Ruh gitti, Allah-u Teâlâ'nın takviye ettiği ruhâniyet kaldı. Kudsî ruh bu işi yapıyor. İstimdat edenlere yetişen işte bu ruhâniyettir. Hayatta da olsa, kabirde de olsa yardım isteyenlerin yardımına yetişir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

MÂNEVİ DESTEK

"Hatırla o zamanı ki, biz peygamberlerden kesin söz almıştık. Resul'üm! Senden de, Nuh'dan da, İbrahim'den de, Musa'dan da, Meryem oğlu İsa'dan da." (Ahzâb: 7)

İlâhî Ahd-ü Misâk:

Mâlum-u fâzilâneleriniz olduğu üzere, her peygamber kendisinden önceki peygamberi tasdik etmekle mükellef olduğu gibi; en son gelecek olan Hâtemü'l-enbiyâ Muhammed Aleyhisselâm'ı da haber vermek ve tasdik etmekle mükellef tutulmuşlardı.

Allah-u Teâlâ'nın kendi nurundan ilk olarak yarattığı varlık odur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde buyurlar ki:

"Ben yaratılış bakımından peygamberlerin ilki olduğum halde, onların hepsinden sonra gönderildim." (Hâkim)

Böylece, en son gönderilen o olduğu halde, bütün peygamberlerin önüne geçmiş oldu.

Diğer bir Hadis-i şeriflerinde ise şöyle buyuruyorlar:

"Ben Âdem yaratılmazdan on dört bin sene önce, Azîz ve Celîl olan Rabb'immin yanında bir nur olarak mevcut idim." (Kütüb-ü Sitte Tercümesi ve Şerhi c. 12, s. 404)

Allah-u Teâlâ onu o kadar sevmiş, seçmiş ki gönderdiği peygamberlerine Muhammed Aleyhisselâm'dan bahsetmiş ve onun sıfatlarını anlatmıştır. Eğer onun saâdet asrına erişirlerse mutlaka ona iman edip yardım edeceklerine dair kesin söz aldı. Onlar da Muhammed Aleyhisselâm'ın geleceğini ümmetlerine müjdelediler ve âhir zaman Peygamber'inin zaman-ı saâdetine erişirlerse hemen iman edip dinine yardım edeceklerine dair onlardan söz aldılar.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Allah vaktiyle peygamberlerden kesin söz almıştı." (Âl-i imrân: 81)

Allah-u Teâlâ kendi Zât-ı sübhânî'si ile peygamberleri arasındaki bu ahdi kuvvetli bir misak olarak kaydetmiş, bu kesin sözü yeminle pekiştirmiştir.

"Celâlim hakkı için, size kitap ve hikmet verdim. Sizde olan o kitap ve hikmeti tasdik edip doğrulayan bir peygamber gelecek." (Âl-i imrân: 81)

O zât-ı âlî, peygamberler zincirinin son halkasını teşkil edecek olan peygamber Muhammed Aleyhisselâm'dır.

"Ona mutlaka iman edeceksiniz ve mutlaka ona yardımda bulunacaksınız." (Âl-i imrân: 81)

Allah-u Teâlâ bütün peygamberlerine kitap ve hikmet verirken, hepsinin böyle bir sözleşme ve anlaşmasını almıştı. Hepsisi de kendilerini tasdik eden Muhammed Aleyhisselâm'a iman ve yardım için Allah-u Teâlâ'ya söz vermişlerdi.

"'Bunu kabul ettiniz mi? Ve bu ağır ahdimi üzerinize aldınız mı?' demişti." (Âl-i imrân: 81)

Peygamberlerden misak alındığının belirtilmesi, onlara tâbi olan ümmetlerinden de alındığını gösterir.

"Onlar da: 'Kabul ettik.' demişlerdi." (Âl-i imrân: 81)

O Aziz Peygamber'e iman ve yardım ile mükellef olduklarını itiraf ederek bu husustaki emr-i ilâhî'yi kabul ettiklerini söylediler. Onun üstünlüğünü, izzet, şeref ve meziyetini ümmetlerine tebliğ ettiler.

"Allah da: 'O halde şahit olun, ben de sizinle beraber şahit olanlardanım.' buyurmuştu." (Â-i imrân: 81)

Allah-u Teâlâ sevdiği seçtiği peygamber kullarına bu emri vermiş, onlardan söz almış, onların da her biri ümmetlerine duyurmuşlardır.

Â-i imrân sûre-i şerifinin 82. Âyet-i kerime'sinde ise böyle bir ikrar ve misaka riâyet etmeyenlerin fâsık kimseler olacağı bildirilmektedir:

"Bundan sonra artık kim yüz çevirirse onlar fâsıkların tâ kendileridir." (Â-i imrân: 82)

İlâhî ahd-ü misâk peygamberlerden alınmıştır. Bu hususta ümmetleri peygamberlerine tâbi idi. Yüz çevirme ise, sadece ümmetlerine âit idi.

Bütün peygamberlerin ahd-ü misâkı bu din üzerinedir. İslâm'a sırt çeviren, bütün peygamberlere de sırt çevirmektedirler.

Dikkat ederseniz Â-i imrân sûre-i şerifinin 81. Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulduğu üzere; Allah-u Teâlâ gönderdiği peygamberlerine Muhammed Aleyhisselâm'dan bahsetmiş, eğer onun zaman-ı saâdetlerine erişirlerse, mutlaka ona iman edip yardım edeceklerine dâir kesin söz almıştır.

Yani Hakk Celle ve Alâ Hazretleri gerek Tevrat'ta gerekse İncil'de onun fazilet ve meziyetini, daha gelmeden evvel buyurmuş ve duyurmuştur.

"Onlar ki yanlarında bulunan Tevrat ve İncil'de yazılı buldukları o elçiye, o ümmî Peygamber'e uyarlar." (A'râf: 157)

Gerçekten Allah-u Teâlâ Tevrat'ta da, İncil'de de, Resulullah Aleyhisselâm'ın vasfını bildirdiğinden, fazilet ve meziyetini duyurduğundan ötürü; gerek peygamberler, gerek onlara yakın olanlar bunu o anda kabul etmiş ve iman etmişlerdir. Hiçbir itirazları da olmamıştır.

Bunun yanında bu âleme teşriflerinden önce bütün peygamberler ve mukarreb melekler katında, mübarek vücudunun âlemlere rahmet olduğu biliniyordu. Semâvî kitaplarda çok çok övülmüştür, kıyamete kadar da övülüp senâ edilecektir.

Vazifedar olduğu için, bu söz alma vekiline de şâmidir, ona da intikal eder.

Size bu noktada çok mühim ve çok ince bir hususu arzedeceğiz.

Allah-u Teâlâ Ahzâb sûre-i şerifinin 7. Âyet-i kerime'sinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e hitaben buyurur ki:

"Hatırla o zamanı ki, biz peygamberlerden kesin söz almıştık. Resul'üm! Senden de, Nuh'dan da, İbrahim'den de, Musa'dan da, Meryem oğlu İsa'dan da." (Ahzâb: 7)

Burada bir soru akla geliyor? Bütün peygamberlerden onun için söz almış, amma Resulullah Aleyhisselâm'dan niçin söz almış?

Yani onda da bırakmamış. Bu söz alma: *"Habib'im! Sen de vekilini tasdik et. Çünkü onu ben gönderdim. Sen gittin, senin vazifeni o deruhte etti, senin vazifeni o yapıyor, ona her an yardım edeceksin ve onu destekleyeceksin!"* mânâsına geliyor.

Allah-u Teâlâ Âl-i imrân sûre-i şerifinin 81. Âyet-i kerime'sinde Resulullah Aleyhisselâm hariç bütün Peygamber Aleyhimüsselâm Hazerâtı'na hitap etmişti. Ahzâb sûre-i şerifinin 7. Âyet-i kerime'sinde ise Resulullah Aleyhisselâm'ı dahil ediyor. Ondan söz aldığı gibi, diğer ulû'l-azm peygamberlerden de, yani Nuh Aleyhisselâm'dan da, İbrahim Aleyhisselâm'dan da, Musa Aleyhisselâm'dan da ve İsa Aleyhisselâm'dan da söz aldığı beyan buyuruyor.

Bugüne kadar yüze yakın Evliyâullah Hazerâtı, Hatem-i veli'den, ona verilen lütuflardan haber vermişler, onun yolunu, eserlerini, icraatlarını anlatmışlar, ezelde ona verilen mânevi makamlardan bahsederek eserler neşretmişler, şerhler yapmışlar, hatta talebelerine tarif ederek hakkında ders talim etmişlerdir.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh-, Muhyiddîn-i İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri gibi Evliyâullah Hazerâtı hususi kitaplar yazmışlar, İmâm-ı Rabbânî, Abdülkadir Geylânî, Mevlânâ Celâleddin-i Rûmî, İsmail Hakî Bursevî Hazretleri gibi daha birçok zevât-ı kiram eserlerinde Hatem-i veli'den bahsetmişler ona biati şart koşmuşlar, tâ o zamandan onun apaçık alâmetlerini, ilâhi vazifesini, makamını, ilmini, eserlerini, cihadını, yolunu haber vermişler ve sevgilerini, bağlılıklarını arz etmişlerdir.

Öyle ki bununla yetinmemişler, Cenâb-ı Allah tarafından ilhâm-ı ilâhi ile geleceği kendilerine bildirilen Hatem-i veli'nin hakikatının anlaşılabilmesi ve bilinmesi için izah ve ispata çalışmışlar ve âhir zamanda gelecek olan Hatem-i veli'yi Cenâb-ı Hakk'ın bildirdiği kadar ümmet-i Muhammed'e duyurmuşlardır.

Nitekim Abdullah-ı Bosnevî -kuddise sırruh- Hazretleri buyururlar ki:

"O Resulullah'ın halifesi değil, bizzat Allah'ın halifesidir." ("Şerhü'l-Fusûs li'l-Bosnevî"; Nâfiz Paşa, no: 536, 500. yp.)

Buradaki söz almaktan murad, onun da kendisinden sonra gelecek olan vekilini tasdik etmesinin ve desteklemesinin icabettiğinin ifadesidir. Bu gizli bir ilimdir. Resulullah Aleyhisselâm'dan sonra aynı ilmin devam edeceği ve onun vekili olacağı anlaşılmış oluyor.

Bir müdür var, bir de müdür vekili var. Müdür olmadığı zaman vekili aynı işi görür. Bunun gibi, o âlemlerin müdürü, onu da o müdüre vekil tayin etmiş. Müdür yokken vazifesini o görüyor. Müdür gitti amma vekili kaldı, o ilim vekiline kaldı. Vekili olduğu için, o yokken bütün işi o görüyor. Salâhiyet artık onda, müdürde değil.

Allah-u Teâlâ ezelden öyle yarattığı için, ona verdiği aynısını ona verdi. Şu kadar var ki o baş müdürdür.

O meziyet, o yükseklik, o âlîlik, o lütuf, Allah-u Teâlâ'nın ezelden bunları koymuş olmasından dolayıdır. Amma imtihandadır.

Şeyhü'l-Ekber Muhyiddîn-i İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin Hâtemü'l-velâyeye hakkında sarfettiği sözlere, diğer Fusûs şârihlerinkinden çok farklı te'vil ve açıklamalar getiren Hazret, eserinde Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'ın zuhurundan önce bütün peygamberlere bildirilmesi gibi; velilerin de Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın varlığından haberdar edildiklerini beyan ederek şöyle buyurmuştur:

"Bil ki velâyet-i Muhammediyye, Hâtemü'l- evliyâ mişkâtıdır. Gerek bâtinî velâyetten hâlî olmayan peygamberlik bakımından, gerekse zikri geçen mişkâttan ibaret en üstün mertebe olan küllî velâyetin dışında kalması bakımından; nebilerde, ümmetlerinde, resullerde ve umum ve has velilerin hepsinde birbirinden farklı olan 'Velâyet'in maddesi ondandır.

Peygamberlerin bizzat kendilerine, (nübüvvetlerini) Hakikat-ı Muhammediye'den elde ettikleri Allah tarafından haber verildiği gibi; velâyetlerin Muhammed Aleyhisselâm'la birlikte, Muhammedî vârislerden bir kimsede toplandığı da haber verilmişti." (Kitâbu Hallil'l-Fusûs'l-Hikem; Şehid Ali Paşa, no.: 2797/37 535^a yapırağı)

Bunlar birer keramettir. Allah-u Teâlâ bu zevât-ı kiram'ı hususiyetle seçmiş, onlar da aldıkları ilhâmâtla ifşaatlarını yapmışlar.

İki kelime ile şöyle arzedelim; Allah-u Teâlâ nasıl ki Resulullah Aleyhisselâm'ı geçmiş peygamberlere haber vermişse, bunun gibi velilere de bunu bildirmiştir. *"Evet siz velisiniz, fakat Hatem-i veli'yi göndereceğim."* Burada bir incelik daha var. *"Bilin ki siz onun maddesinden maddelenmişsiniz."*

Bu hususta; Muhyiddîn-i İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri Fususu'l-Hikem'inde Allah-u Teâlâ'nın Hatem-i evliyâ'yı ezelden ayırdığına ve onun ruhî yapısına temas ederek;

"Onun maddesi ruhtar arasındaki bir ruhtan değil, ancak Allah'tan gelir. Belki O'nun ruhu bütün ruhlara madde olur, Allah'tan geldiği için onun ruhunun bütün ruhların mayası olduğunu.." beyan ediyor.

.

Kâdi Muhammed bin Mehmed -kuddise sırruh- Hazretleri **"en-Nâberât fî Beyâni Hatmü'l-Velâyeti'l-Muhammediyye"** adlı eserinde; Hâtemü'r-rusûl Aleyhisselâm'ın Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın, Hâtemü'l-evliyâ'nın ise kendisinin "Seyyid"i olduğuna işaret ederek, bu Hâtem'in de diğeri gibi bir "Hâtem" olduğunu ikrâr ve tasdik etmiştir:

"O'nun (Hâtemü'l-evliyâ'nın) Seyyid'i -sallallâhu aleyhi ve sellem- nasıl ki Resûl'lerin -'aleyhimü's-selâm- Hâtem'i ise; benim delîlim ve seyyidim olan Hâtemü'l-evliyâ'nın da bir 'Hâtem' olduğunda şüphesiz yoktur." ("Risâle en-Nâberât fî Beyâni Hatmü'l-Velâyeti'l-Muhammediyye", Süleymâniye Ktp. Düğümlü Baba, nr.: 28, vr. 2^b)

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Hatm'ül-Evliyâ"** kitabının: **"Hâtemü'l-evliyâ kimdir?"** sorusunun cevabını verdiği beşinci bölümünde buyurur ki:

"O onların efendisidir. Nasıl ki Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- peygamberlerin efendisi ise, o da evliyânın efendisidir. Ona şefaât makâmı tayin edilir ve o Allah-u Teâlâ'yı senâsiyla anıp, hamdiyle metheder; diğeri veliler de onun 'İlm-i billâh'; yani 'Allah-u Teâlâ'yı bilme' hususunda kendilerinden daha üstün olduğunu kabul ve tasdik ederler."

Bu ne güzel bağlılık, bu ne güzel samimiyet, bu ne güzel dostluk...

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm, bu ilâhî nurdan en çok nasıpdar olan zât-ı âlî'dir. Çünkü Allah-u Teâlâ onu nurundan yaratmış ve o nurdan da kâinatı donatmıştır. O zaten ezelfe yaratılan bir nurdur, nur saçan bir kandildir.

Allah-u Teâlâ Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin nurunu yarattığı zaman henüz Âdem Aleyhisselâm yaratılmamıştı. O su ile toprak arasında iken peygamberdi, Hâtem-i veli de öyledir. O zaman taktığı nurdan ötürü o da bir kandil oluyor.

Abdülganî en-Nablûsî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Cevâhirü'n-Nusûs"** adlı eserinde:

"Âdem su ile toprak arasında iken ben peygamber idim." (Ahmed bin Hanbel)

Hadis-i şerifinin tefsir ve izâhını yaparken, mevzunun bir noktasında, Hâtem-i velâyet mevzusu ile ilgili en gizli sırlardan birisine temas ederek şöyle buyurmuştur:

"Bahsettiğimiz türlerden üçüncüsü olan Hâtemü'l-evliyâ da veli iken, Âdem henüz su ile toprak arasında idi. Çünkü o Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-in kademi üzerindedir. Zira o, kendisine kayıtlanmış herhangi bir hâlin ve velilerin tümünün kuşatabildiği herhangi bir makâmın değil, hepsini tümüyle kendisinde toplayan bu 'Küllî Nûr'un bir şûlesidir." ("Cevâhirü'n-Nusûs fî Hall-i Kelimâti'l-Fusûs"; Hâlet Efendi, no.: 264, 49^a yaprağı)

Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz tüm ruhlar için ebu'l-ervah olduğu gibi; Allah-u Teâlâ Hatem-i veli'ye de ayrı bir paye vermiştir. Bu öyle bir pâyeye ki, herhangi bir veliye verilen pâyeye gibi değildir. Çünkü velilere verilen pâyeye çalışmakla, onunkisi ise doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'nın vermesi ile. O Resulullah Aleyhisselâm'ın velâyetine vâris olduğu gibi, bizzat Allah-u Teâlâ tarafından yürütülen bir kuldur.

Resulullah Aleyhisselâm'ı daha evvel yarattığı gibi, onu da Âdem Aleyhisselâm'ı yaratmazdan evvel yaratmış, ne koyduysa o zaman koymuş.

Hakim-i Tirmizi -kuddise sırruh- Hazretleri **"Nasıl ki Muhammed Aleyhisselâm her yerde peygamberlerin evveli ise bu da velilerin evvelidir."** buyuruyor.

Hep ilâhi vergi. Allah-u Teâlâ ezelde öyle murat etmiş kulda hiçbir şey yok.

Hakim-i Tirmizi -kuddise sırruh- Hazretleri **"Şifa'ul-alil"** isimli eserinde;

"Onun mahşerde peygamberlerle velilerin arasında duracağını haber vermiştir." (vr. 56)

"Velâyet bayrağını elinde bulunduran Hâtemü'l-evliyâ, Peygamber'imizin diğer peygamberlere şefaât etmesi gibi, diğer velilere şefaât edecektir."

"O anda veliler onun arkasında, nebiler ise onun önündedir."

Muînüddîn el-Buhârî -kuddise sırruh- Hazretleri; **"Artık o diğer velilerden daha üstün ve daha yücedir."** buyuruyorlar. (Meşâriku'n-Nusûs)

Niçin, evvel yarattığı için, velâyeti ona verdiği için... Zira bütün gelmiş geçmiş veliler nurunu Hatem-i veli'nin nurundan alıyor.

Mânevi Destek:

Allah-u Teâlâ Peygamber'ine, dinine ve müminlere yardım için indirmiş olduğu meleklerle, inananlara sebat vermelerini vahyetmiştir.

Bedir savaşı hakkında inen bir Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Hani Rabb'in meleklerle: 'Ben sizinleyim, haydi inananlara destek verin!' diye vahyetmişti."
(Enfâl: 12)

Allah-u Teâlâ o gün müslümanları yalnız bırakmamış, onları Mele-i âlâ'dan destekleyerek şereflerine şeref katmıştır. Orada hazır bulunmaları destek mânâsına geliyor.

Asıl destek Hakk'tan geliyor da, onlar destekliyorlar. Çünkü destek Hakk'tan gelmezse halktan gelmez.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Allah-u Teâlâ'nın bizzat himayesinde büyümüşü. Çeşitli vasıtalar kullanarak bidâyetten itibaren onu gözetimi altında tutmuştu.

Her şeyden önce onun sahibi ve yardımcısı Allah-u Teâlâ'dır. Göz alıcı mucizelerle, halkettiği yüce sebepler ve azim hikmetlerle onu korumuş, Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"Resul'üm! Şüphesiz ki sen bizim hıfz-u himâyemizde, gözetimimiz altındasın." (Tûr: 48)

Bu da hiç şüphesiz ki şereflendirici ve ünsiyet verici hususi bir tabirdir. Onu kendi hâline bırakmamış, gözetimi altında bulundurmuş, kudret elini ondan hiç çekmemiştir.

"Onu sizin görmediğiniz askerlerle destekledi." (Tevbe: 40)

Allah-u Teâlâ onu hıfz-u himâyesine almış, çepeçevre kuşatmıştır.

Allah-u Teâlâ peygamber olarak vazifelendirdiği seçilmiş kullarının nübüvvetini halka ispat için onları mucizelerle desteklemiştir.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Gönderilen peygamber kullarımız hakkında şu sözümüz geçmişti. Mutlaka kendilerine yardım edilecektir." (Sâffât: 171-172)

Bu seçkin insanlar mucize için en ufak bir meşakkat ve yorgunluk çekmedikleri gibi, uğraşıp didinmeye de gerek duymamışlardır.

Meselâ İsa Aleyhisselâm hakkında bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Biz onu kudsî ruhla destekledik." (Bakara: 87)

Allah-u Teâlâ ezeli ilmi ile hükmünü vemiş ve ilâhî fermanını beşeriyete şöyle duyurmuştur:

"Allah: 'Ben ve peygamberlerim elbette galip geleceğiz!' diye yazmıştır." (Mücâdele: 21)

Kuvvet ve kudret O'nundur, ululuk ve azamet O'nundur, kahır ve galebe O'nundur. Zafer ve muvaffakiyet er veya geç Hakk tarafında tecellî edecektir. Bu hüküm kesin ve gerçektir, bunda aslâ şüphe yoktur, çünkü O öyle hükmetmiştir.

"Şüphesiz ki Allah kuvvetlidir, yegâne galiptir." (Mücâdele: 21)

O galip olduğu gibi, O'nun yolunda olanlar da daima galip ve muzafferdirler.

Peygamberlik verildikten sonra, birkaç kişi dışında herkesin kendisine azılı düşman olduğu bir çevrede aleyhine tezgâhlanan her türlü tuzak ve plânlara rağmen, hayatının korunması başlıbaşına bir mucizedir.

Hepsi Destekliyor:

Ahzâb sûre-i şerifinin 7. Âyet-i kerime'sinde Allah-u Teâlâ'nın Resulullah Aleyhisselâm başta olmak üzere diğer ulü'l-azm peygamberlerden söz aldığı; buradaki söz almaktan muradın, Resulullah Aleyhisselâm'ın da kendisinden sonra gelecek olan vekilini tasdik etmesinin ve desteklemesinin icabettiğinin ifadesi olduğunu arzetmiştik.

Bu emri ilâhî karşısında melâike-i kiram da destekler, Peygamberân-ı izâm da destekler, Ashâb-ı kiram da destekler, Evliyâullah Hazerâtı da destekler, sâdık ve sâlih müminler de destekler.

Niçin Allah-u Teâlâ destekliyor? Niçin melekler destekliyor? Çünkü onu O öne sürmüştü.

Niçin Resulullah Aleyhisselâm destekliyor?

Niçin Peygamber Aleyhimüsselâm Hazerâtı destekliyor?

Niçin Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm- Hazerâtı destekliyor?

Niçin Evliyâullah Hazerâtı destekliyor?

Onların vekâletini o yaptığı için destekliyorlar.

Allah-u Teâlâ gönderdiği her peygamberini destekliyordu.

Ulül-azm peygamberler başta olmak üzere bu zamanda bütün peygamberlerin işini o yapıyor.

İşte size delilini gösteriyorum:

Abdülkâdir Geylânî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Fütûhü'l-Gayb**" adlı eserinde buyurur ki:

"O resul ve nebilerin vekilidir, peygamberler bunu vekil etmişlerdir." (33. Makale)

İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri ise:

"Bu zât, geçmiş ümmetlerdeki ulü'l-azm peygamberlerin işini görür." buyuruyor. ("Mektûbât"; 234. Mektûb)

O bir taraftan Resulullah Aleyhisselâm'ın velâyetini, bir taraftan vekâletini taşıdığı için; hem o vazifeyi, hem o vazifeyi görüyor.

Onun velâyeti ve vekâleti onda olduğu için, iki bedende bir ruh olduğu için, o o sayıldığı için bu haller husule gelir.

Böyle bir karanlık devir içinde Allah-u Teâlâ böyle bir nuru indirdi. Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri, Allah-u Teâlâ'nın onun irşadını yayacağını buyuruyor ve yaydı.

İmam-ı Rabbânî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin diğer beyanları da şöyledir:

"Kararmış olan âlem onun zuhur nuruyla aydınlanır. Onun hidayet ve irşad nurları bütün âleme yayılır."

"Onun hidayetinin nurları bahr-ı muhid gibi bütün âlemi sarmıştır." ("Mektûbât"; 260. Mektûb)

"Bu ilimlerin ve marifetin sahibi, bu binin müceddididir. Ki bu, ona bakanlara (iç yüzüne vâkıf olanlara) gizli bir mânâ değildir." ("Mektûbât"; 317. Mektûb)

Onu görmüyorsan, ona Allah-u Teâlâ'nın ihsan ettiğini de mi görmüyorsun, oradan da mı tanımıyorsun?

Allah-u Teâlâ Yahya Aleyhisselâm'a, son Peygamber'in ümmetinden olan bu büyük zâtı müjdeleyerek nebilerin ve resullerin dahi gıpta edeceği bir kemâlatla göndereceğini vahyetmiş ve beyanlarının bir noktasında şöyle buyurmuştur:

"İzzet ve Celâl'ime yemin ederim; ben onu öyle bir gönderişle göndereceğim ki, Nebi'ler ve Resul'ler dahi ona gıpta edecekler!"

Gıpta etmelerinin sebebi ve hikmeti; onu Allah-u Teâlâ gönderdiği için, irşadını O yaydığı için, bu nuru bütün dünyaya O sirayet ettirdiği içindir.

Zira Allah-u Teâlâ diğer nebileri ve resulleri yakınlarına, yahut kendi kavimlerine, kendi muhitlerine, kendi mıntıklarına gönderdi. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'i ise umuma gönderdi. Bu ise Rahmeten lil-âlemîn olan Hâtem-i nebî'nin vekili olduğu için, onun irşadını hem dünyaya sirayet ettirdi, hem âlemlere sirayet ettirdi. Onun vazifesi olduğu gibi nakledildiği için, umumî bir irşad var.

Allah-u Teâlâ'nın desteklediği kimseler Âyet-i kerime'de şu şekilde beşeriyete tanıtılmaktadır:

"Onlar o kimselerdir ki, Allah imanı kalplerine yazmış ve onları kendinden bir ruh ile desteklemiştir." (Mücâdele: 22)

Onlar doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'nın desteğiyle hareket ederler. Kalplerine ilmi yazmış, kendi lütfundan bir ruh ile desteklemiştir.

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Allah dilediğini yardımı ile destekler." (Âl-i imrân: 13)

İşi gören Allah-u Teâlâ'nın desteklediği ruhtur, işi gören Resulullah Aleyhisselâm'ın nurudur. Bu da ancak vâris-i nebi olanda bulunur. Çünkü onda onun nuru, onun vekâleti vardır. O ruh ondan başka kimsede yoktur.

Kudsî ruhla desteklenenler âlem-i misâle kadar gider, peygamber meclisine dahil olur.

O yalnız ve yalnız Allah-u Teâlâ'yı ve Resulullah Aleyhisselâm'ı bilir, onlar namına hareket eder, onlar namına irşad eder.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Nevâdirü'l-Usûl fî Ma'rifeti Ehâdisü'r-Resul**" isimli eserinin "**Yüz Yirmi Sekizinci Aslı**"nda Resulullah Aleyhisselâm'dan sonra ashâbının önde gelenlerinin dini bid'at ve fitnelerden temizleyip aslını koruduklarını misallerle anlattıktan sonra, bahsettiği bu velinin de dini ve onun ehlini buna benzer fitnelerden koruyacağını haber vererek şöyle buyurmuştur:

"O öyle bir kimsedir ki, bunun benzeri şeyleri (dinden) uzaklaştırıp defeder. Ondan temizleyip, kovup uzaklaştırması sayesinde de artık onu giderir. O'nunla düşündüğü, O'nunla konuştuğu için O'nunla defeder. İşte o Allah'ın halk üzerindeki hücceti, O'nun sürüsünün çobanı ve kullarının mânevî tabibidir. Onu engellemeye kalkışan kimse farkına bile varmadan helâk olur." (c. 2, s. 225)

Engellemek şöyle dursun, inanmamak dahi imanına zede getirir. Niçin? Gönderildiği için.

Bilin ki bizim size anlatamadığımız çok şeyler var.

Onun ilmi ilmullahtır, yani ona ilim Allah-u Teâlâ tarafından gelir. O doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'nın ilmiyle hilmiyle desteği ile yürüyor.

Ebu Derdâ -radiyallahu anh-den, Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir:

"Allah-u Teâlâ İsa Aleyhisselâm'a hitaben:

'Ya İsa! Ben senden sonra öyle bir ümmet getireceğim ki, onlar sevdikleri bir şeyle karşılaşılırsa Allah'a hamd ve şükrederler. Hoşlanmadıkları bir şeye rastlarsa sabrederler ve Allah'tan ecir beklerler. Bunların ilimleri ve hilimleri yoktur.' buyurdu.

İsa Aleyhisselâm:

'Yâ Rabb'i! İlimleri, hilimleri olmadığı halde, onlardan bu işler nasıl sadır olabilir?' diye sordu.

Cenâb-ı Hakk:

'Onlara kendi ilmim ve hilmimden ihsan ederim.' buyurdu." (Ahmed bin Hanbel)

Onun için çok yüksek olacak. Niçin? Allah-u Teâlâ'nın ilmi ve hilmi olduğu için.

İşte bunlar Allah-u Teâlâ'nın tuttuğu, lütfu ile desteklediği kullarıdır.

Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Lütuf ancak Allah'ın elindedir. Onu ancak dilediği kimselere verir. Allah büyük lütuf sahibidir."
(Hadîd: 29)

Böyle mümtaz kullarını dilediği kemâlâta nâil, ulvî makamlara vâsıl buyurur.

•

Onun elini kabul etmekle emrolunmasının mânâ ve hikmetini ise şöyle açıklıyor:

"Hakk Teâlâ en büyük imamı vârettiği vakit, evvelkilerin de tâbi olduğu kimse olur.

Nitekim şöyle buyurmuştur:

'Sana biat edenler ancak Allah'a biat etmiş olurlar. Allah'ın eli onların eli üzerindedir.' (Fetih: 10)

Bu makâma büyük seçkin Peygamber'den sonra, Hatmü'l-evliyâ'dan başkası erişemez." ("Ankâ-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ", Şehid Ali Paşa: 1287, 46^p yaprağı)

Bunun da hikmeti; gerek Hatem-i enbiyâ ve gerekse Hâtem-i evliyâ Âdem Aleyhisselâm halkedilmezden evvel halkedilmişlerdir. Onların nurunu o zaman koymuş, Resulullah Aleyhisselâm'a tâbi etmekle de yaklaştırmıştır.

Onun elini kabul etmekle emrolunmasının mânâsı: *"Allah-u Teâlâ bana emretti, bağlandım, siz de bağlanın!"* demektir.

Onun el alması demek, aynı zamanda bütün Ekberîye tarikatının el alması demektir.

O ki onun elini kabul etmekle emrolunduğunu beyan buyurursa, artık gerçeği siz de buradan anlayın ve duyacağınız incelikler karşısında dimağınızı çalıştırmayın. Burada ilim ve akıl çalışmaz. Zira bu zât-ı âlîye Şeyhü'l-ekber denilmektedir. Bu ilâhî bir ihsandır, bir lütuftur, mahlûka âit değildir. O murad ettiğini yapar.

"Evvelkilerin de tâbi olduğu kimse" olması, mâlumunuz olduğu üzere Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz de evvelkilerin tâbi olduğu kimseydi.

Bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Eğer Musa sağ olsaydı, bana uymaktan başka yol bulamazdı." (Ebu Dâvud)

Bu da böyledir, öyle murad etmiştir. O en büyük imamı var ettiği zaman ikinci bir imam olamaz. Bütün imamları bir imama bağlaması ile, ona biat edilmesini emretmiştir. Onun hikmetini O bilir.

Bu biat Âyet-i kerime'si ilâhî bir emir ve hükümdür. Bu hükme riâyet edenler Allah-u Teâlâ'nın emrine riâyet etmiş olur. Fakat bu emr-i ilâhîye uymayanlar Allah-u Teâlâ'nın emrine karşı gelmiş olur. İblisin karşı geldiği gibi. Çünkü emir O'nundur, hüküm O'nundur.

Âyet-i kerime'sinde:

"İyi bilin ki yaratmak da emretmek de O'na mahsustur." buyuruyor. (A'râf: 54)

Gerçekten durum çok vahim amma siz farkında değilsiniz. O ki Allah-u Teâlâ'nın sevdiği ve seçtiği bir velisidir. Buna rağmen: "**Ben onun elini kabul etmekle emrolundum.**" buyuruyor ve biat Âyet-i kerime'sini ileri sürüyor.

Yâfiî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Ravdü'r-riyâhîn**" isimli eserinde buyurur ki:

"Bir takımları da zamanında yaşayan evliyayı tasdik eder, amma esas kaynak olan tek zâtı tasdik etmez. Böylesi ilâhî yardımlardan mahrumdur. O kaynak zâta teslim olmayan, ebedî hiç kimseden mânevî yardım göremez. Çünkü her şey ona bağlıdır." (İmâm-ı Şârânî, "Tabakâtü'l-kübrâ" c. 1, s. 46)

.

Allah-u Teâlâ'ya sonsuz şükürler olsun ki bu fakire bunu sevdirmiş. Var ile övünüyorum, varlığımdan utanıyorum. Utandığım için de onu ifnâ ediyorum. Var olan Hazret-i Allah'ı ortaya koyuyorum. Hazret-i Allah'ı ve Resulullah Aleyhisselâm'ı seviyorum. Yani onların karşısında herhangi bir gölge dahi olmayacak. İşte bunu bu zât-ı muhteremler ezelden görmüşler, siz şimdi işitmiş, ifnânın mânâsını çözmüş oluyorsunuz. Allah-u Teâlâ bu hâli yaşatmasa bu bilinir veya söylenir mi?

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

MÂNEVÎ HÂL İLE YAPILAN SOHBETLERDEN SEÇMELER

Hiç Olan Seviliyor, Kendisinde Varlık Olan Sevilmiyor:

Süleyman Aleyhisselâm'ın azametini bir bakın, sûrenin adına bir bakın; Neml (karınca) sûresi. Yani Allah-u Teâlâ yok olanı seviyor, var olanı sevmiyor. Büyüklükten O hoşlanmaz. Çünkü O'ndan başka büyük yok. Azameti Süleyman Aleyhisselâm'a vermiş amma orada karıncadan bahsediyor. Yani bununla şunu anlatmak istiyorum: Allah-u Teâlâ var, azameti, şanı, büyük yalnız O. Başka azamet, şan, büyük yok. Yok olanda O tecelli ediyor. Onun için bu ibret size kâfi. Bir Süleyman Aleyhisselâm'a verdiği azamete bakın, bir de surenin ismine bakın. Karınca sûresinde Süleyman Aleyhisselâm...

Şeytanın Hilelerinden Bazıları:

Şeytanın hilesi çoktur. Onun hilelerinden bazılarını size izah etmiştim. Hatta bir defasında Makam-ı İbrahim'de bulunuyordum, baktım sol tarafımda oturuyor. Şeytan olduğunu biliyorum, Allah'ım tanıtıyor. Kaç defa gördümse yine tanıdım. Bu defa para istedi, vermedim. Bir daha istedi, bir daha istedi. Orada hem para verilmez, hem de ona itibar edilmez. Fakat gayesi beni meşgul etmek,

huzurdan alıkoymak. Artık o huzursuzluktan kurtulmak için ufak bir para verdim. Sonra kendi kendime hayret ettim. Tanıdığım halde niye ilgi gösterdim diye. Şeytanın hileleri o kadar çoktur.

•

Bir gece ibadet ediyordum. Kıyamda iken bir ses geldi "*Sen artık en yüksek makama çıktın!*". O anda bu sesin şeytandan geldiği bilindi. Allah-u Teâlâ'nın lütf-u ihsanı, ikramı yetişirse, her şey kolaylaşıyor. Bir an tereddüt ettiğin zaman helâk olursun. Fakat Allah-u Teâlâ daha evvel lütfettiği için, bu sesin şeytana ait olduğunda bir an bile tereddüt edilmedi. Meğer insan ibadet esnasında çok yükseklerde imiş, bundan kimsenin haberi yok. Gayr-i ihtiyari iniş yapmak istedik. Fakat o kadar bilgi sahibi ki, belki inişe geçer diye hesaplamış, ayağımın altına yuvarlakça bir masa hazırlamış. İndiğim zaman ayaklarım o masaya değdi. Daha uçları değer değmez Allah-u Teâlâ onun şeytana ait olduğunu duyurdu. O anda Hazret-i Allah'a sığındım, istediğim yere iniş yaptırdı. Eğer Allah-u Teâlâ'nın lütfu olmasaydı kurtuluş imkânsızdı. Bunların hepsi bir an içinde oluyor. Bu kadar hilekârdır.

"Allah'ım! Hükmünü Sevdin!"

– *"Efendim! Geçen gün bir beyanınız vardı: "Birşey istedim, 'Sabret!' dediler. Ânında cevap geldi." buyurdunuz."*

– Evet... Çünkü istediğim şey çok mühimdi, durum çok ince ve nâzikti. O anda sabretmem gerektiğini bana duyurdular.

Size gizli bir şey söyleyeyim. Ben her zaman O'nun hükmünü istiyorum. Fakat bir de şöyle diyorum: "Senden isteyenleri bizim önümüze seriyorsun. Burada bir nevi: 'İsteyin!' diye de bir emir çıkıyor. Ben onlara dayanarak senden istiyorum. Amma ben senin iradeni ve hükmünü istiyorum. Çünkü isteyişimde yanılabilirim. 'Niçin istemedin?' demesin diye, buraya dayanarak istiyorum, amma asıl senin hükmünü istiyorum. Benim isteyişim yanlış olabilir.

– *Her zaman dersiniz: "Yâ Rabb'î! Benim isteğim şudur ki senin isteğindir, benim arzum şudur ki senin arzundur."*

– Hükmün, muradın ne ise onu istiyorum. Ondan gayrisından Allah'ıma sığınırım. Çünkü belki birşey isterim, O da verir, sonra pişman olurum, amma iş işten geçer.

– *Bir duânız da şöyle: "Allah'ım! Hükmünü sevdin!"*

– Ve onu seviyorum, kendi arzumu değil, Sahibim'in hükmünü seviyorum. O'ndan ne gelirse! Çünkü vallahi beni benden fazla sevdiğini çok iyi biliyorum. Madem ki beni benden fazla sevdiğini biliyorum, benim nefsimle ne ilgim olur?

Çok ince bir husus var, sırat üzerinde yürümek kadar ince bir mevzu: Hakk ile olursan Hakk'ta göçersin, halk ile olursan nereye göçersin?

Yaşatacak Hazret-i Allah, tutacak O'dur, muhafaza edecek O'dur. Seni tuttukça ferahtasın, seni bırakırsa helâktasın. Yani iyilikler O'ndandır. Bu sözü de unutma.

Kul Olabilmek:

Hakk'ın kulu olan, her şeyden yüksek olur. Hakk'ın kulu olabilen her şeyin fevkinde olur.

Ah olabilsem de Allah'ımın kölesi olabilsem, ah olabilsem de Habib'inin kölesi olabilsem. Oldum yok olabilsem...

İçteki En Büyük Düşman:

Bazı insanlar insan olarak halkedildiği halde, kötü alışkanlıklarından, kötü huy ve icraatlardan dolayı sıfatları değişir. Artık o bir sureta insan, aslında hayvan olmuş olur. Canavar şeklinde, yılan şeklinde olur, horoz şeklinde, ayı şeklinde olur. Gidişatına icraatına göre hayvanî bir sığata bürünür. Öldükleri zaman da o sıfatla dirilirler. Allah'ımız bizi ve bütün Ümmet-i Muhammed'i muhafaza buyursun.

Hiç şüphe yok ki, nefsimiz onlardan daha şiddetli bir düşmandır. Şöyle ki, en büyük düşman nihayet insanın canına kasteder, fakat en büyük rütbe olan şehâdet mertebesine ulaşmaya vesile olur, en büyük iyiliği yapar. Nefis düşmanı ise insanın hayat-ı ebediyesini öldürür, bu daha korkunç. Sonra dış düşmanın karşındadır, siperini tedbirini alabilirsin. Nefiste ise cephe yok. İnsan onu tanıyamazsa o istediği icraatı yapar da insan farkına varmaz. Bu neye benzer? Düşman evin içinde olursa çok korkunçtur, dışında olursa insan tedbirini alır.

Allah'ımız şerrinden muhafaza buyursun.

Hicaz'dan Birkaç Hatıraları:

Hacc deyince; boynun bükük olacak, gözün hep yaşlı, gönlün hep Hakk'ta olacak. Hacı burada olunacak, burada tekâmül edecek, oraya ziyarete gidilecek. Orası feyiz deryasıdır, Makam-ı Mahmud. Onun için edep, edep, edep.

"Orası Hakk pazarıdır!" Bu sözümüzde çok incelikler var. Bir kere Hacc'a niyet eden kimseyle ilgili size bir temsil getirelim. Biz esnafız; el emeğiyle çalışıyoruz ve Hacc parası da elimde mevcut. Hacc'a niyet ettim. O kış hem çalıştım hem de elimdeki para eridi. Ödünç vermedim, bir kimseye bir şey de yapmadım, ama eridi. Niyetim hâlis, ama param yok. Niyetimi bozmuyorum ve inşallah gideceğim diyorum. Hacc'a iki ay kalınca para yavaş yavaş damlamaya başladı. Fakat o kadar inceden inceye dikkat ediyorum ki kılı kırk yarıyorum.

Hacc günü gelince elimdeki Hacc parası tamamlandı. Nereden geldiğini bilmiyorum, ödünç de almadım. Nasıl ki giderken görmedim, gelirken de görmedim.

Sene 1952, yaşım 25, yapayalnız gittim. Niçin yalnız gittim? Yol kapalıydı. Biiznillâhi Teâlâ geçirim niyetiyle gittim. Ankara'ya vardım ve yollar açılacak, dediler. O zaman bekleyeyim dedim. Onlara yardım etmek için ilk on kişinin içerisinde bizi seçtiler. Vizemi aldım ve yola çıktım.

İskenderun'a vardım. Selahattin Geylani adında bir zât vardı, ona gittim ve birinci kabileyle bizi yolladı. Arkadaşım yok, hiçbir şeyim yoktu. Bunlar bizim için mevzu değil. Anladım ki kefeni giymekle iş bitiyormuş. Vaktaki elbiseyi soyuyorsun ihramı giyiyorsun, "*Ben kefenimi giydim!*" diyorsun, artık işin bitti. Her işin O'na göre olursa halkla işin olmaz, alışverişe girmezsin, çarşığı pazarı gezmezsin. Hep Hakk ile olursun.

Orası nur beldesi, oranın havasını teneffüs etmek, o nura yakın olmak, nur ile hemhâl olmak ayrı bir âlem. Tabi onun gizli halleri var.

Gençken Kâbe'ye gece yarısı giderdik. Sabah namazını, işrak namazını kılar dönerdik. Çorbamızı içer biraz yatar, uyurduk... Sonra, Duhâ namazını kılmaya tekrar giderdik. Artık oradan hiç çıkmazdık; öğle, ikinci, akşam, yatsı namazını orada kılip eve dönerdik. Kimse mani olmasın, önümden kimse geçmesin diye mümkünse iki direk arasını tutardım. Mescid-i Nebevî'de ise Ashâb-ı Suffe'de oturdum. Öyle kalırdık, hiçbir yere, çarşıya pazara gitmezdik. Niçin? Oranın âni kıymetlidir. Yemekle, içmekle, pazarla, pazarlıkla hiçbir işim olmazdı. Oranın hâli, havası ayrı. İslâm orada doğdu ve orada avdet edecek.

Hatta bir temsil anlatayım. Düzce'de bir kasap İsmail var. Bir gün ona bir tüccar demiş ki: *"İsmail, Düzce'de bir kimse var, tanıyor musun?"*

"Tanıyorum. Komşumdur." demiş.

O adam takip etmiş.

"Yahu! Bu adam hiç mi abdest almıyor? Sabah orada, öğle orada, ikindi orada, akşam orada, yatsı orada, hep orada."

Hayır çıkmıyorum! Çünkü yemek yemediğim için ihtiyacım yok. Yemek canım isterse şeker kırıyorum suyla beraber ekmek alıyorum karnımı doyuruyorum. Niçin? Buraya yemek yemek için gelmedim.

Binaenaleyh size o Hacc'ı ve o Hacc'daki bir sırrı anlatayım:

Delil'in evine de gittim. Yalnızdım. Bir hafta sonra Düzceliler geldi. Oranın Delil'i bizi çok sevmiş. Hacc bitti ve bizi gizlice Medine-i Münevvere'ye göndermek istiyorlar. Çünkü Düzce'nin Hacıları var. Eskiden Kabe-i Muazzama'nın etrafında hep evler vardı. Konyalıların binasının arkasına dayanmış Kabe-i Muazzama'ya bakıyordum. **"Kalk, tavafını yap!"** dediler. Kalktım, tavafımı yaptım, veda kapısından çıktım ve geldim yine eski yerime oturdum. Çünkü gidecek yerim yok. Hep oradaydım. Akşam vardım, dediler ki:

"Delil her tarafta seni aratıyor."

Ne yapacak? Bilmiyorum!

Gittim. Mansur Bey; *"Eşyanı gizlice getir."* dedi.

Allah râzı olsun. Allah'ım nur etsin. Bir otobüs ayarlamış. *"Seni Medine-i Münevvere'ye göndereceğim, kimse duymasın! Orada rahat edersin. Kimse yokken ziyaretini de yaparsın."* dedi ve bizi bir hafta evvel gönderdi.

Binaenaleyh orada gördüğüm esrarın tarifi mümkün değil. Buna amel ne idi? Doğrudan doğruya Hazret-i Allah'a teslim oluşum, helâl para ile gidişim ve arkadaşımın Hakk'ın olmasıdır, halkın olması değil. Yalnız gittim ve yalnız döndüm. Ama o Hacc'ı bir daha yakalayamadım. Sonra Cenâb-ı Hakk bana çok verdi, her sene giderdik, ama o Hacc'ın hâli başkaydı. Çünkü başka zaman arkadaşlarım vardı, şuyum vardı, buyum vardı, ama o zaman Hakk ile idim.

Binaenaleyh anladım ki orası Hakk pazarı halk pazarı değil. Helâl para olacak, rızâ-i bari ile gidilecek. Orada hiçbir şey görülmeyecek ve hiçbir şeye bakmayacaksın. Hele Mekke-i Mükerrerme laubaliliği biraz kaldırırsın, ama Medine-i Münevvere hiç kaldırmaz. Çok edepli olmak lâzım. Bu edep içinde bulunduğun takdirde muhafazadasın. Edepten çıktığın zaman muhafazada değilsin. Bunu burada ölçü bilin. O kadar nazik bir yer.

Helâl para olacak, rızâ için gidip gelinecek, yoksa uydum kalabalığa gidip gelinirse, Hacı oldun mu? Boş! Boş!

Çok ince. İncelerin bir tanesini anlatayım. Bir gün bir meseleden dolayı bir arkadaş bir yere gitti. Onu bekliyordum. Safa ile Merve arasında camlar geniştir, orada namaza durdum. Önümde bir zât var. Benim namaza durduğumu görmüyor, bilmiyor. Azıcık bir yer kalmış, secdeye ihtiyacım var. O zâta azıcık elimle dokundum. Yani müsaade et, secde yapacağım demek istedim.

"Amma da hırçınlaştın!" buyurdular.

Yani, adama şu kadar dedim; *"Namazdayım, müsaade et, şurada secde edeyim!"* İşte orası böyle bir yer.

Onun için *"Hacc'a gittim geldim!"* bunlar boş şeyler. Çünkü kabul olunmuş Hacc'ın karşılığında cennet var. Cennet-i Alâ'ya mazhar olmak lâf işi değil. Çok dikkat lâzım, edep lâzım, helâllik lâzım, lâubalilik katiyen kaldırmaz. İnsan gece orada, gündüz orada, çarşı bilmeyecek, pazar bilmeyecek. Bir şey alacaksanız memleketinizde alacaksınız, eve bırakacaksınız, geldiğinizde vereceksiniz. Hediye almakla meşgul olmamalı; hurma, yüzük ve Zemzem müstesna. Burada zaten tesbih çok. Ama pazara çarşıya gitme.

Değmez! Değmez! Ben buraya halk pazarına gelmedim. Zaten benim ihtiyacım olmazdı. Yemem yok, içmem yok. Dediğim gibi icap ederse azıcık şekeri suya katarım ekmekle beraber yerim. Tamam işim bitti. Niçin? Bir daha ya geleceğim, ya gelmeyeceğim. Değmez!

Onun için baktım ki, Hacc hiç zannedildiği gibi değilmiş, çok inceymiş. İhramı giymekle kefeni giydim diyen kazanıyor. Hacc'a geldim diyen boşa gidiyor. Onun için niyet-i haliseyle, helâl parayla, mahviyet içersinde, edep içersinde gidilmesi lâzım.

Hacc'a öz insanların gittiği bir zamanda iki zât konuşuyor.

"Bu sene Hacc'da kaç kişi var?"

"Altı yüz bin kişi var."

"Kaç kişinin Hacc'ı kabul oldu?"

"Altı kişinin."

Altı yüz bin kişiden altı kişinin ki kabul olmuş.

"Fakat Cenâb-ı Hakk o altı kişinin yüzü suyu hürmetine ötekileri de kabul etti."

Hacc deyince akan sular duruyor, ama insan bunun farkında değil. *"Hacc'a gittim, hacı oldum geldim!"*

Hacc'ın inceliğini Cenâb-ı Hakk duyurursa orada anlarsınız.

Gönül Yolculuğuyla Hacc:

"Yanıdayım, Yemen'deyim

Yemen'deyim, yanıdayım!"

Efendim bu yaklaşmayı muhabbet sağlıyor, muhabbet onu yaklaştırıyor.

Geçen gün haccı tarif ederken gizli bir noktayı izah ettik. İnsanların bir kısmı şeytanın daveti üzerine, bir kısmı rızâ için Hacc'a gider. Bir de gizli bir Hacc vardır.

Bu gizli Hacc şöyledir. Gitmek için ahı var, fakat parası veya gücü yok. Ama niyeti halis. Allah-u Teâlâ onun bu niyetine göre ona Hacc ve Umre sevabı verir. Bundan başka tayy-i mekânla Hacc'a gidenler de vardır. Allah-u Teâlâ'nın izniyle bir adımda oraya varırlar, ziyaretini ve vazifesini yaparak dönerler. Kimse duymaz, kimse bilmez.

Bir de bundan daha gizli bir Hacc vardır ki gönül yolculuğu ile Hacc'dır. Gönül yolculuğu ile gider, namazını kılar, niyazını yapar, döner gelir ve hiç kimse farkına varmaz. İşte bunlar yol içinde yollardır. Bunlar bilinmeyen şeyler olup, O'nun yaklaştırdığı çaktığı kullara mahsustur.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Mirac-ı Şerif'te nasıl bir anda çıktı? Yalnız Sidre-i Munteha elli bin senelik yol. O ise Sidre-i Munteha'dan sonra daha ne kadar çıktı? İşte bu gizli bir yolculuktur. Yani yol içinde yollar oluşunu, âlem içinde âlem olduğunu duyurmaya çalışıyorum. Rabb'im kendisine yaklaştırmak için ne yollar, ne âlemler lütfetmiş.

•

Hacc öyle bir yerdir ki efendim çarşıya, pazara dalmaya gelmez.

Cenâb-ı Hakk 1952 senesinde bize ilk Hacc'ı nasip ettiğinde. Hacc'da iken birkaç parça hediye aldım. Fakat döndüğümde de pişman oldum ve dedim ki **"İnşallah bir daha gidersem, oradan hiçbir şey almayacağım."** Cenâb-ı Hakk tekrar nasip etti. Bir gün Ravzâ-i Mutahhara'dan çıkarken ayağıma bir takke takıldı. Ayağıma sürüklendi, ayıp olmasın diye sadece o takkeyi parasını vererek aldım.

Buyurdular ki: **"Hani sen bir şey almayacaktın?"**

Onun için ne gerek çarşı, pazar, hediye. Hakk ile alışveriş, alışverişlerin en güzelidir.

Allah'ım kabul buyursun.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Helâl para ile riyâsız ve Allah'ın rızâsı için Hacc edip, kötü söz, kötü iş yapmadan dönenlerin büyük küçük günahları affolur. Anadan doğmuş gibi günahsız döner." buyuruyorlar. (Buhârî. Tecdîd-i sarîh: 756)

Bu ne büyük bir müjdedir.

•

Bir gün Ravza-i Mutahhara'dayım ve şiddetli bir ibtilam var. Ondan üç gün önce de yine Ravza'da büyük bir lütfü ihsan tecelli etmişti. Ama ibtilam çok şiddetli, içim yanıyor, kavruluyordu. Bir ara **"Bunu aliverin!"** diye niyaz ettim. Bunun üzerine **"O geçen günkü lütfü ihsanı da alalım"** buyurdular.

"Yok onu almayın o kalsın" dedim.

"O zaman bu ibtilâyı da almayalım" buyurdular. Ben de **"Râziyım almayın!"** dedim. Yine de kısa bir süre sonra **"Hele Arafat'a bir çık da bakalım"** buyurdular. Yani yine bir teselli, umut verdiler.

Burada anlatmaya çalıştığımız, verilen nasıl veriliyor bilesiniz diye. Verilen nur, ateşle veriliyor. Ateşi hazmedersen nura dahil olursun. Ateş kalkar, sen nura dahil olmuş olursun.

Asıl Kardeşlik:

Buradaki kardeşlik yalnız tanışmaktan ibaret, asıl kardeşlik ahirette başlayacak.

Buradaki görüşmeler, buradaki haller orada uzun uzun anlatılacak. Yoksa burada her şey muvakkat. Görüyorsunuz ki yarından emin değiliz, kimin elinde senet var? Fakat muvakkat bir yer olmasına rağmen ahiretin bütün kazancı buradan götürüleceği için ve bir de saha-i imtihan olduğu için çok kıymetlidir. Asıl hayat, asıl kardeşlik orada yaşanacak.

Ümmet-i Muhammed'i öz kardeş bilmek ve sevmek, müslümanların birleşmesini ve çoğalmasını arzu etmek lütfü, Hazret-i Allah'ın kardeşlerimize cidden büyük bir ihsanıdır.

Emanet ve Havale:

Çok sevdiğimizizi daima Hazret-i Allah'a emanet ederiz.

Niçin? Ancak her şey O'nun hıfz-u himayesi ile tutulur.

Sevmediklerimize hiçbir zaman bedduâ etmeyiz de, Hazret-i Allah'a havale ederiz.

Şöyle ki, sevmiyorsa ona gadab eder. Seviyorsa ona rahmet eder. Yani biz onun gadabını istemeyiz Hazret-i Allah'tan...

Fakat gadab etmek istediğine de rahmet dilemeyiz. Her şey Hakk'a bırakılır. Hakk dilediği gibi eyler.

Fitne Harp Gibidir:

Fitne harp gibidir. Düşmana: "*Sen bana saldırma!*" demeye hakkın yok. O da hücumunu yapacak, sen de hücumunu yapacaksın.

Mücadele ve mücahede böyle olur, kazanç da böyle olur. Fitne ile mücadele edildiği nispette kazanç vardır.

O bir hiç uğruna canını fedâ ediyor. Sen kendini inanmış kabul ediyorsun; hem de fitneden çekinirsen mücadeleyi kaybetmiş olursun.

Allah İçin Sevmek:

Sevenleri sevmekte cidden büyük esrar vardır. Meselâ sevdiğimiz bir insanın yanında hiç görmediğimiz tanımadığımız bir insanı görürsek, onu da seviyoruz. Fakat dostumuzu hiç sevmediğimiz bir düşmanımızın yanında görürsek, ona karşı buğzediyoruz.

Mevlâ'nın dostunu Mevlâ için seversek, belki de hiç beğenilecek tarafımız olmadığı halde, Mevlâ bizi onun yüzü suyu hürmetine sever. Lâkin belki ufak-tefek küçük amellerimiz de olsa, Hazret-i Allah'ın sevmediği bir kimse ile ünsiyet edip muhabbet edersek, muhakkak ki muhabbetini bizden kesiverir.

Bu ölçüyü sıkı tutalım inşaallah.

Misafirlikte Külfet:

Her zaman arz ettiğimiz gibi, bir yere misafir gittiğimiz zaman külfet yapmayalım, yük olmayalım. Yolumuz Hakk yoludur, yeme-içme yolu değildir. Gaye-maksat-menfaat gibi şeyler yoktur.

Bu husus böyle söylenirken, gönül haliyle bu hayatı yaşamayı ister. Nitekim bir defasında İzmir'e gitmiştik. Dâvetli olmamıza rağmen, her zamanki mutadımız üzere bir kenara çekilerek, gideceğimiz eve külfet olmasın diye peynir ekmekle doyunduk. Çünkü biz kalabalığız, orada da birçok kalabalık var. Eve vardığımızda: "*Buyrun yemek yiyelim.*" dediler. Biz kahvaltımızı yaptığımızı söyledik. Eğer öyle yapmasaydık, gittiğimiz yerde tahminen kırk elli kişi vardı, onları bırakıp yemek yemeğe dalacaktık. Sonra o evin hanımı bir gün yemek yapmakla uğraşacak, bir gün de bulaşıkla temizlikle uğraşacak etti iki gün. Bir boğaz için mi bu külfet?

Bir de baktık, bunu böyle yaptığımızdan Mevlâ hoşlanmış! Hiç ummadığımız yerde hoşlanmış Mevlâ... Demek ki insanın O'nu nasıl hoşlandıracağı belli olmuyor.

Cenâb-ı Fahr-i Kainat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz müminin müslümanlar üzerinde külfetinin az olduğunu söylemiştir. Onun her söz ve hareketini inceden inceye süzüp tatbik etmeliyiz. Hakiki hayat onun sözlerinin ve yolunun altındadır. Bunu böyle yaparsak yardım da, kolaylık da ihsan edilecek, Hazret-i Allah'ın rızâsını kazanacağız, Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin yolunda da gitmiş olacağız. Ne kadar güzel!

İbtîlâ:

Terakkiyat yolunda bir sâlike ezeli taksimi nispetinde deniz dalgaları gibi ibtilâlar gelir.

O bakımdan senin de hazır olman lâzım. Hangi rüzgâr olursa olsun, hangi imtihana çekilirsene çekil, hangi ibtilâyâ maruz kalırsan kal; Cenâb-ı Hakk'a sığın, Pirân-ı izam'dan istimdat et, yılma, yıkılma, düşme, sebat et... Azmedersen, Hazret-i Allah da o bütün dalgaları kırar.

•

"Şu ibtilâyı vereceğim, şu mükâfatı da peşinen vereceğim." dese, kul belki çekinir.

Fakat O dilerse hem verir, hem yükler, hem de götürür. Kolay değil, hafsalanın alacağı işler değil, demek istiyoruz.

Bir ibtilâ ki seni Hazret-i Allah'a yaklaştırıyorsa rahmettir, uzaklaştırıyorsa felâkettir. Nefis kendisini haklı çıkarır. *"Böyle olmamalıydı."* der.

Bunun içindir ki Hazret-i Allah'a sığınmak gerekiyor.

Allah'ım! Ne olur beni bana bırakma. Benim göğe çıkmam için merdiven de yok, yere kaçmak için bir yolum da yok. Mülk senindir, mahlûk da senindir. Sen nasıl takdir edersen, ondan başkası da olacak değil. Ben ister râzı olayım, ister râzı olmayayım. Ona da bakacak değilsin.

Şu halde insan Hazret-i Allah'a yaslanacak, O sana bu lütfu verirse seni kurtarır.

Dikkat ediyoruz ne zaman ibtilâ büyük olacaksa, hemen boğazımızı kesiyorlar. Gelecek ibtilânın büyüklüğünü oradan öğreniyoruz.

İbtîlâ acı gibi görünür. Fakat aslında ne kadar tatlıdır, ne kadar güzeldir.

Bazı dostlarımız yalnız diye bize acır, düşmanlarımız sevinir. Bize acıyan dostlarımız ne olur kendilerine acısalar! Çünkü beni benden fazla seven Allah'ım varken, benim için takdir ve hüküm yürütmüşken, dostum beni ne kadar sevebilir?

Gerçekten görüyorum ki, Allah'ım beni benden fazla seviyor. Çok defa uçurumun kenarına geliyorum, eğer beni bana bıraksa mahvolacağım. Beni tutuyor ve kurtarıyor.

Beni benden fazla seven Allah'ım bana kötülük yapar mı?

Hep bal verecek değil ya, bazen de zehir verir. İnsan sabrederse o zehir de bal olur.

Mânevî İşâret:

Hiçbir zaman arzu dalgalarına değil de Mevlâ'nın lütuf emirlerine müteveccih olup, O'nun hükmünü kendi arzularımızdan önde tutmalıyız. Hazret-i Allah bu gibi kimseleri tutar. Diğerlerini tutmaz, çünkü o: *"Hayır! Bu böyle olacak!"* diyor. Madem ki öyle olacak, öyle olsun deyip, onu kendi haline bırakır.

Fakat bir kul Hazret-i Allah'ın emrine uygun zannıyla hatalı işlere teşebbüs edebilir. O, Mevlâ'ya müteveccih bulunduğu için, Mevlâ ona bir işaret veriyor, o ışıkla önünü görüyor ve yola koyuluyor.

İhvana Öncelik:

İhvan için Hazret-i Allah'tan şunu isteriz:

İhvani boynuma assın da öyle yürütsün. İhvani öne, akrabalarımı arkaya asarak yürütsün. Ve Mevlâ onları cennete koysun, beni orada bıraksın, beni yalnız kendisi ile meşgul ettirsin.

Hazret-i Allah ihvan için böyle niyaz ettirmiş, bundan hiç kimsenin haberi olmaz. Bu hâl sırf O'nun ikram ve ihsanıdır.

Yol Kesiciler:

Bir mukallid, birkaç parlak lâf ile bütün hakikati dürmeye çalışır. O kadar parlak sözleri vardır ki, eğer insan azıcık ilimden-hakikatten mahrumsa, onların o parlak sözlerinin cazibesi karşısında çöker gider. O da boşluktur, tâbi olanlar da boşluktur. Kopardıkları kimselerin ebedî hayatlarını öldürürler. Mahşerde o da şaşırarak, etrafı da şaşırarak. Ne umdular ne buldular. Amma hiç de kurtuluş yok.

Bunlara meydanı bırakmamak için nasıl uyanık bulunmak gerekiyor.

Efendi Hazretleri: **"Kurda kuzuyu kaptırmayalım."** buyurmuşlar.

Birbirinizi bırakmayın!

Kuzu ihlâslı ihvana, kurt da şeytana ve şeytanlaşmış insana işarettir.

Boş konuşan bu yıkıcıların tahribatı karşısında bir kardeşin ayağı kayabilir. Bırakma onu. Yardımcı ol ona. Bırakırsan kurt kapar götürür.

Onun için insanın samimi olarak yolda bulunmak isteyenle beraber olması ve beraber ölmesi lâzım ki ahirette beraber çıkabilelim...

Ehl-i hareket iki boş söz söyler, hakikati örtmeye çalışır. Susma karşısında! Kitabı aç, yerini bularak oku. Sen verme cevabı, bırak hakikat konuşsun. Mukallidin hükmü çöksün. Hakikat Hakk'tan geldiği için güneş gibi parlaktır. Hiçbir mukallidin sözü onu ihata edemez. Amma sen açarsan edemez. Açmazsan, meydanı boş bulur, hükmünü yürütüp icraatını yapar.

Ortaklıkta İhlâs:

Yakınlarımızdan iki genç var, bunlar hem abi-kardeş, hem de ortak iş yapıyorlar. Abisi her şeye hâkim, ötekisi köle gibi.

Dün geldi. Sen dedim müteahhitlik yaptın, başkaları ile birçok işler yaptın, seni ıskat ettiler. Hem sermayen gitti, hem de kârın gitti. Bundan bir şey anladın mı? Anlamadın. Sen o işi yaparken niyetini

bozmuşsun, kardeşine hiç pay vermemiştin. Hazret-i Allah da seni ıskat etti. Hani o senin kardeşindi, hani ortağındı? Senin âkıbetini pek iyi görmüyorum. Sen büyüğüm diye yapıyorsun amma, Hazret-i Allah daha büyük dedim. Bu durumu anlamıyor, menfaat hırsı bunların hepsini örtüyor.

Ona bir temsil de getirdim. İki ortak varmış, birisi rahatsızlanmış bir müddet dükkana gelmemiş. Âfiyet bulup dönünce ortağına: *"Ben senden ayrılacağım."* demiş. Ortağı sebebini sorduğunda: *"Ben şimdiye kadar dikkat ederdim, dükkana karıncalar girerdi, şimdi bakıyorum dükkandan çıkıyorlar. Muhakkak ki ortaklığa bir hile girdi."* cevabını vermiş. Bunu duyan ortağı: *"Dur söyleyeyim demiş, ben gerçekten hile yapmadım. Yalnız bir defasında eve yumurta göndermem icabetmişti. Büyüklerini kendime, küçüklerini sana gönderdim, bundan olabilir."*

Ortaklık bu işte. Böyle ortaklık olursa üçüncü ortak Hazret-i Allah'tır. Hadis-i kudsi'de:

"İki ortaktan biri arkadaşına hiyanet etmedikçe, onların üçüncü ortağı ben olurum. Biri diğerine hiyanet edince ben aralarından çıkarım." buyuruyor. (Ebu Dâvud)

Böyle ortaklık çok iyidir. Ya hakkını vereceksin ya ortak olmayacaksın. En küçük bir hile olursa Hazret-i Allah o işi ilerletmez.

Borca dalmadan tedbirli bir şekilde ne isterseniz yapın. Önümüz pek aydınlık değil.

Ümmet-i Muhammed İçin Duâ:

Abd-i âciz üç nokta üzerinde duâ ederiz:

"Allah'ım ululuğun hakkı için, biricik varlığın Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-inin yüzü suyu hürmetine Ümmet-i Muhammed'i affet ve muhafaza et, senin için bu mahlûkuna muhabbet edenleri affet ve muhafaza et, bu fakir-hakir-pürtaksirini de affet ve muhafaza et."

Bu duâyı dilimizden hiç düşürmeyiz. Hatta bazan demek ki aşırı gidiyormuşuz ki bir defasında sert bir ihtar aldık. **"Ümmet-i Muhammed'den başkası için el açma!"** buyuruldu.

Ümmet-i Muhammed için her el açışta duâ etmeli. Çünkü bir kişiyi affetmesi ile Ümmet-i Muhammed'i affetmesi arasında O'nun indinde hiç fark yoktur.

Güzelliğe Meylin Mânâsı:

Allah-u Teâlâ lâhut âleminde Cemâl-i bâkemâlini gösterdiği zaman ruhlar O'nu müşâhede etmişlerdi. O güzelliğin hayranı oldular, mest oldular. İnsan daima güzelliğe meyyaldir. İnsan bir yeşillik görsün, bir akarsu görsün, bir hayvan görsün, hemen meylediveriyor. Güzel bir insan görülse hoşça gidiyor. İnsanda daha çok câzibe var, çünkü insan kudret eliyle halkedilmiştir. İşte insanların güzelliğe meyletmeleri o mest hâlden geliyor.

İnsanlar bu güzelliği bir de cennet-i âlâ'da seyredecekler. Şöyle ki: Kadın erkek her Cuma günü Allah-u Teâlâ'nın dâveti üzerine O'nun yüce ziyaretine gidecekler. Nurdan perde kalkacak ve Allah-u Teâlâ'yı dolunayın görüldüğü gibi net olarak görecekler. Herkes kendi hâline göre ayrı ayrı o tecelliyâta mazhar olacak. Yüzleri daha da güzelleşmiş olarak köşklarine dönecekler. Eşleri onları neşe ve sevinçle karşılayacak.

Çok ince bir mevzu. Camdan ne zaman tecellî edeceği belli olmaz. O camdan değil, senin camından bakacak. İşte o görünüş Fuat'tadır, evliyâullahta Fuat'ta tecellî eder.

Üç Büyük Lütuf:

Allah-u Teâlâ'nın sevdiği kulu üzerinde en büyük lütufları nelerdir?

Birincisi; Allah-u Teâlâ'nın sevdiği kulunun üzerinde en büyük lütfu "**Kulum!**" demesidir. Bir insanın "*Ben kulum*" demesi kıymet ifade etmez, Yaratan'ın ona: "**Kulum!**" demesi kıymet ifade eder. Asıl maksat da budur. Bunun için fakir her fırsatta der ki: Ben hâlâ: "Allah'ımın kulu, Habib'inin ümmetiyim." diyemedim. "Allah'ım ne olur, zâtına kul Habib'ine ümmet et!" diye niyaz ediyorum, yalvarıyorum.

Yaratan'ın mahlûkuna: "**Kulum!**" demesinin yanında İbrahim Aleyhisselâm'a lütfettiği gibi: "**Halilim!**" demesi, Muhammed Aleyhisselâm'a lütfettiği gibi: "**Habibim!**" demesi, "**Sevgilim!**" demesi vardır. Bu beyan devam eder efendiler, kıyamete kadar devam eder. Bu lütuf da yine Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-in yüzü suyu hürmetindedir.

İkincisi; Allah-u Teâlâ'nın sevdiği kulunun üzerindeki en büyük lütuflardan birisi de kuluna "**Selâm**" etmesi'dir.

Meselâ: "**Veselâmün ael-mürselin = Peygamberlere selâm olsun!**"

Bilen için anlayan için bu ne büyük bir ihsandır. Allah-u Teâlâ hiç ummadığınız bir kula selâm eder. Bütün bunlar Resulullah Aleyhisselâm'ın yüzü suyu hürmetine, onun vârislerine bahşedilen gizli lütuflardır. Çünkü üzerindeki emanet Resulullah Aleyhisselâm'ın emaneti olduğu için, o sevgilinin nurunun üzerinde olduğu için, Allah-u Teâlâ onu bu gizli sırlara mazhar eder. Bir mahlûk için bu, tasavvura sığmayan lütuflardan birisidir. Ve bu lütuf kıyamete kadar devam eder.

Üçüncüsü; bir mahlûkuna en üstün lütuflardan üçüncüsü de, cemâl-i bâkemâli ile müşerref etmesidir.

Diyeceksiniz ki buna imkân var mı?

Var efendim.

Çünkü Sıddık-ı Ekber -radiyallahu anh-:

"Ben Allah-u Teâlâ'yı gördüm, başka bir şey görmedim." buyurdu.

Sıddık-ı Ekber -radiyallahu anh-in yolunda olanlara Habib-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-in yüzü suyu hürmetine, Allah-u Teâlâ lütfuyla kime dilerse ona gösterir.

Bir mahlûk gerçek mânâda Hazret-i Allah ve Resul'ünde fâni olursa, Allah-u Teâlâ dilediği şekilde tecellî eder. Aslında O'ndan başka hiçbir şey yok zaten.

Hakikatimi gördüğüm zaman, itimad edin kendimi zerre kadar değersiz bir mahlûk olarak görüyorum. Gözümle görüyorum, anlatma ile değil.

Hakk'ta Fâni Olmak:

İnsan dediğin şey resimden ibaret. Bunu bilemediği için, O'ndan O'na yakın olduğunu da bilemedi. Vaktâki Allah-u Teâlâ lütfeder, bir mahlûk kendisini ifnâ eder, zerre kadar bir pislik olduğunu gözü ile görürse, o zaman azamet-i ilâhî kendiliğinden husule gelir. İnsan bunu görmezse kendisinde ne kadar varlık bulursa bulsun, Allah-u Teâlâ'ya o kadar perde vardır. Ne kadar perde olup, aslını bulursa azamet-i ilâhîye o kadar meydana çıkar.

Şimdi mühim bir hususu arzedeceğiz. Aslımız bir hayal, vehim. Üzerimizdeki bütün âsâr ve emanetler Sahibimiz'indir. Biz bunu söylerken yalnız ağızla söylüyoruz.

Kim ki Allah-u Teâlâ'nın ihsan ve emanetini nefse benimserse, o Allah-u Teâlâ'nın ihsan ve emaneti ile Allah-u Teâlâ'ya satış yapmaya çalışıyor demektir.

Oradaki Dört Çeşit Hali Gördüm:

- 1- Sifat-ı hayvaniyedeki insanların durumunu gördüm.
- 2- Kaynar suyu gördüm.
- 3- Ateş gibi olanları gördüm.
- 4- Kömür gibi olanları gördüm.

Hayatta İki Şeyden Çok Korktum:

Bu korku üç gün sinemden çıkmadı. Onu hatırlıyorum. Birisi, bir kadının kabrini gördüğüm zaman duyduğum korku. Bir de sosyetelerin mahşerdeki durumunu gördüm. Bu öyle bir korkunç durum ki. Demek öyle içime sinmiş ki o korku, üç günde ancak içimden çıkabildi.

Birincisi; Hazret-i Allah İle Alay Eden Kadının ve

İlâhi Hükümleri Hiçe Sayanların Kabirdeki Durumu:

Bu kabirde gördüğüm kadının, Hazret-i Allah ile alay ettiğini ben kulağımla duydum. Ve kabrini gösteriyorlar. Kabir nasıl bir durum? Farz-ı muhal yoldan geçiyorum, acaba aşağı yuvarlanıp o kabre düşer miyim diye o kadar korkmuşum. Çünkü kabrin durumu çok korkunç, tarifi mümkün değil, cehennem çukuru... O kadın bu kadın işte. Hazret-i Allah ile alay edenlerin durumu bu. Kadın bu.

Fakat her türlü nefis arzularına kapılıp ilâhi hükümleri hiçe sayanın durumu da böyledir. O da alay ediyor demektir. Ve bunların âkıbeti budur. Tarifi mümkün değil.

İkincisi; İmandan Soyulmuş, Hazret-i Allah'a İsyan Etmiş

Nefs-i Emmare'nin Yolunu Tercih Etmiş Sosyetenin Durumu:

Bana bunların durumu gösterildi, şöyle ki:

Bir yol var. Bu yoldan vuran karşıya geçecek, ama orada büyük bir su var, suyun ortasında ise sudan bir değirmen var, çark var. Bu suya vuran orta yerde bulunan o çarka geliyor su bir bulanıyor, bir bulanıyor giren boğuluyor, giren boğuluyor. Karşı tarafa bir tanesi geçemiyor.

Yani bu yoldan vurup karşıya geçilecek, fakat ortaya geldiği zaman o su bir dönüyor, değirmen gibi öğütüp gidiyor, öğütüp gidiyor, öğütüp gidiyor; boğup gidiyor, boğup gidiyor. Ve bunu gözümle bir bir, bir bir seyrederken içime bir korku sinmiş. O kadar sinmiş ki, onun için Allah'ıma sığınırım. "Bu da sosyetelerin durumu." Öyle buyurdular, "**Bunlar da sosyetelerdir.**" Çünkü sosyete demek; imandan soyulmuş, nefs-i emmare'nin yolunu tercih etmiş, Hazret-i Allah'a isyan etmiş, O'na hasım kesilmiş ve âkıbeti de bu olmuş.

Gözümle görüyorum. Hem okuyorum, hem Cenâb-ı Hakk'ın lütfuyla gözümle gördüğüm şeyler çok büyük tesir yapıyor. Diğerlerine niye yapmıyor? Onlar kokluyor.

Allah'ım bizi okuyanlardan, idrak edenlerden etsin de, koklayanlardan etmesin.

Kibir Pislidir:

Evvela ayân-ı sabiteyi hâlketti. Yani insanın özünü hâlketti. O kadar küçük ki, zerre kadar küçük.

Bu ayân-ı sabiteyi dilediği şekilden şekle geçirdi. Nutfeye de dikkat edersek kirlî bir su. İnsanın üzerine gelse yıkanması lâzım, fakat o kerih suyu Allah-u Teâlâ şekilden şekile geçirdikten sonra;

"Şekil verenlerin en güzeli olan Allah'ın şanı ne yücedir." buyurdu. (Müminûn: 14)

Şimdi burada iki şeyin üzerinde durmaya çalışıyorum:

Birincisi; "Ey insan senin aslını nerede ve nasıl hâlketti?"

Ama ne güzel surete çevirdi. O ne kadar güzel Yaratıcı'dır.

Binaenaleyh insan aslını düşünebilse hiçbir zaman kibirlilik yapmaz. Kibirlilik bir pislidir.

Çok gençtim, merak ettim, şimdi olsa soramam.

"Kalbinde zerre kadar kibir bulunan kimse Cennet'e giremez." (Müslim)

Hadis-i şerif'ini görünce; **"Ya rabbe'-âlemin! Kibir nedir?"** diyorum.

"Pislidir." buyuruldu. Tamam öğrendik. Allah'ım pislîğin kendisinden de, kokusundan da, her şeyinden korusun.

Binaenaleyh insan kendisini düşünse hiç kibirlenmez. Aslı bir pislîkten ibaret. Fakat Halik-u Azimüşşan'ın azâmetini düşündüğü zaman, o bir damla pislîği ne hale çevirdi. Göz verdi, kulak verdi, azalar döşedi, yerli yerine koydu. Sonsuz ihsanlar karşısında mahlûk isyan ederse durumu ne olur? Onun için Rabb'im;

"O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır." (Mülk: 2)

Âyet-i kerime'si mucibince bizi böyle o bir damla kerih sudan bu hale getirdi ve bu sahneye imtihan için koydu.

"İnsan, bizim kendisini kerih bir nutfeden yarattığımızı görmez mi ki, şimdi apaçık hasım kesilmektedir." buyurdu. (Yâsin: 77)

Allah'ım hidayetimizi ihsan buyursun. İmanımızı kemâl etsin. Bizim âkıbetimizi hayırlı etsin. İlmiyle, hilmîyle, kudsi ruh ile desteklesin ve bizi nankörlerden etmesin.

Ama burada iki şey var; aslın nedir, Halik-u Azimüşşan kimdir? Bunu insan kavradı mı işi kavrar.

Cennet Anaların Ayağı Altındadır:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz buyuruyorlar ki:

"Cennet anaların ayağı altındadır."

Bizim anneye ilgi göstermemiz lâzım. Annemin kalp, karaciğer, nefes darlığı üç ağır hastalığı vardı. Ona elimden gelirse kız gibi hizmet etmeye çalışırdım, üzmemeye, darıltmamaya. Çok çalışıyorduk, bizim mesleğimiz çok ağır. Eve geliyorum, Cuma banyosunu yapıyorum, yemeğimi yiyorum, Cuma namazımı kılıyorum, işe gidiyorum. Bir Cuma günü geldim. Banyomu yapacağım, yemeğimi yiyeceğim, namaza gideceğim.

Annem dedi ki: *"Oğlum misafirler yeni kalktılar, gittiler. Şuraya otur. Ben senin suyunu ısıtıyorum, yemeğini yersin, namaza yetişirsin."*

İyi, güzel, ama nefis beni dürttü. Anneme hayır demedim. Ben gideyim az sonra gelirim. Gittim. Dükkkânda çalışırken sayayı tuttuğum olduğu yerde deri koptu. Sübhanallah. Bu vaki değil. Hemen olduğu gibi bıraktım. Onun otur dediği yere gittim oturdum. Banyomu yaptım, yemeğimi yedim, cemaatle namazıma yetiştim.

Yol Allah Yolu!

Efendilerimiz bu yolu Allah yolu diye tertemiz bırakmışlar. Şahsın ismi geçmemeli, bunu şahsa maletmemeli.

Cenâb-ı Hakk bir mahlûkunu kölelik şerefine nail ederse, ondan daha büyük fazilet yoktur. İkinci bir isim takmak bize çok acaip geliyor.

Bunun içindir ki sırası geldikçe size arz ediyoruz. **"Elimden gelse ismimi değil cismimi de kazıyacağım."** diye.

Ad yapıp çığır açmayın. Yol Allah'ındır, dilediğine verir. Bölücülükten tefrikadan çok çekinin. Birçok insanların böyle helâk olduğunu gördüm ve görüyorum.

Meselâ bir gurup çıkmış, o muhterem hocaefendinin yolundan ayrılmışlar. Hiç kimseyi vekil bırakmadığı için, mebus seçer gibi reyle seçmişler.

Bölücülükten çok çekindiğimizden, böyle hadiseler meydana vermemek için tedbir mahiyetinde bunları söylüyoruz. Yoksa Hazret-i Allah nasıl murad etmişse öyle yapar.

Yol Ne Güzel, Yolcusu Ne Güzel:

Geçenlerde bir kardeşimiz geldi; *"Ben ev aldım dayadım döşedim. Bir kilogram altınım arttı. Onu da ahiret hazinesi için bıraktım."* dedi ve buraya getirdi.

İyi güzel, kabul ettim, ama bana altın lâzım değil. Bu altın sana lâzım olacak. Aldım kabul ettim, dedim ve sonra iade ettim.

"Bununla iş yap!" dedim.

Şimdi iş yapıyor onunla. Onun için **"Yol ne güzel, yolcusu ne güzel."**

Bu kardeş niyet-i haliseyle verdi, ama çok iyi yaptı. Bolluğa bir temel attı. Yoksa bize para lâzım değil. Bize ne para lâzım ne altın lâzım. Bizim hiçbir şeye ihtiyacımız yok.

Yolun Kıymeti:

Allah-u Teâlâ'nın bulundurduğu bu yolu siz ahirette anlayacaksınız. Şimdi hakikaten ne kadar söylesek az. Cenâb-ı Hakk'ın ayırdığını gördüğünüz zaman "Az!" dersiniz, Rabb'im bizi nereye koymuş... Ashâb-ı kiram'ın tarifi mümkün değil.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Kardeşlerimi görmeyi ne kadar isterdim." buyuruyor ve iştiyâkından ağlıyor. O günden bugüne 1400 yıl geçmiş. O nuru aksettirmiş. O zamanla bu zaman hiç farkı yok. Onun için en büyük şeref budur. Bulunmaz bir deryadasınız. Bilmiyorsunuz. Siz bunu ancak ahirette anlarsınız. Hakikaten bir şeyler söylemek istiyordu amma bunu duyurması mümkün değildi, dersiniz.

Bizim Yolumuz Nezafet Yoludur:

Her gelenle hoş ol. Misafir senin yüzüne bakar. Yüzün gülerse, halin hoşsa hoşlanır. Zaten Merhaba'nın manası budur. Hoş geldin, müsterih ol, serbest ol, eminsiniz, rahat et manalarına gelir Merhaba. Onun için güler yüz, tatlı dil, güzel alâka yolun icabıdır.

Bizim yolumuz nezafet yoludur, bizim yolumuz edep yoludur, bizim yolumuz kardeşlik yoludur. Herkesi hoş, kendini boş gör.

Onun için fakir der ki: **"Bu yolda düşünceye kadar, hasta oldum demek yok."**

Allah yolu olduğu için düşünceye kadar yok. Ashâb-ı kiram'a bir bak, numuneyi ondan al. Nasıl çalıştılar? Hazret-i Allah ve Resul'ünün uğruna nasıl canlarını feda ettiler seve seve. Onun için bunlar bize numune.

Hep deriz ki; yoruluncaya kadar değil, yıkılıncaya kadar, yıkılıncaya kadar değil, ölünceye kadar hizmet...

•

Bizim kendimizi kitaplardaki tarifimiz şöyledir:

Var ile övünürüm, varlığımdan utanırım. Varlık için Hazret-i Allah ve Resul'ü yeter, ziynet için Hazret-i Kur'an yeter, şeref için İslâm dini'nin şerefi yeter.

Bize bu gerek efendim. Varlık, varlık satanların olsun. Çünkü onlar o varlık putu ile ayakta duruyor. O varlık putunu indirirlerse zaten bir şeyleri kalmayacak. Allah'ım bizleri varlığını ifna edip kendi varlığı ile yaşattığı kullardan etsin.

•

Allah'ım numune etsin. Askerde şube askeriydim. Mektup yazmak için kullandığım kâğıdı yerine koyardım. Ben buradan kâğıt harcadım, mürekkep harcadım burada benim hakkım yok derdim. Devlet malı diye düşünürdüm. Kimseye söylemeden çarşıdan kâğıt alır ve oraya koyardım. Bunu bana Rabb'im yaptırıyordu. Bu devletin malıdır, bunu benim kullanmaya hakkım yok diye düşünürdüm.

•

Size her zaman söylüyorum; Sahib'immin bana çok büyük iki lütfü var. Birisi ihsan ediyor, gösteriyor, bildiriyor, lütfediyor.

Diğeri ise muhafaza ediyor, tutuyor, hududu aştırmıyor.

Bu çok mühimdir. Lütfedip muhafaza etmezse, tutmaz ise hududu aşarsın helâk olursun. Yalnız muhafaza ederse kendinde kalırsın icraatın olmaz. Korursa korunursun. Niçin? O koruduğu için. Çok ince bir iş.

Bu sebeple çalışmak için lütufta bulunuyor, muhafaza ederek de yine O koruyor.

Bunu ifade etmek için fakir iki kelime kullanır. Hıfz-u himaye, tasarruf-u ilâhiye. O seni koruyacak, O seni yürütecek, O seni kurtaracak ki sen de kurtulmuş olacaksın.

Bugün kurtuldum diye bir şey yok. Yediğimiz haram, giydiğimiz haram, baktığımız yerler haram. Bu haramların içinde hayatın bulunması, ancak O'nunla kaim.

•

Hani "*Sırat köprüsü kıldan incedir*" denir ya; sırat köprüsü dünyadadır. Ahkâm-ı ilâhiye'ye inceden inceye dikkat edersen, senin için ahirette sırat köprüsü yok. Evet cehennemden geçeceksin ama kimisi şimşek hızıyla, kimisi göz kırpacak kadar az zamanda, kimisi de yıldırım hızıyla geçecek. Bunlar cehennemi de, sırat köprüsünü de görmezler. Ayağını basar ve öteki tarafa geçerler. Ama ahkâm-ı ilâhiye'ye dikkat etmeyen, şüphe eden, nefesine dalan ayağını basar ve kayar.

Allah-u Teâlâ'nın yakın kulları cennet-i alâya girince, melekler sorar:

"Anlatın bakalım; mizan nedir, sırat nedir?" Onlar "*Biz bunları görmedik*" diye cevap verirler.

Demek ki onlar buraya tabi tutulmamışlar. Yani onlara "**Siz imtihanınızı verdiniz, geçin!**" denilmiş. Onlar sıradan geçmiştir ama geçtiğinin farkında değildir, bilmiyorlar. Bu çok mühimdir.

•

Bizim hayatımız şuna benzer. Bir insan bir evden diğer bir eve taşınırken, bütün eşyalarını taşır. Eski evde hiçbir şey kalmaz, sadece bir ceketini vardır. Çağırdıkları zaman gelir ceketini alıp, gider. Benim dünyada kalmamla ahirete göçmemin durumu budur. Şu, bu hayır! Bir ceketim var, çağırdıkları zaman alır çıkarım. Elhamdülillâh... Allah'ım beni dünyaya bağlamamış, hiçbir ilgim yok. Her şeyi vermiş ama O'ndan gayrisini yaşatmamış. Benim için ne mal, ne para, ne kadın; hayır! Benim sadece ceketim var, ceketini alıp giderim. Onun için değmez efendim.

•

Hazret-i Allah ve Resul'ü, bir kişiyi öne sürerse, ona karşı gelen Hazret-i Allah'a ve Resul'üne karşı gelmiştir. Cenâb-ı Hakk onun işini bitirir; artık onun ruhu ölüdür, yaşayan nefistir. Fakat Hazret-i Allah ve Resul'ünün tayin etmediği bir kişi de öne geçerse, tıpkı yalancı peygamber gibi sahtekârdır, riyâkârdır.

•

Kitaplarımızı içten okuyan, aynı bizi görmüş gibidir. Çünkü râbita, verilen şeyin intikalidir, kendisine çekmektir. Kitapları içten okuma da böyledir. Bu zâhiri râbita, ötekisi bâtını râbita olup verileni üzerine çekmektir. Mürşid ile mürid arasındaki intikaldir.

Cehennem'de Görülen İki Hâl:

İmam dediklerinden, önder dediklerinden bir kişiyi göstermeyi murad etmiş. Dünyadaki durumu değil, cehennemdeki durumunu gösteriyorlar. Gözlerim sıfatına daldı. O kadar acaip bir sıfat ki, sıfatını söyleyemeyeceğim. Fakat gözlerim dalınca "**Tüylüdür tüylüdür!**" dediler.

Bir de baktım ki çok tüylü ve inanın her tüyünden lânet akıyordu. Kendi asıl yerinde biraz durdu, sonra gitti. Halkın içine mi ıkırsa o sıfatla, yerinde mi yatsa o sıfatla.

İtimad edin görmek istemedim. Fakat Allah-u Teâlâ göstermeyi murad etmiş. Kim olduğunu ifşâ etmeyeceğim, çünkü ifşâ mânen yasaktır.

Onları biliyordum. Niçin biliyordum? Çünkü Hazret-i Allah'ın Âyet-i kerime'lerine inanmıştım.

Bir de cehennemde kaynar suya atılma var. Bir kişi için merak etmişim, kaynar suya nasıl atılır diye, sonra gösterdiler.

Kaynar suya atıldı, çıktıktan sonra baktım ki, bütün kemikleri soyulmuş, elbiseyi ipe asar gibi astılar. Artık o acı binlerce sene olsa unutulmaz. Bundan sonra bir de cehenneme atılma var.

Hakk Akıtacak ki...

Öyle anlarımız oluyorki, o anda artık ne söylemeli ne de dinlemeliyiz. Sohbeta her zaman durumumuz müsait olmuyor. Daha doğrusu Hakk akıtacak ki, akıttığından istifade edilsin.

O not dediğin Şey akıtıldığı zaman gelir. Yoksa insanın kendisinde hiçbir Şey yok. Yok ki aksın.

Bir Yıl ncesinden İfşâ Edilen Kıbrıs Harekatı:

Kıbrıs Harekatı'nın olduğu gün sevenlerinden bir kardeş küçük bir cep radyosu getirmiş, haber dinlemek için açmışlar. Zât-ı âlileri o anda işi bırakmış, sağ elini alınına koymuş, gözlerinden Őapır Őapır yaşlar gelmiş.

Haberi beraber dinledikleri sevenleri de duygulanmışlar.

Bir ara Hacı Celal Efendi gelmiş, telaşlı telaşlı:

"Hacı Efendi! Savaş başladı!" demiş.

Zât-ı âlileri; oradakilere Şöyle buyurmuşlar:

"Hacı Celal Efendi'nin telâşını size Şöyle arz edelim:

Bu sene Hacc'da Kâbe-i Muazama'ya bakıyorduk. Bir ara perde açıldı, Allah-u Teâlâ Türk-Yunan savaşı sahnesi gösterdi. Yanımızda Hacı Celal Efendi vardı, ona bu harbin olacağını ifşâ etmiştik.

Adam ok İnsan Az, Bulursan İsmi Yaz:

Adam olmak kolay, ama adamı insan yapmak zor. Bugün adam çok insan az, bulursan ismini yaz.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Andolsun ki biz Âdemoğulları'nı üstün bir izzet ve Őerefe mazhar kıldık." buyuruyor. (İsrâ: 70)

Mükerrerrem insan kimdir?

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"Nefsini tertemiz yapıp arındıran felâh bulmuş kurtulmuştur. Onu kirletip örten kişi ise elbette ziyana uğramıştır." (Şems: 9-10)

Dünyayı düşünüp nefsin arzularına uyan, Hakk ve hakikatten uzaklaşıp şeytan ile arkadaş olan kimse aslâ mükerrerrem insan olamaz. Süflî arzular peşinde oldukları için suretâ insandırlar, icraatları hep hayvanîdir.

Bu suretle de bu işleri kökünden bozarlar.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Kahrolası insan, ne kadar da nankör!" buyuruyor. (Abese: 17)

Diğer bir Âyet-i kerime'sinde ise şöyle buyuruyor:

"Çünkü insan çok zâlim ve çok câhildir." (Ahzâb: 72)

İnsan Allah-u Teâlâ'nın verdiği ve vereceği nimetleri düşünmez de, değersiz şeyleri arzu eder ve onların peşinde koşar.

Bunun için bakıyorum; kimi biçiliyor, kimi de kökten çıkarılıyor ve fakat bundan da kimsenin haberi yok.

Bize hizmet gerekir, köşe kapmak değil, yağlı kemiğin ise talibi çoktur. Çünkü onların imanı yoktur, yani imanları suretâdır.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"Nasıl yaşarsanız öyle ölürsünüz, nasıl ölürseniz öyle haşrolunursunuz." buyuruyorlar.

En büyük aldanma bu noktada, burası kapalı olduğu için kimse farkında değil.

Burada çok anlatmak istediğimiz şey var. İnsan sıfat-ı hayvaniyede, hayvandır ama tanınır. Aynı şekil üzerinde mevcuttur. Cehennem de böyledir, insan yanmıştır kömür olmuştur ama kim olduğu belli. Onun için insan bu sıfat-ı hayvaniyeyi izale etmedikçe insan olamıyor. İnsan-ı kâmil zaten olamıyor.

Öyle bir zamandayız ki; **"Adam çok insan az, bulursan ismini yaz!"** denilecek bir zamandayız.

Sıfat-ı hayvaniyeyi izale eden bir kimse insan olur. Yâsin sûre-i şerifindeki;

"Ey insan!" (Yâsin: 1)

Hitabı Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e ait olduğu gibi insanlara hitap edilmiştir.

İnsan kimdir? Bu hitab-ı ilâhî; sıfat-ı hayvaniyi izale etmiş, insan olmuş, artık insan-ı kâmil olmuş, onlardır.

Allah-u Teâlâ onlara hitap ediyor. **"Sen benimle irtibat kurdun, ben de sana hitap ediyorum insan olman şartıyla."**

Allah'ım bizi insanlaştırsın. İnsanlık da nasıl olur? Mânevi tekamüliyetle mümkün olur. Bu mânevi tekâmüliyet nefsini tezkiye, ruhunu talim-terbiye suretiyle kalp, ruh, sır, hâfâ ve ahvâ temizlenmiş olacak, murakabaya geçmiş olacak, insan sınıfını geçmeye namzet olacak. Kaç kişi var?

Allah'ım bizi insan ve insan-ı kâmil etsin. Binaenaleyh bu yol, bu yol olduğu için, insanlık üzerinde çalıştığı için, zamanla kâmil olabileceği için, ruh hayat bulacağı için, hayattadır.

Şu gördüğünüz insanların çoğu canlı cenaze. Ruh öleli çok olmuş, ama kalıbı geziyor. Hatta bir mevzu geçti. Bir zât-ı muhterem vefat etmiş. Arkadaşına diyor ki: *"İmam efendinin ruhu ölmüş, beni diriltmeye çalışıyor."*

Onlar daha hayatta iken ölmüş, canlı cenaze. Kim ki o hale ererse zaten onlar için ölüm yok.

Cenâb-ı Hakk buyuruyor:

"Sakin ölü sanmayın, onlar diridirler." (Â-i imrân: 169)

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Onlar durmadan yalana kulak verirler." (Mâide: 41)

"Söylediklerine inanacak bir mümin kardeşine yalan söylemen, çok büyük bir hıyanettir." (Ebu Dâvud)

"Velilerimden birisine düşmanlık eden kimseye ben harp ilân ederim." (Hadis-i kudsî, Buhârî, Tecdî-i sarîh: 2042)

Mustafa Özcan'ın Yazısına Cevap

Mustafa Özcan 4 Temmuz 2010 tarihinde Muhterem Ömer Öngüt'ün vefatının hemen arkasından yalan ve iftiralarla dolu seviyesiz, çirkeflik derecesinde öyle bir yazı yazdı ki; nankörlüğünü, iftiracılığını, düşmanlığını; kendi içyüzünü ortaya koydu.

Mustafa Özcan'ın bu yazısında ilmi hiçbir dayanağı olmadan yalan ve çarpıtmalarla bu kadar seviyesini düşürmesi kendisi açısından büyük bir talihsizlik olduğu gibi, içinde büyük bir kin ve düşmanlık beslediğini de ortaya çıkarmıştır.

Allah dostu bir zatın vefatının hemen arkasından böyle bir yazı kaleme alan tek kişi olmak ne kadar büyük bir bedbahtlıktır. Böyle bir zâta hakaret ile yalan ile iftiralar atmak ne büyük bir cürümdür.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurur:

"İşlediklerinizden andolsun ki sorumlu tutulacaksınız." (Nahl: 93)

"Allah, hâin ve nankör hiç kimseyi sevmez." (Hacc: 38)

Mustafa Özcan'ın Zırvaları:

Mustafa Özcan ortalığı boş buldum zannı ile içindeki kinini ortaya döküyor, müteveffa bir zâta hakaretamiz bir üslupla saldırmaya çalışıyor. Başlıktan başlayarak bütün yazısı boyunca birçok yalan ve iftirada bulunuyor.

Hakaret ve iftirada **o kadar pervasız ki;**

"hayatı zırvalarla kaim olmuş bir zat" diyebiliyor.

Ne kadar büyük bir söz. Ne kadar büyük bir iftira. Ne kadar büyük bir zırva. Ne büyük bedbahtlık, ne büyük nankörlük.

Muhterem Ömer Öngüt'ün numune ve müstesna hayatına bu büyük iftirayı atabildiğine göre Mustafa Özcan'ın hayatının zırvalarla kaim olduğunu öğrenmiş oluyoruz.

Bu zât-ı muhteremin bütün hayatı Cenâb-ı Hakk'ın emirlerini tebliğ etmek ve yasaklarından vazgeçirmek için mücadele ile geçmiş, baştan sona Âyet-i kerime ve Hadis-i şeriflerle dolu 37 cilt kitaptan müteşekkil "Kalplerin Anahtarı" külliyyatını ümmet-i Muhammed'e hediye bırakmıştır. İslâm İlmihali, İslâm Hukuku, Kısas-ı Enbiya, Nur-i Muhammedi, Gerçek Mürşid Hazret-i Allah'tır" bu 37 cilt eserden sadece birkaçı.

Bu adam her sayfası Âyet-i kerime ve Hadis-i şeriflerle dolu bu eserlere haşa "zırva" demeye çalışıyor. Meğer imandan ve İslâm'dan ne kadar uzaklaşmış; zira ilâhi hakikatlerle dolu bu eserleri küfür ve yalanla yok saymaya çalışıyor.

Âyet-i kerime'de şöyle buyruluyor:

"Andolsun ki sen onları sözlerinin üslûbundan tanırsın. Allah bütün yaptıklarınızı bilir."
(Muhammed: 30)

Mustafa Özcan zırvada sınır tanımıyor:

"Söz konusu zat hayatı boyunca kendi kimliğiyle yaşamadı. Hep çalıntı ve sahte kimliklerin kahramanı oldu." diyor.

Ey Mustafa Özcan! Bu nasıl bir vicdandır, bu nasıl bir yalancılıktır?

Bu zât-ı âli 60 yıldır irşad sahasında. Sen daha çocukken eserleri yayınlanıyordu. Ömrü irşadla geçti. "Cemaat önderiyim" diyenler sohbetlerinden feyz aldı, "Tarikat önderiyim" diyenler kitaplarından tasavvuf tahsil etti.

Düzce'den beri herkes onu kendi ismi ile tanır. Ve kendisi daima **"Ben hükümsüz ve değersiz bir mahlûkum, hüküm sahibimindir, değer alemlerin Rabb'i olan Allah'a aittir."** derdi.

Böyle bir zâtı "Çalmakla", "Sahte kimlik kullanmakla" itham etmek için cahillikten öte kast-ı mahsusa lâzımdır. Gerçekleri neşretmek amacı ile değil hakaret ve karalamak amacı ile bu yazıyı yazdığı ortada.

Mustafa Özcan diyor ki:

"Bir defa şeceresi baştan sona düzmece idi. Düzceliler alınmasın ama düzmeceyle Düzce arasında sadece bu hususa münhasıran bir paralellik olmalı ve bu paralellik belki de sadece o zata isabet etmiş"

sayılmalıdır. Adam 1927 yılında Yeni Pazar'da dünyaya gelmiş. Lakin ataları Medineli Ahmet Efendi imiş. Sarı Çizmeli Mehmet Ağa deselerdi belki de daha elyak ve uygun bir sıfat bulmuş olurlardı."

Mustafa Özcan kin ve adavette, hakaret ve iftirada adeta zıvanadan çıkmış. Muhterem Ömer Öngüt'ü yalancılıkla, sahte secere uydurmakla itham ediyor, dedesine "*Sarı çizmeli Mehmet Ağa deselerdi*" diye hakaret ederek neseb-i âli'lerine dil uzatmaktan çekinmiyor. Bu dil uzatma doğrudan Resulullah Aleyhisselâm'a kadar gider. Zira muhterem dedeleri Resulullah Aleyhisselâm'ın neslindedir.

Ey zırva üstadı!

Bu zâtın nesebi, dedesi belli. İster Düzce'de, ister Sancak'taki Yenipazar şehrinde kime sorsan hakikati öğrenirdin. Rahmetli babana sorsan o bile sana yeterdi. Ama ne çare ki kalpler mühürlenince hiçbir söz fayda vermiyor.

"Nefsinin hevâ ve hevesini kendine ilâh edinen, Allah'ın da dalâleti hak ettiğini bilerek saptırdığı; kulağını ve kalbini mühürlediği ve gözüne perde çektiği kimseyi gördün mü? Onu Allah'tan başka kim doğru yola eristirebilir? Hâlâ ibret almayacak mısınız?" (Câsiye: 23)

Binaenaleyh senin maksadın hakikati neşretmek değil, bu zâtı karalamak, yalan ile iftira ile zırva ile ortalığı bulandırmak.

Biz Mustafa Özcan'ın babasını tanıyoruz. Babası Ahmet Özcan muhterem bir zât idi. Muhterem Ömer Öngüt'ün talebesi idi. Teheccüd namazını aksatmaz, zikirle, fikirle gözyaşları ile Rabb'ine teveccüh ederdi. Kendi aleminde, mütevazı hoş halli bir kimseydi. Ancak bu muhterem zât oğlu Mustafa Özcan'ı evlâlıktan taretmişti. Demek ki Cenâb-ı Hakk bu tard edilişi dergâh-ı izzetinde tasdik etmiş.

Hazret-i Allah'ın:

"Rabb'in yalnız kendisine kulluk etmenizi ve ana-babaya güzellikle muâmele etmenizi emretti." (İsrâ: 23)

Emr-i şerif'ne iman etseydin, babanla iyi geçinir bu bedduaları almazdın. Yazık hem çok yazık.

Nuh Aleyhisselâm'a oğlu hakkında Allah-u Teâlâ şöyle hitap etmişti:

"Ey Nuh! O senin ailenden değildir. Çünkü o sâlih olmayan (kötü) bir iş işlemiştir." (Hûd: 46)

Böyle bir babadan böyle bir oğul çıkması ne kadar üzücü... Meğer o senin içyüzünü çok önceden görmüş olacak ki "**Bu çocuğu El-ezher'e göndermekle çok hata etmişim. Allah beni affetsin. Oraya gitti çocuk bozuldu.**" demişti.

Binaenaleyh Muhterem Ömer Öngüt'ün aslı, neseb-i âli'leri belli.

Ey Mustafa Özcan! Baban seni kabul etmediğine göre peki sen kime isnad edeceksin?

Bu kin ve düşmanlığın da buradan gelse gerek.

Biz hiçbir zaman ailevî meselelerine girmedik ve araştırmadık, bilmek de istemeyiz. Ancak bu zât-ı muhteremi kendi ailevî meselelerine, husumetine karıştırmama.

Halbuki sen de bu zâtı tanıyorsun. El-ezher'e gidinceye kadar önünde diz çöküyordun. Bir de sanki giyabında tanıyormuş gibi yazı yazıyorsun! El-ezher'e okumaya gidince ne oldun? Allame mi oldun?

Kendini "allame" zannediyorsun ancak bu zâta olan düşmanlığın bütün cehaletini ortaya çıkartmana sebep olmuş. Kendi kendini ele vermişsin.

Cehâlette sınır tanımıyorsun, sırf bu zâta iftiranı katmerlendirmek için Türkçe'yi çarpıtmaktan, Düzcelilere hakaret etmekten çekinmiyorsun. "*Düzceliler alınmasın ama düzmecilikle Düzce arasında sadece bu hususa münhasıran bir paralellik olmalı*" diyorsun.

"Düzce" ile "Düzmece" arasında ne alâka var?

Senin bu çarpıtman gibi bir zamanlar yahudiler de ağızlarını eğip bükmüşlerdi.

Allah-u Teâlâ onların bu ağız eğmelerini şöyle haber vermiştir:

"Bir vakit de 'Şu şehre girin, dilediğiniz yerde istediğinizi bol bol yiyin. Kapısından secde ederek girin ve hıtta (Bizi affet) deyin, biz de sizin hatalarınızı bağışlayalım, kusurlarınızı örtelim. İyilik edenlere daha da artıracamız.' demiştik.

Amma o zalimler, kendilerine söylenmiş olan sözü, başka sözle değiştirdiler. (Hıtta kelimesini alaya alarak buğday mânâsına olan hınta'ya çevirdiler.) **Biz de o zalimlere, yoldan çıkmalarından dolayı, gökten korkunç bir azap indirmiştik."** (Bakara: 58-59)

Senin bu zâlimlerden ne farkın kaldı?

Bu sözünden Düzceli bütün zatlar hak iddia ederler. Hacı Halil Fevzi -kuddise sırruh- Hazretleri, Mehmet Zahid el Kevseri, Hafız Hasan Efendi, Kürtzade Müftü Efendi gibi zatlara da laf etmiş oluyorsun. Sana ne desek az. Ve fakat nafiye.

Makale yazarıyım diye ortaya çıkan bir adamda biraz edep olur. Ortılığı boş buldum zannı ile her türlü hakareti yapıyor:

"Ömer Öngüt'ün durumu Hababam Sınıfındaki müsamerecileri hatırlatıyor. 'Şaban tarih anlatıyor' kipiyle de ifade edebiliriz. Adamın bütün sanları ve sıfatları çalıntı." diyor.

Ey zırva üstadı! Ey bedbaht!

Hem seviyesiz, çirkef bir üslupla saldırıyorsun, hem de "Hırsızlıkla" itham ediyorsun.

Yahu bir insan bu kadar mı ileri gider?

Demek ki seni evlâtlıktan tardedenden babandan büyük beddua almışsın!

Senin payına da bu bedbahtlık düşmüş. Sen bu bedduâyı alacak ne yaptın?

•

Bu kadar aleni hakaret ve iftiralarınla yetinmiyorsun, başkalarının bu zât hakkında çıkarttıkları iftiralara da kendince sahip çıkmaya çalışıyorsun:

"hayatta iken kullanıldığı gibi öldükten sonra da kullanıldığının ve kullanılmak istendiğinin bir işareti"

diyorsun.

Sen de çok iyi bilmen lâzım gelir ki bu zâtı kimse kullanamaz. Bilmiyorsan da Temmuz 2009 tarihli Hakikat Aylık İslâm Dergisi'nde yayınlanan tekzip mahiyetindeki cevabından öğrenmiş olurdun. Ancak öyle anlaşılıyor ki senin maksadın iftira atmak, yalana ve dolana sahip çıkmak.

"Onlar durmadan yalana kulak verirler." Âyet-i kerime'sinin tecelliyatı sende de zuhur etmiş. (Mâide: 41)

"Allah bir kimsenin fitneye düşmesini isterse, senin Allah'a karşı yapacak hiçbir şeyin yoktur. İşte onlar Allah'ın, kalplerini temizlemek istemediği kimselerdir. Dünyada onlar için rezillik, ahirette de büyük bir azap vardır." (Mâide: 41)

•

Mustafa Özcan çarpıtma ve iftiralarına yazısının başlığından başlamış.

"Mehdi Avcısı veya Terbiyecisi!" demiş.

Ne kadar laubali, ne kadar kibir, ne kadar yalan dolu bir tabir! Mustafa Özcan ilim adamı kisvesi altında yazılar yazardı, ancak onun bu yüzü de varmış.

Diyor ki:

"Mehdi terbiyecisi olduğunu söylüyor. Erzurum'da doğduğunu söylediği Mehdi için de adaklar adıyor ve kurbanlar kesiyor. Yanındaki pozitivist Kemalister de hem adaklarla keyiflerine bakıyor hem de kafa buluyor olsalar gerek. Utanmayacaklarına göre eserleriyle övünebilirler!"

Her cümleye ayrı ayrı bu kadar yalanı nasıl da sığdırabilmiş? Sırayla ele alalım:

Diyor ki:

"Mehdi terbiyecisi olduğunu söylüyor"

Yalan. Muhterem Ömer Öngüt hiçbir eserinde hiçbir sohbetinde "Mehdi terbiyecisiyim" dememiştir.

Hazret-i Mehdi hakkında Muhterem Ömer Öngüt'ün eserlerinde geçen bazı beyanları şöyledir:

"Mehdi bizden, ehl-i beytimizdendir. Allah onu bir gecede ıslah eder." (Kütüb-ü sitte muhtasarı: c. 17, sh: 557)

Allah-u Teâlâ onu hıfz-u himaye'sine ve tasarruf-u ilahiye'sine alacaktır. Mehdi Aleyhisselâm'ı bir gecede olgunlaştıracak. O gece onu nûr'u ile dolduracaktır. Yani Allah-u Teâlâ onu nûru ve kudsi ruhu ile destekleyecektir."

"Kudsî ruhtan yardımını alan üç kişidir. Hâtem-i veli, Hazret-i Mehdi ve İsa Aleyhisselâm."

"İkinci bin senenin içinde ümmetin faziletli olanları da üçtür: Hâtemü'l-veli, Mehdi Resul ve İsa Aleyhisselâm."

"Bu kitaplar bizden sonraki boşluğu Hazret-i Mehdi'ye ulaştıracak, ona köprü olacak."

Mehdi Hazretleri'ni ise kılıçla cihad etmek için gönderecek. Ömrü sırf cihadla geçecek. O bir şey yazmayacak, çünkü yazmaya vakti olmayacak."

Mustafa Özcan diyor ki:

"Erzurum'da doğduğunu söylediği Mehdi için..."

Yalan. Katıksız bir yalan.

Muhterem Ömer Öngüt hiçbir eserinde, hiçbir sohbetinde, hiçbir zaman, hiçbir kimseye "Hazret-i Mehdi Erzurum'da doğdu" dememiştir. Bilakis Hicaz'da doğduğunu müjdelemiştir. Zuhuruna daha 20-25 sene olduğunu ifşa etmiştir.

"Hicaz'da vazifeye başlayacak, adaleti ile hükmedecek." diye eserlerinde ilan etmiştir.

Mustafa Özcan diyor ki:

"Yanıdaki pozitivist Kemalistler de hem adaklarla keyiflerine bakıyor hem de kafa buluyor olsalar gerek."

Bu da yalan. Büyük bir yalan.

Be hey iftiracı, bu zırvaları nereden buluyorsun. Bu zatın yanında "Pozitivist Kemalist"i ne zaman gördün, kim görmüş. Bir tane isim verebilir misin? Veremezsin. Veremezsen artık sen de kabul et; iftiracı olduğunu!

"Söylediklerine inanacak bir mümin kardeşine yalan söylemen, çok büyük bir hıyanettir." (Ebu Dâvud)

"Pozitivist" demenin aynı zamanda din tanımazlık (dinsizlik) demek olduğunu bilecek yaşta olduğuna göre bizlere yani onun yanındaki kişilere dinsiz dediğini de biliyorsun demektir. Bizler Elhamdülillah müslümanız. Dinsizlik de Hadis-i şerif hükmüne göre sana kalmış oluyor.

"Bir kimse müslüman kardeşine fısık ve küfür isnad etmesin. Zira o kimsede bu haller yoksa, sözler sahibine döner." (Buhârî)

Mustafa Özcan yukarıdaki sözünün devamında diyor ki:

"Utanmayacaklarına göre eserleriyle övünebilirler!"

Yani ortaya attığı Erzurum'da doğdu, kurbanlar kesti gibi yalanları okuyuculara yutturmaya çalışarak, hem söylemediklerini söyledi, yapmadıklarını yaptı diyor, hem de bunları etrafındaki dinsizler yaptırdı demek istiyor.

Yalan ve iftiranın bir hududu olur. Nefsinin yularını salmış, şeytanın iğva ettiği ne varsa kalemine dökmüş!

Ateist bir insanın bile kendine göre ahlâk anlayışı olur. Kendine göre bir dürüstlük iddiası olur.

Senin ahlâk anlayışın nedir? İslâm ahlâkında bunlar yok. Yalan söylemek hiç yok.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Yalandan sakınınız. Zira yalan ile iman bir arada bulunmaz." (Ahmed bin Hanbel)

"Yalan söyleyenler muhakkak lânete uğramıştır." (Münâvî)

"Münafıklığın alâmeti üçtür: Söylerse yalan söyler, söz verirse sözünde durmaz. Kendisine bir şey emanet edilirse hıyanet eder." (Buhârî)

Diğer bir rivayette **"Her ne kadar oruç tutsa da, namaz kılsa da ve kendini müslüman zannetse de."** buyurulmuştur. (Müslim)

Üstelik bir de kendini müslümanlara akıl verme makamında görüyorsun, ilimden bahsediyormuş gibi yazılar yazıyorsun. Sende bu İslâm ahlâkı hiç tevarüs etmediğine göre kendi durumunu buradan da anlayabilirsin.

Muhterem Ömer Öngüt İslâm dini adına ortaya çıkan bölücülerin içyüzünü Âyet-i kerime ve Hadis-i şeriflerle ortaya koyduğu için, bu meyanda eserler neşrettiği için, cevap veremeyen bu bölücüler iftira ile kendisini susturmaya çalıştılar, halkın nazarında karalamaya çalıştılar. Kullanılan bir kimse gibi göstermeye çalıştılar.

Mustafa Özcan da;

"28 Şubat sürecinde nasıl ki Aczmendiler için yazdık onlar için de yazma zarureti doğmuştu."

Diyerek hem bu zât-ı aliyi Aczmendilere benzetiyor, iftira atıyor, hem de "zaruret doğdu" diyor.

Sen kimsin? Hocan kim?

Muhterem Ömer Öngüt bu iftiralara Temmuz 2009 tarihli Hakikat dergisinde cevap verdi. Bu iftiraların arkasında kimlerin olduğunu, bu iftiraların niye yapıldığını izah etti. Daha geniş izahların yer aldığı "Hain Tezgâh" isimli eseri de yayınlandı.

Okudun mu? Yoksa okuduğun halde yine de "Çamur at, izi kalsın" niyetinde misin?

Okuyup da bu yalanları yazdıysan büyük bir kabahat. Okumayıp da yazdıysan bu da büyük kabahat. Zira yazar sıfatı ile dolaşıyorsan "Bu iftiralara karşı bu zatın bir cevabı olmuş mu?" diye araştırman gerekir. İnternet sitemizdeki ve diğer sitelerdeki yayınlanan tekzipleri okumuş olman gerekir. Yok "Beni ilgilendirmez, ben iftiramı, yalanımı yazarım" demek istiyorsan o da senin asliyetinin icabıdır.

Muhterem Ömer Öngüt'ün hayat-ı saadetlerini bilmiyormuş gibi Aczmendiler ve başka gruplarla bağdaştırmaya çalışarak ortalığı bulandırmaya çalışıyorsun.

Oysa herkes gibi sen de -El-Ezher'e gidene kadar yanında bulunmakla öğrendiğin gibi- çok iyi biliyordun ki kendileri Muhammed Es'ad Efendi -kuddise sirruh- Hazretleri'nin hulefasından Halil Fevzi Hazretleri'nin hizmetlerinde bulunmakla kemale ermişler ve 1950 yılından beri halkı irşad ile meşgul olmuşlardır. Bu vazifeyi ifa ederken hiçbir kınayıcının kınamasından korkmamışlar, İslâm dininin yıkılmasına sebep olacak her türlü fitnenin üzerine gitmişler ve eserler neşretmişlerdir.

•

Mustafa Özcan bu iftiralarına başlarken şöyle demiş:

"Bir yıl önce hakkında bir yazı yazmaya niyetlenmiştim lakin nasip vefatı sonrasına imiş."

Belki de sevenlerini üzmemek kastıyla bu yazıyı yazmamam gerekirdi. Lakin yine de Hakkın hatırı ali ve evla olduğundan dolayı kalemin ucuna dokunduk."

"Hakkın hatırı ali ve evla olduğundan dolayı" diyor, yalan söylüyor. Bir yıl önce böyle değildi de bu zat vefat ettiği gün mü aklına geldi?

Bir insanın Hakk'ın hatırından bahsedebilmesi için Hakk'la olması lâzım, Hakk'la konuşması lâzım. Nefis derecelerini geçmesi lâzım. Sana gelince işte Âyet-i kerime:

"Resul'üm! Gördün mü o nefis arzusunu ilâh edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? (Onu şirkten sen mi koruyacaksın?)" (Furkân: 43)

Gerçekten Hakk'ın hatırı evlâ olsaydı Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in **"Ölülerinizi hayırla yâd ediniz."** emr-i şerif'ine ittiba ederdin.

Sen ise sahte pehlivan gibisin. Yazık çok yazık.

Üstelik bir de *"Belki de sevenlerini üzmemek kastıyla bu yazıyı yazmamam gerekirdi."* diyor.

Bizim üzülmemiz bir tarafa Hazret-i Allah'ın veli kıldığı bir zâtı üzmen Resulullah Aleyhisselâm'ı üzmen demektir, Hazret-i Allah'ın gadabını mucib bir zulümdür.

Muhterem Ömer Öngüt **"Sevdiklerimi Hazret-i Allah'a emanet ederim, sevmeyenleri Hazret-i Allah'a havale ederim."** buyurmuşlardı.

Binaenaleyh senin muhatabın Hazret-i Allah.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri ise buyurur ki:

"Velilerimden birisine düşmanlık eden kimseye ben harp ilân ederim." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 2042)

Senin durumun budur.

Allah'ın veli kullarının durumu ise şudur:

"İyi bilin ki, Allah'ın veli kulları için hiçbir korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklar." (Yunus: 62)

Bizim üzüntümüz ise; bu kadar büyük yalanları tek bir yazıya sığdırabilen insanların yazar sıfatıyla dolaşmasındandır. Yalan beyan sahiplerinin korkunç akıbeti sebebiyledir.

Sen bu yalanları niye bir yıl önce yazamadın? Çünkü bu zâtı tanıyordun, çekiniyordun. Vefat edince meydan boşaldı zannettin.

Ancak hiç öyle zannetme! Zira bu zâtın sahibi var. O da Allah-u Teâlâ'dır.

•

Mustafa Özcan bu kadar yalan ve dolanı sıraladıktan sonra ilim kisvesi altında kendince "Hâtemü'l-Evliyâ", "Hazret-i Mehdi'nin zuhuru" hakkındaki beyanlara cevap yazmış.

Böyle bir adamın hangi sözüne, hangi yazısına itibar edilir?

Nitekim bu beyanlarını ilmi bir kisve altında yazıyor ancak yine yalan-yanlış karıştırmalar ve çarpıtmalar yapıyor. Muhterem Ömer Öngüt'le, eserleriyle hiçbir alakası olmayan sahte mehdîlerden, sahte sahabilerden örnek veriyor.

Yani bunun ilim adamlığı da bu kadar işte. Kendi de görsün, alem de görsün.

Ağızına sakız gibi yapıştırmış *"Mehdi terbiyecisi olduğunu söylüyor"* deyip duruyor.

Yukarıda Muhterem Ömer Öngüt'ün eserlerindeki beyanları ile ortaya koyduğumuz üzere bu sözü yalandır, büyük bir çarpıtmadır.

Bu zât delilleri ile, büyük zâtların beyanlarını ortaya koyarak eserler neşretmiş.

Kabul etmiyorsan, inanmıyorsan, "Kabul etmiyorum, inanmıyorum." dersin. İster kabul et, ister kabul etme! Bu kadar yalana, bu kadar iftiraya, bu kadar çarpıtmaya nereden lüzum gördün? Seni kim kullandı? Nefsin mi, şeytan mı, yoksa bilmediğimiz birileri mi? Kimin adına kalem oynatıyorsun?

"Böylece Allah şeytanın attığı vesveseleri, kalplerinde hastalık bulunan ve kalpleri kaskatı olan kimseler için bir imtihan vesilesi yapar. Zâlimler, gerçekten derin bir ayrılık içindedirler." (Hacc: 53)

.

Mustafa Özcan Hakim-i Tirmizî, Muhyiddin İbn'ül Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin Hatem-i velî olmadıklarına dair eserlerinde açık beyanlarını bilmiyor. Veyahut bildiği halde bilmezden geliyor. Gene yanlış yalan bilgilerle çarpıtmalar yapıyor.

"Hakim-i Tirmizî'nin son veli sıfatını kendisi için kullandığı mervidir. Muhyiddin Arabi için de bir benzeri söylenmektedir." diyor.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin **"Hatmü'l-evliyâ"** isminde koskoca bir kitabı var. Bu kitabının neresinde böyle bir beyan gördün? Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri bu kitabını şu temennileri ile bitirmektedir:

"Hatmü'l-evliyâ" kitabı burada sona erdi. Allah'a hamdolsun; Allah'ın salât ve selâmı ve çokça teslimiyet, kendisinden sonra peygamber gelmeyecek olan, "Makâm-ı mahmûd"un bir tek kendisine has kılındığı Hâtemü'l-enbiyâ olan Muhammed'e, âlinin ve ashâbının üzerine olsun.

Allah-u Teâlâ'dan dilerim ki; tamamlanan kelimelerin rûhu olan Hatm-i evliyâ olan zâtın düsturlarını tâkip edebilme hususunda, kendisine karşı bizi küçülsün ve tevâzu sahibi kılsın. Bizi onunla biraraya getirip, onun hakkında bir delil ve şâhit olan beyanlarımızın tahkikiyle; onu görüp de, onun izinde yürümeye eriştiren vuslat sebebiyle bizleri de vâsıl eylesin. Şüphe yok ki O lütuf, kerem ve ihsan sahibidir. Hamd, âlemlerin Rabb'i olan Allah'a âittir."

Bu zât-ı âli hakkında kitap yazdığı **"Hatmü'l-evliyâ"** olan zâta ne kadar tevazu ile yöneliyor.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin bir başka beyanları da şöyledir:

"Mehdi âhir zamanda değil midir? O fetrette adâleti ayakta tutacak, hiç kimse onu acze düşüremeyecektir.

Velilerin "Hatmü'l-velâye"liğini elinde bulunduran kimse de âhir zamanda değil midir? O kıyâmet gününe kadar bütün velilere Allah'ın hüccetidir. Nasıl ki peygamberlerin sonuncusu olan Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-e "Hâtemü'n-nübüvve" verilmişse ve o bütün peygamberler üzerine Allah-u Teâlâ'nın bir hücceti ise, velilerin sonuncusu olan bu velî de âhir zamanda öyle olacaktır." (Hatmü'l-Evliyâ, 17. Bölüm)

Ne oldu? Senin çarpıtmaların nerede kaldı? Biz belge ile bilgi ile konuşuyoruz. Sen ne ile konuşuyorsun? Neye dayanarak konuşuyorsun?

"Onların çoğu zanna uyarlar. Gerçekte ise zan hakikat karşısında hiçbir şey ifade etmez." (Yunus: 36)

Muhyiddin-i İbn'ül-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri de eserlerinde buyurur ki;

"Gizli bir perdenin arkasından birtakım kırmızılıklar doğdu; birdenbire ondan Hatm nûru ile, haber verici bir dille: 'Ben asfiyâ cemaatinin öncüsü olan Hâtemü'l-evliyâ'yım. Senin hikmetin ve ümit ettiğin 'Hâtem' bende gizlidir!' şeklinde bir hitap geldi." ("Ankâ-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-evliyâ"; s.48, Bas.: Mısır, 1954)

"Bütün basar ve basiretimi derhal âlem-i gayba çevirdim. Bu zâtın isim ve sıfatını, makamını ve nereli olduğunu anlamak istedimse de Cenâb-ı Hakk bu saydıklarımın hiçbirisine beni muttali kılmadı." (Atiyye-i Sübhâniyye - "Risâle-i Gavsîyye şerhi", sh: 63-64, çeviren: Bekir Uluçınar)

Muhyiddin-i İbn'ül-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin bir beyanı da şöyledir:

"Onlarla ilgili olan üç asrı değerlendirdikleri esnâda, ne zaman ki onu küçümseyerek kestirip atarlar; değerlendirme üstüne değerlendirmede, atıf üstüne atıfta bulunurlar. Nihâyetinde de: '(O devirde) artık herhangi bir hayır ve emir kalmaz!' diyerek neticeye ererler. Zirâ onlar, ona eriştikleri an, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-in;

'Gelecek her zaman, sizin için bir öncekinden daha kötüdür.' (el-Bidâye ve'n-Nihâye)

Hadis'ine tutunurlar. (Çünkü) onlar; Mehdî, Hâtemü'l-veli ve İsa peygamber'in -salavâtullâhi aleyh- zamanından ibaret olan, üçüne tâbi olunduktan sonra gelecek dördüncü devri bilmezler. Halbuki beşer içinde (asıl) fesad, (bu) üç devir nihayete erdiği zaman zuhûr eder." ("Ankâ-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-evliyâ"; Şehid Ali Paşa, no: 1287, 54^b yaprağı.)

Bu zâtlar böyle söylüyor Mustafa Özcan ise *"Hakim-i Tirmizi'nin son veli sıfatını kendisi için kullandığı mervidir. Muhyiddin Arabi için de bir benzeri söylenmektedir."* diyor.

Söylentilerle konuşacağına iftira attığı zâtın eserlerini okumuş olsaydı bu hakikatleri görmüş olurdu. Ancak maksadı ortada!

Yine *"İsmail Hakkı Bursevi ise Hatem-i evliyanın Hazreti İsa olduğunu söylemiştir."* diyor.

Mustafa Özcan İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin hangi kitabında bu sözünü okudu bilmiyoruz. Fakat İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri Mustafa Özcan gibiler hakkında buyurur ki:

"Hatmü'l-evliyâ üzerine inkârın çok ve fazla oluşu, tam mazhar oluşundandır." (Kitabu'n-Netice)

"Her asırda mevcut olan insan-ı kâmil, Peygamber makamına oturmuştur ve hâtem-i velâyet'in üflediği nefesidir. Halk onu ister kabul etsin, ister etmesin. Zira Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-e tam teslimiyet olmayınca, veliye nasıl olur?" (Kenz-i Mahfî, 10. Bahis)

İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin Bursa Eski Yazma ve Basma Eserler Kütüphanesi'nde muhafaza edilen **"Kitâbu'n-Netice"** adlı eserindeki diğer bir beyanları da şöyledir:

"Hatmü'l-Evliyâ'ya muhabbet eyle, tâ ki bununla dahi şefaate muhtaç olmayasın." (Kitâbü'n-Netice; Genel, no: 1136, 248^a yaprağı)

İsmail Hakkı Bursevî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Kenz-i Mahfi"** adlı eserinde Hâtem-i veli'nin ilmi ve eserlerinden şöyle bahsetmiştir:

"Vâris-i nebi olanlar arasında, kendilerine ilim nasib edilen, bir de bu ilim üzerine eser yazabilen, elbette ki yazamayandan daha kuvvetlidir."

"Hatemü'l-veli ise -kuddise sırruh-, bütün velilerden üstündür. Çünkü, en kâmil vâris odur. Buna delil ise, tasnif ettiği eserlerinin pek çok olacağıdır. Nasıl ki bu, ehline gizli değildir." (Kenz-i Mahfî. 10. Bahis)

Bu zatlar böyle söylüyor, Mustafa Özcan başka söylüyor.

Maksadı ortalığı bulandırmak.

(Bu mevzular hakkında, Hatmü'l-Evliyâ hakkındaki ilmi delilleri merak edenler Muhterem Ömer Öngüt'ün "Hatmü'l-Evliyâ", "Cevahirullah 1", "Cevahirullah-2" ismindeki eserlerine müracaat edebilirler.)

Bediüzzaman hakkındaki beyanları da buna mümasil. Hep benzer şekilde kalemini ortalığı bulandırmaya matuf, adeta birilerinin tetikçisi gibi hareket ederek kullanıyor.

Muhterem Ömer Öngüt ile, onun müstesna hayatı ile, manevî deryası ile hiçbir alakası olmayan İskender Evrenesoğlu, Doğu Perinçek, Kemal Pilavoğlu gibi isimleri ne bulursa bu zâta bulaştırmaya, yaptığı pis kokulu çorbaya karıştırmaya çalışıyor.

"İnsan yalanı irtikâb edince o yalanın kötü kokusuyla muhafızı olan melâike-i kirâm kendisinden bir mil uzaklaşır." (Tirmizî)

Zira bu kadar pis kokunun arasında mis bulunmaz.

İlim hiç bulunmaz.

Böyle yalan-yanlış yazılar yazan bir kimsenin hiçbir yazısına da itibar edilmez.

•

İcabederse elbette daha ağırını da yazacağız.

"Onlar kendi yüklerini, kendi yükleriyle beraber daha nice yükleri taşıyacaklar ve uydurdukları şeylerden kıyamet günü mutlaka sorguya çekileceklerdir." (Ankebût: 13)

•

***"Çek elini ey dil-i siyah!
Püf demekle hiç söner mi meşâle-i nûr-i ilâh."***